

Hoàng Thu Dung

Đêm Noel

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Hoàng Thu Dung

Đêm Noël

Một

Thục Hiền lách người qua cửa, chạy vọt tuốt ra sân tìm chút không khí trong lành để thở. Trong phòng, khói thuốc và tiếng ồn làm nhức đầu không chịu được. Đến nỗi ham vui như cô cũng tìm cách chạy trốn đám nhí nhỏ trong ấy

Năm nào cũng vậy, đêm Noel là chị Thanh Thư tổ chức họp mặt linh đình, lớn hơn cả tất niên. Gặp ông anh rể của cô cũng thuộc loại dân chịu quây. Cho nên nhà của hai người lúc nào cũng bạn bè tới tấp. Thục Hiền thích đến đây hơn là ở nhà mình. Ở nhà, đi ra đi vô mẹ con dì Phương lúc nào cũng yếu điệu thực nữ, nhìn mà bực cả mắt.

Tính cô sôi nổi và thích bay nhảy. Còn hai người thì lúc nào cũng điệu dàng, suốt suốt. Điệu rơi điệu rụng, điệu từ mẹ xuống con, từ con lên mẹ, nhìn mà chịu không nổi. Phải chi tính tình cũng mềm mỏng như vẻ ngoài thì còn đỡ. Đàng này đựng chuyện một chút là dữ lên như sư tử. Đạo đức giả không chịu được. Nghĩ tới là thêm bực mình

Thục Hiền nguẩy đầu một cái, khẽ nhăn mặt tự trách mình. Đã bỏ học thi vì ham vui, vậy mà đến đây còn chịu khó nhớ tới hai người đó rồi tức. Đại dột

chưa từng thấy

Cô rời băng đá đứng dậy, đi lòng vòng giữa mấy chậu kiểng. Vừa đi, cô vừa hát khe khẽ. Một lát hứng chí lên. Cô dậm dậm chân theo điệu nhạc và nhảy một mình

Cuối cùng mệt quá, cô ngồi phịch xuống băng đá mà thở. Chợt có tiếng vỗ tay vang lên, kèm theo một câu " Hay tuyệt " văng ra từ phía bên kia cây bùm sùm làm Thục Hiền quay lại tìm kiếm

Từ trong chỗ tối, một gã con trai bước ra. Trên tay hắn là lon coca và điều thuốc cháy đỏ. Hắn đến đứng trước mặt Thục Hiền, búng tay cái tách:

- Cô hát hay lắm và nhảy cũng đẹp. Tôi biết chắc là cô mệt lắm, đúng không?

Hắn chìa lon coca về phía cô:

- Xin mời

Hắn nheo mắt, nói thêm:

- Tôi vừa mới khai chứ chưa uống, có thể yên tâm

Chẳng đợi mời lần thứ hai, Thục Hiền cầm ngay lon coca, nói tỉnh bơ:

- Cảm ơn ý tốt của anh

Cô uống liền một hơi, rồi chép miệng:

- Tôi khát khô cả cổ, nhưng lại lười vào nhà. Lon coca này xuất hiện thật đúng lúc. Cảm ơn anh

- Không có chi

Tên con trai vừa nói vừa ngồi xuống bờ xi măng, đối diện với băng đá. Hắn ngồi im, kín đáo quan sát cô. Thục Hiền cũng nhìn lại hắn. Ôi trời! Người gì mà tóc tai như ổ quạ, dài phủ kín cả gáy. Ăn mặc thì bụi đời hết chỗ nói. Bộ đồ jean bạc phếch cắt tua ở ống tay và gấu áo. Trông hắn có vẻ dân chơi chính công. Rất may là hắn có khuôn mặt trầm tĩnh và dễ nhìn. Nếu không chắc cô đã bỏ chạy mất rồi

Hắn biết Thục Hiền nhìn, nhưng có vẻ như không quan tâm, cũng như bắt cần biết cô nhận xét ra sao về mình. Hắn mỉm cười, chìa tay ra:

- Cô hát hay lắm. Có theo nhóm nào không?

- Nhóm gì?

- Ý tôi muốn nói có theo ban nhạc nào không hay là hát ở các tụ điểm? Tôi thấy không quen

Thục Hiền hiểu ra, bật cười:

- Bộ tôi giống ca sĩ lắm hả? Có người nhận xét mình như vậy thì thích thật

- Bộ không phải?

- Không tôi còn đi học. Thịnh thoảng cũng hát chút ít, nhưng không theo nhóm nào cả. Thế còn anh? Nghe cách nói, tôi đoán anh thuộc ban nhạc nào đó?

Tên con trai không trả lời Thục Hiền. Hắn buông một câu nhận xét nghiêm chỉnh:

- Cô có phong cách biểu diễn độc đáo lắm, hoàn toàn mới lạ. Không phải là ca sĩ thì phí thật

Thục Hiền hỏi một cách vui thích:

- Thế nếu có ai đó rủ, tôi có thể theo một nhóm nào đó được không? Tôi thích đi hát lắm

- Cái đó đâu có khó, chỉ cần cô luyện giọng là được

- Nghe cách nói của anh, tôi có cảm tưởng trở thành ca sĩ là điều rất dễ, ai cũng có thể hát được cả

- Chứ gì nữa

Hắn chột nheo mắt:

- Mọi người ai cũng có thể hát, từ già đến trẻ

Thục Hiền ngắt lời:

- Nhưng hát hay thì lại là chuyện khác. Không có ai " hét " một bản nhạc mà

trở thành ca sĩ được

Tên con trai mỉm cười:

- Cũng có đấy

Thục Hiền toan phản đối, nhưng thấy hắn cứ ngồi mãi ở dưới đất, cô hơi ngơ ngậy:

- Này, sao anh không ngồi trên băng? Tôi đâu có giành chỗ, cũng đâu có bắt lịch sự mà đề phòng anh. Anh lên đây đi

Cô nhích ra đầu ghế, nhưng tên con trai vẫn ngồi im, hắn khoát tay:

- Thôi khỏi, tôi thích ngồi ở đây hơn. ở vị trí này, tôi có thể nhìn đôi giày và bàn chân xinh xắn của cô. Cô có đôi chân đẹp lắm

- Hả?

Bất giác, Thục Hiền rút chân lại, tròn xoe mắt nhìn hắn, cố tìm hiểu xem hắn có đùa không. nhưng vẻ mặt hắn tỉnh bơ như đang nói về mưa nắng, không có dấu hiệu gì là sàm sỡ hay tán tỉnh. Cô thấy yên tâm hơn và ngồi im. Lạ thật! hắn nhìn lúc nào, sao cô không biết nhỉ?

Thấy hắn cứ ngồi im hút thuốc, Thục Hiền khẽ hỏi:

- Này, anh không nhìn tôi đấy chứ? nếu biết này giờ bị anh nhận xét thì tôi không tự nhiên được đâu

Tên con trai nháy mắt:

- Sao vậy?

Thục Hiền hơi nhăn mặt:

- Chẳng lẽ anh không hiểu? Ai mà tự nhiên chịu nổi, khi biết mình bị nhìn

- À, ra là vậy, nhưng có gì mà cô phải ngượng? Cái đẹp là để mọi người thưởng thức mà. Tôi chỉ nhìn cô như người ta nhìn một bức tranh đẹp, ngoài ra không nghĩ gì cả. Cứ yên tâm

Nói xong, hắn lại thản nhiên nhả khói, Thục Hiền nhìn hắn, không hiểu hắn thuộc tuýt người nào. chắc chắn hắn không phải là sinh viên hay dân trí thức

rồi, người đàn ông, chẳng ai bụi đời như vậy. Vậy thì hẳn là dân công tử lâu lẳng ăn chơi? Cũng không phải luôn. Hẳn chẳng có vẻ gì là công tử ngỗ ngáo cả. Rõ ràng hẳn không phải mẫu người khoái đi tán gái đẹp, có trời mới biết hẳn là loại người nào. Đàn ông thì không phải, dân tạp nhạp cũng không. Sao lại có loại người khó hiểu như vậy?

Thục Hiền nhìn hẳn một cách tò mò:

- Tên anh là gì vậy?

- Hả?

- Tôi hỏi anh tên gì? - Thục Hiền nhắc lại

Tên con trai buông một tiếng cười:

- Vũ

- Cái gì Vũ?

- Luân

Sao mà hẳn bỗng tiết kiệm lời đến vậy? Thục Hiền bực mình nghĩ thầm.

Thậm chí hẳn cũng không có ý định hỏi tên cô, trong khi lẽ ra phải ngược lại. Bất lịch sự dễ sợ

Thục Hiền định đứng thì hẳn bỗng lên tiếng:

- Sao cô không ở trong đó cho vui?

- Tôi muốn ra đây thở một chút. Trong đó ngột quá, toàn là khói thuốc

Luân Vũ mỉm cười, dụi thuốc xuống cỏ:

- Vậy này giờ cô bực lắm chứ gì? Sao không nói?

Thục Hiền xua tay:

- Anh cứ hút tự nhiên đi. Ngoài này dù sao cũng thoáng hơn mà

- Cám ơn. Cô dễ chịu quá nhỉ.

- Còn anh, sao không ở trong đó cho vui?

- Tại thèm thuốc

- Chà, có ý thức bảo vệ môi trường ghê

- Dĩ nhiên

- Nhưng anh có nghĩ thật như vậy không? Tôi muốn biết, tại sao anh trốn ra đây? Nói thật đi

- Tôi đã nói rồi. Vì thèm thuốc, tôi không thích mình làm phiền người khác. Không ngờ ra đây lại làm phiền cô

- Chỉ hơi hơi thôi

- Như vậy cũng đã là phiền rồi. Xin lỗi nhé

- Không có chi

Thục Hiền xoay xoay lon coca trên tay. Chợt nhớ ra, cô phì cười:

- Sao tôi vô ý quá, trả anh nè

Cô chìa lon về phía Luân Vũ. Hắn cầm lấy, nhưng không uống, chỉ ngắm nghía như thể lần đầu tiên mới thấy có loại nước như vậy. Thục Hiền hỏi như trêu chọc:

- Anh thấy có gì lạ? Có phát hiện thêm điều gì không?

Luân Vũ chỉ cười, chứ không trả lời câu châm chọc của cô. Cử chỉ anh làm Thục Hiền mất hứng. Cô nhìn đồng hồ, rồi đứng dậy:

- Tôi vô đây. Anh có thể hút thoải mái rồi đó

- Cảm ơn

- Không có chi

Thục Hiền đi vài bước thì hắn chợt lên tiếng:

- À quên, chúc cô đêm Noel vui vẻ

Thục Hiền quay lại:

- Cảm ơn anh và " sao y bản chính "

Câu nói của cô làm hắn phì cười, Thục Hiền thấy hắn có nụ cười thật đẹp.

Lần đầu tiên cô thấy một tên con trai rất gây ấn tượng như vậy. Tự nhiên cô cũng cười một mình, rồi đi vào nhà

Cô gặp Thanh Thư ở cửa. Thanh Thư kéo cô về phía ghế:

- Nãy giờ em đi đâu vậy?
- Em ra ngoài sân chơi. Chi vậy chị?
- Không có gì. Tối rồi, chị định bảo em về thôi

Thục Hiền nhăn mặt:

- Mới hơn chín giờ mà bắt em về. Bộ em là gà hủ?
- Không gà, nhưng em về khuya dì Phượng lại cầu nhàu, chị không thích. Bà có thể gọi điện cho ba lắm chứ

Đang bực, nên Thục Hiền nói bừa:

- Dám không? Nói là em bẻ răng cho coi

Thanh Thư phì cười:

- Thôi đi cô nương, hung hăng như con bọ xít
- Nói gì thì nói, em không về đâu

Cô đến bàn pha một ly nước, uống ngon lành. Thanh Thư đi theo cô:

- Nãy giờ em đi đâu vậy? Máy ông bạn của anh Thái cứ hỏi em hoài

Thanh Thư cười cười:

- Em thấy anh Quang sao? Anh Thái định làm mai cho em đó. Ông đó cũng được đấy chứ

Thục Hiền lắc đầu nguầy nguậy:

- Thôi đi, em ngán thấy ông gàn gàn lắm. Khi nào thành bà già, em sẽ chịu khó ngồi nghe ông ấy triết lý. Em không hợp với ông đâu
- Ai em cũng chê cả. Khó quá, không ai chịu nổi đâu. Anh Quang thích em lắm đó

- Em thấy ông hợp với nhỏ Ngân hơn. Nó hiền hiền, lại chịu ngồi yên. Còn em thì chịu không nổi mấy chuyện đó. Bảo anh Thái làm mai cho nó đi

Thanh Thư nhún vai:

- Khổ nỗi nhân vật chính là không thấy điều đó. Máy ông gàn lại thích có người yêu nhảy nhót như em. Luật bù trừ mà

- Thôi, em không thích bù trừ kiểu đó đâu. Quên nữa, anh Vũ là bạn của chị hay anh Thái vậy?

Thanh Thư cau mày như cố nhớ:

- Bạn bè của chị đâu có ai tên Vũ. Anh Thái cũng vậy, nhưng sao. . .?

Thục Hiền cười khúc khích:

- Em gặp ông ngoài vườn. Một nhân vật vô cùng kỳ dị, bảo đảm là không giống ai cả, chả có gì thu hút cả

Thanh Thư nhìn cô nhú mày:

- Nhân vật mào mà mới gặp đã làm cho em có ấn tượng đến vậy? "Không giống ai" hả? Em thì luôn thích cái gì khác người. Sao em không bình thường như người ta cho chị yên tâm? Thế nhân vật đặc biệt đó làm gì? Nhà ở đâu?

- Em đâu có biết. Nói chuyện có chút xiu mà hỏi chi mấy chuyện đó

Thanh Thư nhún vai:

- Không biết gì về người ta mà bảo thích. Em làm chị lo quá! Không biết lần này em lại quây chuyện gì nữa đây? Đang mùa thi đó nghe Hiền

Thục Hiền nhăn mặt:

- Chị làm như em nhiều sự lăm vậ. Em nói là thích cái gì khác thường, chứ có nói thích hẳn đâu. Làm gì để phòng em dữ vậy?

- Tại em "hiền" quá, nên người khác phải lo chứ sao. Em đừng làm mọi người điên đầu nữa đi, rồi chị sẽ không còn để ý đến em

Thục Hiền phẩy tay:

- Nói chuyện với chị chán chết được

Cô quay lại, rót thêm nước vào ly rồi lững thững đi về phía đàn đông.

Thanh Thư nhìn theo Thục Hiền, cô cố tìm nhân vật nào đó khác thường tên Vũ nhưng cô không thấy ai đặc biệt cả. Không biết Thục Hiền gặp nhân vật đặc biệt đó ở đâu? Nếu có thì chắc đúng là một người "Không giống ai" thật

rồi. Vì như vậy mới làm cho Thục Hiền thích được, không biết lần này cô nàng lại gây ra chuyện gì nữa đây?

Nhà có hai chị em, nhưng cô ngoan ngoãn bao nhiêu thì Thục Hiền lại ngang bướng bấy nhiêu. Khi ba cưới dì Phương về, giữa cô với bà mẹ kế thì không có gì, nhưng với Thục Hiền thì xảy ra vô số chuyện làm ba cô điên đầu. Ngay cả cô cũng thấy ngán cô em náo nhiệt của mình, hướng chỉ là dì Phương

Mặc dù cô răn đe, nhưng Thục Hiền vẫn mê chơi đến khuya mới về. Cô vùi vĩnh, bắt ông anh rể đưa về để làm bình phong, tránh nghe dì Phương ca cẩm. Nhưng như vậy cũng không xong, vì dì Phương là người mở cửa. Thục Hiền chạy vọt về phòng, để mặc bà tiền anh Thái. Cô thay đồ thật nhanh và định lên giường nhưng bà cũng không tha. Ngồi bên cạnh bàn phấn nhìn Thục Hiền, bà hỏi như hỏi tội:

- Sao con về khuya quá vậy?

Thục Hiền khép mắt như rất buồn ngủ:

- Tại bạn bè ai cũng ở lại, con bỏ về sợ họ bảo mình bất lịch sự

- Nhưng con đang học thi mà. Lý luận của con nghe không vững chút nào.

Con đi khuya như vậy, bắt dì phải thức khuya. Chưa kể đến chuyện người ta có thể đánh giá gia đình này. Con gái đi đêm chẳng hay ho gì đâu

"Như vậy, dì bức cái gì vậy? Vì sợ tai tiếng hay vì phải thức chờ cửa?"

Thục Hiền nghĩ thầm. Cô rất ghét cách nói hai mặt của dì Phương. Mới nghe tưởng đâu lo cho cô dữ lắm, nhưng ý nghĩ thật thì nhỏ mọn không thể tưởng. Thấy cô nằm im, dì Phương cao giọng:

- Dì biết con chưa ngủ đâu. Đừng làm bộ không nghe

Bực mình quá, Thục Hiền ngồi lên:

- Con đã nói nhiều lần rồi. Dì cứ mặc con đi, sao dì cứ quan tâm đến con hoài vậy?

- Dì cũng không thích như vậy đâu. Nếu ba con không giao con cho dì thì dì không để ý chuyện của con làm gì cho mệt

- Nhưng con không làm gì bậy cả, nên không việc gì con phải sợ

- Con đi đêm như vậy mà bảo là không làm gì à? Con gái thời nay coi bộ loạn hết rồi. Đi chơi đến khuya mới về mà không chịu ngủ

- Đi chơi lông ngông ngoài đường không có nghĩa là làm chuyện bậy đâu.

Đến khi hư rồi thì dì có nhốt ở nhà vẫn hư như thường

Câu nói của Thục Hiền làm dì Phương hiểu theo nghĩa khác. Bà nổi giận:

- Con muốn ám chỉ ai vậy? Phương Ngân phải không?

- Phương Ngân không ảnh hưởng gì đến con cả. Dì nói đến nó làm gì?

- Chứ không phải con không ưa nó sao? Nó hiền ngoan thì con nghĩ là làm ra vẻ con nhà tiểu thư. Còn dì thì đạo đức giả, dì còn biết vô số ý nghĩ của con kia

Thục Hiền ngồi yên ngẫm nghĩ, những gì dì Phương nói là cô đã ghi vào nhật ký. Chẳng lẽ dì Phương dám. . .

Cô nhìn bà một cách hoài nghi:

- Dì đọc nhật ký của con phải không?

- Nếu không kiểm soát như vậy, làm sao dì hiểu ý nghĩ của con. Con thật là dễ sợ đó Hiền. Dì sợ con thật đấy

Mặt Thục Hiền đỏ bừng lên. Cô tức đến nghẹn thở. Thật là một sự xúc phạm quá mức! Cô nhảy phắt xuống giường, nói như hét:

- Tại sao dì dám lục nhật ký của con? Tại sao xâm phạm đời tư con một cách bỉ ổi như vậy? Con không cho phép ai làm như vậy với con cả

Bà Phương cũng bật dậy:

- Khuya rồi, làm gì la hét um sùm vậy?

Thục Hiền tức ghê gớm. Cô dậm chân thành thịch và ném mạnh chiếc gối xuống giường:

- Dì có biết làm như vậy là xúc phạm người khác không? Dì là người lớn, tại sao dì không hiểu điều tế nhị đó chứ? dì quá đáng lắm

- Nếu không đọc nhật ký của cô, làm sao tôi biết cô khinh rẻ mẹ con tôi đến vậy. Ba cô mà về lúc này chắc ông thấy hết tính nết hung dữ của cô, để ông hiểu con gái cưng của ông mất dạy đến thế nào. Dám quát nạt cả tôi. Thật là mất dạy

Bị mắng nhiếc, Thục Hiền càng tức. Cô hét thật to:

- Nếu tôi có như thế thì cũng do bà khơi lên trước mà thôi. Tôi sẽ mách ba tôi về hành động của bà. Nếu tôi lục lọi cuộc sống riêng tư của bà, bà có chấp nhận không?

- Đồ hung dữ! Chuyện có một chút cũng làm ầm ĩ lên thế đấy. Con gái như vậy, ai mà chịu cho nổi

Mắt Thục Hiền sáng quắc vì bị kích động, môi cô run lên:

- Chính tôi mới không chịu nổi bà, chị em tôi thật bất hạnh khi phải sống với bà

Cô chạy đến tủ áo, lôi ra bộ đồ rồi bước vào phía sau tủ thay ra. Cử chỉ của cô làm bà Phương kinh ngạc:

- Cô đi đâu vậy?

Thục Hiền héch mặt lên nhìn bà:

- Tôi chưa từng căm ghét ai như bà

Nói rồi cô lao ra cửa, chạy tuốt xuống cầu thang. Bà Phương đứng sững ngó theo. Bà không tin cô bỏ đi lúc khuya như vậy, dù đã biết tính cô rất bốc đồng. Bà chưa thấy đứa con gái nào bướng bỉnh, bất trị như cô. Một đứa con gái không hề biết sợ gì cả, và chỉ thích theo ý mình. Không biết lần này cô lại quậy chuyện gì nữa đây? Bà thấy ngán ngẩm vô cùng

Thục Hiền lững thững đi bên đường. Bây giờ cô mới nhớ mình quên mang theo tiền, nhưng điều đó cũng không làm cô lo lắng. Không có tiền một đêm

cũng chả chết, chỉ cần thoát khỏi nhà là cô dễ chịu hơn rồi

Cô kéo sát áo khoác vào người, đi lơ ngơ qua các con đường, vừa đi vừa nghĩ đến những địa chỉ mình muốn đến khuya nay. Cuối cùng cô quyết định sẽ đến nhà chị Thanh Thu

Cô đứng trước cổng, bấm chuông rồi dựa lưng vào cửa chờ. Thanh Thu đứng trên ban công nhìn xuống xem ai. Thấy Thục Hiền, cô kinh ngạc chạy vội xuống mở cửa. Thục Hiền cười toe toét:

- Tối nay em ngủ với chị

- Cái gì? Em lại quậy chuyện gì nữa đây?

Cô kéo Thục Hiền vào phòng khách. Quốc Thái cũng đã xuống nhà. Anh nhướn mắt:

- Em đi đâu giờ này vậy? Gần một giờ rồi, ai đưa em qua đây?

Thục Hiền ngồi xuống salon, nguẩy đầu một cái:

- Em đi bộ một mình qua. Đêm nay em ở đây sáng mai sẽ vào ký túc xá ở với nhỏ Oanh. Em không về nhà nữa đâu

- Cái gì? - Thanh Thu và Quốc Thái cùng kêu lên một lượt, mắt tròn xoe nhìn Thục Hiền. Cô tỉnh bơ nói tiếp:

- Em chán ở nhà lắm rồi, và quyết định sẽ vào ký túc xá ở với bạn em

Thanh Thu thở hắt ra:

- Ba mới đi có mấy ngày mà em lại giở trò nữa rồi. Chuyện gì xảy ra vậy?

Dì Phương mắng em phải không?

Thục Hiền vùng tay hung hăng:

- Không phải chỉ mắng thôi, mà còn lục lọi nhật ký của em. Chị xem như vậy có chịu nổi không? Em tức lắm! Em ghét nhất bị kiểm soát như vậy. Coi thường em quá mà

Quốc Thái nhú mày:

- Dì Phương làm vậy quá đáng thật!

- Bà đọc lên mà còn lồi những gì em viết ra mắng. Anh xem bà ấy cư xử có thô thiển không? Em đâu phải là trẻ con mà áp đặt như vậy

Thanh Thư thở dài:

- Đến lượt em bị nữa à? Thì ra bà ấy không hề ngượng về hành động của mình

Thục Hiền quay lại tò mò:

- Bộ chị cũng theo dõi kiểu đó hả?

- Có chứ. Có lần bà ấy đọc nhật ký của chị, rồi quăng vào mặt chị mà mắng cho một trận, vì chị cũng đã lên án bà ta

Thục Hiền lại nổi nóng lên:

- Vậy sao em không thấy chị nói gì vậy?

Thanh Thư cười như nhẩn nhịn:

- Lúc đó, chị khóc suốt đêm vì tức. Sau đó, chị bỏ viết nhật ký luôn

- Hừm! sao chị hiền quá vậy? Sao chị không bảo cho bà ấy biết như vậy là bất lịch sự? Nếu lúc ấy chị không dám thì nói với em, em sẽ cho bà ấy một trận

- Làm âm ỉ trong nhà thì có ai dễ chịu đâu, nên chị nhịn cho xong. Nhưng này, chuyện chỉ có vậy mà em không chịu ở nhà à? Mai mốt ba về thì sao? Nhắc đến ba, Thục Hiền thoáng chùng lại. Nhưng cô lập tức hất mặt lên bướng bỉnh:

- Chùng đó hăng tính. Bây giờ em chỉ biết là không thích ở nhà nữa. Ở với bạn vui hơn

- Vậy thì ở đây với chị đi

Thục Hiền gằn ngữ. Ở đây với chị Thanh Thư cũng dễ chịu, nhưng đâu có tự do bằng sống với bạn. Vui gấp mấy lần. Nghĩ vậy, cô tìm có đề thoái thác

- Em đang học thi, ở chung với bạn dễ hỏi bài hơn. Với lại ở đây mất công đi Phương bảo chị rủ rê em. Phiền cho chị lắm

- Chứ không phải em muốn sống tự do cho dễ bay nhảy hả? Chị không hiểu em thì ai hiểu

- Chị chỉ toàn đoán mò

Nói rồi, cô tìm cách lấp liếm sang chuyện khác. Quốc Thái và Thanh Thư, cả hai nhún vai như chịu thua. Thực Hiền mà thích gì rồi thì chỉ có trời cản. Cô nàng chỉ sợ một mình ba nhưng ông đã đi công tác ở Ấn Độ, Thanh Thư không muốn ông bận lòng vì Thực Hiền. Dù không nói chuyện này thì ông cũng đã lo rồi.

Đêm Noël

Hai

Thục Hiền nằm nghiêng một bên. Theo thói quen cô giờ tay kéo chiếc gối ôm vào lòng. Nhưng nay không thấy chiếc gối, cô lười biếng nằm yên trong giấc ngủ chưa đầy. Cô định mở mắt xem mấy giờ, nhưng cơn buồn ngủ làm cho mắt mở chẳng lên. Cô với người, lăn một vòng trên giường, nhưng "bịch" một cái. Cô chới với mở mắt, hét lên một tiếng hét hồn, cảm thấy đau điếng

Lan Oanh quay lại. Thấy Thục Hiền còn loay hoay dưới nền nhà, cô phát ra cười ngặt nghẽo:

- Té nữa rồi hả tiểu thư? Ta đã nói rồi mà. Ở đây là giường cá nhân, chứ không có rộng rãi như giường ngủ ở nhà mi mà lăn cho lăm vào. Có sao không?

Thục Hiền đã tỉnh ngủ hẳn. Cô xoa xoa vai nhăn nhó:

- Đau muốn chết được

Cô chống tay đứng dậy, rên lên:

- Đau quá! Đau tùm lum! Tôi nay để ta ngủ dưới gạch nghe Oanh?

- Chi vậy?

- Cho đừng té. Sáng nào cũng bị thế này chắc ta chết mất

Dáng điệu thiếu não của Thục Hiền làm Lan Oanh không nín được, cô cười khúc khích:

- Ta thấy mi nên về nhà đi. Ở đây chịu không nổi đâu, nhà rộng rãi ở sướng gần chết mà không chịu ở. Trời ơi! Giường có chút xíu còn đòi ôm gối. Để chiếc gối của mi rồi không biết ta nằm ở đâu nữa. Về nhà được rồi đó, tiểu thư. Giận bao nhiêu đó đủ rồi

Thục Hiền nhăn mặt:

- Ta đã nói là không về mà. Ai mà nói câu đó nữa là ta đập chết liền, nghe chưa?

- Dạ, nghe ạ - Lan Oanh nhún vai nói

Như không thấy vẻ trêu chọc của Lan Oanh, cô quệt kem vào bàn chải. Cô thấy ê ẩm cả người mà không dám rên, sợ Lan Oanh bảo là tiểu thư. Chiếc giường cá nhân có chút xíu, lại không có nệm. Nằm đã đau người mà còn không được xoay trở. Mỗi sáng dậy, cô thấy khổ sở vô cùng. Nhưng cô hoàn toàn không có ý định về nhà. Không phải chỉ vì cô giận di Phương, mà còn ham vui. Cô chán kiểu sống nề nếp tiểu thư lắm rồi. Ở đây, cô muốn làm gì tùy thích, không có ai mỗi chút mỗi hăm dọa gọi điện mách ba, giống hệt

như con nít. Nhỏ Oanh thì đời nào dám ca cẩm cô. Chỉ cần con nhỏ hờ môi phản đối những gì cô làm, là cô sẽ cắt nhỏ nó ra ngay. Khi Thục Hiền trở ra thì Lan Oanh đã thay đồ va đang loay hoay chải tóc. Máy nhỏ trong phòng cũng chuẩn bị đi đâu đó. Thục Hiền vừa lau mặt, vừa nhìn Lan Oanh

- Đi làm hả?

- Ừ

- Cho ta đi với. Ta bán phụ cho

LanOanh xua tay:

- Thôi, thôi. Cho ta xin. Mi mà đi một buổi là chiều nghỉ học luôn đó

- Chưa thử, làm sao mà biết được

- Nhưng ta chắc mi sẽ làm không được. Gặp mấy người dễ chịu thì không nói làm gì, nhưng gặp người khó chịu, họ làm mình tự ái lắm

- Kệ họ chứ

Và mặc cho Lan Oanh thuyết phục, Thục Hiền cứ nhất định đi theo. Cô nói với vẻ trịnh trọng:

- Ta đi với mi cho biết. Mai mốt ta cũng sẽ tự mình làm ra tiền, không thềm nhờ gia đình nữa. Ghét lắm!

Lan Oanh phì cười:

- Đừng có giỏi nói! Bảo đảm mi chịu cực không nổi đâu

- Rồi mi sẽ thấy ta làm được khối việc. Đừng nói nhiều mà làm ta tự ái

Lan Oanh nhún vai chịu thua:

- Thì không nói nữa, cứ để mi thử cho biết. Sáng nay ăn bánh mì nổi không đó? Vừa đi vừa ăn, bây giờ mà đi ăn nữa thì không kịp đâu

- Đâu có sao. Đi đi

Một giờ sau, Lan Oanh và Thục Hiền đã đi được vài con đường. Trên tay Lan Oanh là chiếc làn đựng các chai xà bông nặng trĩu. Mồ hôi cô rịn ra trên mặt, Thục Hiền bắt đầu thấy mỏi chân, nhưng không dám than. Cô mừng quýnh khi Lan Oanh đi vào một quán nước. Cô định tìm bàn gọi thì Lan Oanh đã đến một bàn ở gần cửa, nhỏ nhẹ mời một thanh niên:

- Anh mua giùm em một chai đi anh, loại này mới ra, có mùi nhẹ, thích hợp với người còn trẻ. Em mở cho anh xem thử nghe

Một tên cười bông lơn:

- Thơm thật không đó? Gửi thử mới biết à

- Dạ, anh cứ tự nhiên đi

Tên nọ cầm chai xà bông, nhưng chỉ nhìn lướt qua và lại tiếp tục giọng đùa cợt:

- Phải được chính tay em gọi đầu cho anh, thì anh sẽ mua một lượt mười chai

Thục Hiền mở lớn mắt nhìn hẩn. Ăn nói vô duyên vậy mà nghe được, lại còn

cười nữa chứ. Cô nổi khùng lên, định kéo Lan Oanh bỏ đi. Nhưng Lan Oanh vẫn cười, mềm mỏng:

- Em cũng muốn làm vui lòng anh lắm, nhưng em không có điều kiện, chỉ có thể giúp anh lựa chọn xà bông tốt thôi. Anh mua giùm em đi, một chai cũng giúp em rồi. Em cảm ơn lắm

Một tên khác nãy giờ nhìn Thục Hiền chăm chú, chợt kéo áo cô:

- Cô bé xinh quá! Làm tiếp thị đi nắng nôi thế này mà mặt vẫn trắng, thấy muốn cắn quá. Em muốn anh mua mấy chai đây?

Thục Hiền vội giật áo ra, định quạt cho hắt một trận. Nhưng Lan Oanh đã khều nhẹ tay cô, rồi tươi cười:

- Em không dám mời nhiều. Mời anh mua giùm em một chai được rồi

- Cho anh hôn một cái đi, anh mua hết cho

- Cái gì? - Thục Hiền kêu lên

Thật là quá lắm! Thấy người ta nhin rồi được thể làm tới. Đồ sàm sỡ! Cô nổi giận, quắc mắt nhìn hắt:

- Này, anh nói gì vậy? Anh có biết mình đã bất lịch sự với con gái không?

Phản ứng của cô làm mọi người kinh ngạc, Lan Oanh vội kéo tay cô, la nhỏ:

- Đừng nói như vậy! Ta sắp bán được rồi. Mi ra ngoài kia chờ ta đi

Nhưng đang tức, nên Thục Hiền bắt kể mọi thứ, kể cả sợ... Cô gạt tay Lan Oanh ra, đến đứng trước mặt tên nọ:

- Anh mua thì cứ mua đi, còn không muốn mua thì thôi làm gì trêu chọc người ta. Như vậy là bất lịch sự, anh biết không?

- Ờ, cô bé! nói chơi một chút mà làm gì dữ vậy?

- Nhưng tôi không thích đùa như vậy. Nếu bây giờ một người lạ đòi hôn anh, anh có tức không?

Câu nói của cô làm cả bọn cười rần lên. Tên nọ có vẻ khoái chí:

- Tất nhiên là anh thích rồi, nhưng với điều kiện là cô bé đó phải đẹp như em vậy đó

- Ăn nói vô duyên

Thục Hiền cầm chiếc ly trên bàn, hắt nước vào mặt hắt. Cừ chửi ngọt ngào của cô làm Lan Oanh sợ run lên. Nhưng Lan Oanh chưa biết phải làm gì thì tên nọ đã đập bàn, la lớn:

- Thật là quá lắm! Con gái gì dữ quá vậy? Muốn gì? Xin lỗi mau

Mọi người trong quán đổ dồn mắt về phía họ. Ai cũng sợ dùm Thục Hiền.

Chỉ có cô là không biết sợ là gì cả. Cô nói như hét vào mặt hắt:

- Anh là ai vậy? Người xin lỗi là anh chứ không phải tôi. Ăn nói lung tung còn bắt người ta xin lỗi. Thật là đáng ghét!

- Cô nói ai đáng ghét?

Gã thanh niên hùng hổ đứng dậy. Bị mọi người nhìn nên hắt càng què và nhất định trị tội Thục Hiền. Hắt lao về phía cô. Lan Oanh sợ hết hồn, vội

kéo Thục Hiền ra, nhưng cô vẫn tỉnh bơ đứng lại:

- Anh định làm gì vậy? Đừng có hăm dọa, tôi không sợ đâu

Hắn sấn tới một bước, Lan Oanh tưởng Thục Hiền bị đòn đến nơi thì chợt có cánh tay giữ vai hắn lại. Một giọng nói nửa nghiêm chỉnh, nửa giễu cợt vang lên:

- Thôi nào, không nên đánh phụ nữ, dù chỉ bằng một cành hoa. Bỏ qua đi bạn

Gã thanh niên quay lại. Thục Hiền cũng nghiêng đầu, tò mò nhìn nhân vật xuất hiện. Cô bỗng ngạc nhiên kêu lên:

- Anh Vũ!

Đúng là Luân Vũ, con người " không giống ai " mà cô đã gặp ở nhà chị Thanh Thu. Cô nhận ra hắn ngay nhờ mái tóc dài phủ gáy. Hắn giơ tay vẫy một cái:

- Xin chào

Thục Hiền chưa kịp nói gì thì Luân Vũ đã quay về phía tên nọ:

- Hòa đi bạn. Okie?

- Hòa con khi! Con nhỏ này là gì của ông? Bỏ hả?

Thục Hiền cau mày nhìn hắn. Luân Vũ tỉnh bơ gật đầu:

- Có thể coi là vậy. Sao?

- Bảo nó xin lỗi tôi một tiếng mới đồng ý hòa, còn không thì...

- Không thì sao nào?

- Tôi sẽ cho nó một bài học ngay trước mặt ông

Luân Vũ cười cười:

- Có quá đáng không vậy? Tôi nghĩ cô ta không chịu làm vậy đâu

- Vậy thì ông khuyên cô ta biết điều một chút đi. Dám tát nước vào mặt tôi. To gan thật!

Luân Vũ thọc tay vào túi quần, dáng điệu lừng khừng:

- Ai bảo cợt nhả với người ta. Làm vậy là phải rồi

Kiểu nói như chọc tức của Luân Vũ làm gã thanh niên quắc mắt nhìn anh, tay khuỳnh lên như chực đánh lộn:

- Ế, ông bạn không biết điều thì đi chỗ khác chơi đừng xỏ mũi vào chuyện người khác. Nếu không thì có chuyện lôi thôi đấy

Tranh thủ lúc tên nọ đôi co với Luân Vũ, Lan Oanh định kéo Thục Hiền bỏ đi, nhưng hắn đã kéo chiếc làn đựng xà bông lại:

- Ế, tỉnh bỏ đi suông vậy hả? Xin lỗi rồi mới đi được

Luân Vũ hơi nhướng mắt nhìn hắn. Rồi vẫn cử chỉ lừng khừng nửa nghiêm nửa đùa, anh gạt tay hắn ra:

- Làm gì vậy bạn? Muốn mua xà bông hay muốn gây chuyện? Làm vậy với con gái là không được lịch sự lắm đâu

Bị gạt tay, gã thanh niên quay phắt lại phía Luân Vũ:

- Muốn gì đây? Muốn thử sức không?

Hắn xô Luân Vũ một cái làm anh loạng choạng phải vịn xuống bàn. Nhưng anh lập tức đứng ngay lên, gật gù:

- Muốn đánh cũng được, mời ra sân, okie chứ?

Vừa nói, anh vừa cởi áo ra quăng cho người bạn đi chung, rồi hất mặt về phía gã thanh niên:

- Ra đây

Bà chủ quán nãy giờ léo nhéo can hết người này đến người kia, nhưng không ai thêm để ý. Thấy điệu bộ du côn của Luân Vũ, bà ta xanh mặt:

- Tui năn nỉ mấy cậu! Mấy cậu muốn đánh nhau thì làm ơn đi chỗ khác giùm, ở đây làm đổ bàn ghế của tui hết. Chỗ làm ăn mà, mấy cậu tha giùm đi!

Luân Vũ giơ tay chặn lại:

- Dì yên tâm đi! Tụi này không phá quán của dì đâu

Anh ngoắt tay tên nọ một cái:

- Muốn gì thì ra đây

Cử chỉ gằn gằn ngang ngang của Luân Vũ làm hắn hơi chùng lại. Sắn mấy tên bạn đi chung can ngăn, hắn lăm bắm mấy câu rồi vội đi ra cửa lấy xe.

Trong quán trở lại trật tự như trước. Bà chủ quán thở phào nhẹ nhõm:

- Hú hồn hú vía

Thục Hiền đứng ỉu xiu nhìn theo mấy tên nọ, cô muốn xem Luân Vũ đánh lộn ra sao. Nhưng mọi chuyện xảy ra êm thấm làm cô hụt hững. Cô thất vọng đứng nhìn Luân Vũ đang mặc lại áo, điệu bộ tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra. Mặc áo xong anh ta đi về phía cô:

- Không ngờ gặp cô ở đây

Anh ta nhìn chiếc làn đựng xà bông, rồi nhìn cô:

- Cô bán cái này đây hả? Từ sáng đến giờ bán được mấy chai rồi? Để tôi mua giùm cho

Mắt Lan Oanh sáng lên, mừng hóm:

- Anh lấy mấy chai?

- Lấy hết

- Hả? Anh nói thật chứ? - Lan Oanh tròn xoe mắt. Hai tên bạn đi chung với Luân Vũ la oai oái:

- Mua chi nhiều vậy ông nội? Giúp người đẹp một chai thôi cha

Luân Vũ lừng khừng quay lại, xoa đầu tên nọ:

- Mua về rửa cái đầu mày. Đứa nào phản đối, tao bóp mũi

Nói rồi anh ngông nghênh lấy mấy chai xà bông nhét vào túi áo và túi quần hai tên bạn, rồi tự bỏ mấy chai còn lại vào túi áo mình. Anh móc xấp tiền trong túi ra đưa cho Lan Oanh:

- Bao nhiêu đây đủ chưa cô bạn?

Lan Oanh mừng muồn hét lên. Cô vội đếm tiền, rồi hấp tấp nói:

- Để tôi tính tiền rồi trả lại cho anh, bao nhiêu đây dư rồi

Luân Vũ khoát tay:

- Khỏi trả, cô giữ lấy đi

- Hả?

Lan Oanh tròn mắt nhìn Luân Vũ. Thục Hiền cũng ngạc nhiên về thái độ phóng khoáng của anh ta. Cô ta chìa tay ra, hơi nhún chân một cái:

- Thank you

- Không có chi. Nay cô có bàn tay rất mềm. Để bàn tay đẹp vậy làm việc nặng thì tội quá. Tôi thấy xót ruột lắm

Nói rồi anh ta buông tay Thục Hiền ra, nheo mắt cười với cô. Nụ cười làm Thục Hiền muồn rụng tim. Cách tán tỉnh anh ta nghe thật dễ chịu, dù biết nó có hơi bạo một tí, nhưng mẫu người như anh ta mà không tán tỉnh mới lạ. Bạo một chút cũng không làm cô phật ý lắm.

Anh ta giơ tay chào Thục Hiền, rồi lững thững ra cửa. Trong phút chốc, bóng anh ta đã mất hút ngoài đường.

Lan Oanh hớn hờ kéo tay cô:

- Về mi

Cả hai đi ra đường, trên tay Lan Oanh là chiếc làn trống không. Cô ngược mặt lên trời, thở phào nhẹ nhõm:

- Ta không biết đi với mi là may hay rủi nữa. Lúc này mi làm ta sợ hết vía, hấn mà đánh mi thì ta không biết phải làm sao

Thục Hiền héch mặt lên:

- Dám đánh không?

Lan Oanh châm chọc:

- Nếu không có anh Vũ thì đã đánh thật rồi, chứ không đợi hỏi ý mi rồi mới đánh đâu

Thục Hiền đuôi lý, mỉm cười:

- Ta cũng không biết tại sao lúc này ta gan vậy nữa

Lan Oanh mát mẻ:

- Mi mà nổi giận lên rồi thì còn biết sợ ai. Thừa tiểu thư, mai một tiểu thư bỏ ý định đi làm giùm đi. Bị chọc giận một chút là "xù lông" lên. Đi làm không có ai chiều chuộng tiểu thư đâu

- Mi mà có ý nghĩ ta là tiểu thư nữa là ta bẻ răng nhớ chưa?

Lan Oanh giả vờ le lưỡi sợ sệt. Cô biết Thục Hiền rất ghét bị coi là tiểu thư. Trong mắt Thục Hiền, tiểu thư thì cũng giống như nhỏ Phương Ngân của dì Phượng, nghĩa là điệu dàng, yếu điệu và vô tích sự. Thục Hiền tích chứng tỏ mình mạnh mẽ, dù thực ra cô cũng rất phong cách tiểu thư. Dĩ nhiên là không giống Phương Ngân

Chợt nhớ ra, Lan Oanh láu lỉnh:

- Vậy ra đó là "Nhân vật khác người " mà mi kể đó hả? Đúng thật đó. Mới nhìn là thấy hần khác thiên hạ luôn. Cách xử sự cũng không giống ai. Người đâu mà lạ thế?

- Mi cũng thấy vậy nữa hả?

- Chứ gì nữa. Lúc hần cười, nhìn hay ghê mi. Nếu tóc tai hần đang hoàng thì hay hết ý luôn

- Theo mi thì hần làm nghề gì?

- Ta không biết, không đoán được. Hần nữa đang hoàng, nửa du côn. Nhìn hần kỳ quá mi

- Thì ta đã bảo hần không giống ai mà, không xếp loại được

Lan Oanh ngẫm nghĩ, rồi bật cười khúc khích:

- Chà! Mi với hần gặp nhau thì phải biết. Một bên khác người, hay tán gái, chịu chơi. Một bên tính tình kỳ quặc, bốc đồng, nhõng nhẽo. Mi với hần mà là vợ chồng nhà mau sập lăm

- Con khỉ! ă nói vậy đó hả? Vợ chồng nói nghe thấy ghê

- Nhưng mà coi chừng có thật

Thục Hiền bĩu môi:

- Không dám đâu. Sống một mình không sướng hơn sao? Khi nào trời dúi vào tay ta một đực ông chồng thì ta mới miễn cưỡng đồng ý, miễn cưỡng thôi đấy nhé

Lan Oanh cười khúc khích:

- Nói là nhớ đó. Lỡ trời xui khiến cho mi yêu ông Vũ, xem mi có miễn cưỡng đồng ý không? Chừng ấy ta sẽ lôi chuyện này ra nói cho ông ấy biết Thục Hiền lại bĩu môi, làm thinh. Trừ phi số cô xui xẻo đến mức tận cùng thì phải chịu, còn không thì chẳng đời nào cô dám yêu mấy tên con trai bay bướm như vậy. Người gì mà tán gái đạt tới trình độ siêu đẳng, lạ quen gì cũng tán tỉnh được cả. Yêu mấy ông như vậy, không khùng thì cũng điên vì ghen. Cô đâu có ngu

Cô kéo tay Lan Oanh, hớn hờ:

- Bây giờ có nhiều tiền rồi, tối nay đi chơi nhé

- Đi chơi đâu?

- Nhiều tiết mục lắm. Đi ăn bún bò Huế, ăn kem, uống cà phê, sau đó đi xem ca nhạc. Xem xong về lại ăn bánh bèo, rồi mua bánh su kem mang về phòng. Tối nay sẽ...

Lan Oanh cướp lời:

- Ngủ

- Tâm bậy, không có ngủ. Mai chủ nhật, để nguyên ngày ngủ. Ta đổi ý rồi, tối nay sẽ không về ký túc xá, đi long nhong suốt đêm xem người ta sinh hoạt. Vui lắm, sau đó sẽ vào vũ trường nhảy chơi. Ta với mi nhảy

"Trời ơi! hết tiền xài trong tháng rồi " Lan Oanh rên thảm trong bụng. Cô rất

ngán kiêu chơi quý tộc của Thục Hiền. Từ nhỏ đến lớn, Thục Hiền chưa biết thiếu tiền là gì, nên nó rất mơ hồ về cuộc sống tần tiện của một sinh viên xa nhà như cô. Tính Thục Hiền rất phóng khoáng và ít để tâm tới những chuyện " nhỏ nhặt " như tiền bạc. Còn cô thì không nỡ làm cho cô nàng mất hứng.

Lan Oanh nhướn mắt nhìn Thục Hiền:

- Đi ngay bây giờ hả?

- Không, về tắm rồi mới đi

Buổi chiều, Thục Hiền kéo Lan Oanh đi công viên ăn quả, sau đó đến tụ điểm ca nhạc. Cả hai gởi xe chen lẫn lộn xộn để vào trong. Lan Oanh nhìn lướt về phía sân khấu. Cô chợt quay lại nhìn lần nữa. Nếu cô không làm thì ca sĩ đang hát là Luân Vũ. Cô bám tay Thục Hiền:

- Ê mi, hình như đó là anh chàng mua xà bông cho mình lúc trưa. Nhìn kỹ xem

Thục Hiền nhìn lên, mắt cô sáng lên, ngạc nhiên:

- Đúng là anh ta rồi

Thục Hiền kéo tay Lan Oanh. Cả hai lách qua đám đông, đi về phía sân khấu. Mãi chen lẫn, chiếc giày của Thục Hiền bị tuột lạc mất tiêu. Cô buông tay Lan Oanh loay hoay tìm kiếm. Lan Oanh không để ý Thục Hiền. Cô náo nức nhìn lên sân khấu, rồi quay lại:

- Đúng là ông Vũ rồi mi ơi. Thì ra ông ấy là ca sĩ. Thú vị thật!

Thục Hiền đã tìm được chiếc giày. Cô vừa mang vào chân, vừa ngẩng lên:

- Nhìn điệu bộ của hấn thì chỉ có làm nghề này thôi, hấn nhảy đẹp chứ mi?

- Đẹp quá đi chứ. Ôi trời! nhìn hấn đẹp trai chi lạ. Chết ta rồi, Hiền ơi! Đêm nay ta sẽ mất ngủ vì chàng

Thục Hiền cười khúc khích rồi nói như ngâm thơ:

- Ta cũng vậy. Ôi chàng đã làm xao xuyến ta. Chàng là ánh sáng, là ngôi sao, là bầu trời của ta

Lan Oanh cười ngật nghẻo, rồi hòa theo:

- Chàng là tất cả. Nếu không có chàng thì...

Thục Hiền cắt ngang:

- Thì ta tìm người khác lập tức, chứ không thì ta chết mất

Cả hai cười ré lên, vui vẻ và hứng chí. Thục Hiền thôi không cười nữa. Cô hát nho nhỏ trong miệng và vô tình nhịp nhịp chân theo điệu nhạc, không để ý có vài người quay lại nhìn mình

Lan Oanh nhìn cô, cười tủm tỉm:

- Ê, mi dám lên sân khấu nhảy bên cạnh hấn không?

- Ta sợ gì chứ

- Vậy thì lên đi

Thấy Thục Hiền làm thỉnh, cô nheo mắt, tỉnh quái:

- Mi mà lên nhảy, bảo đảm hấn sẽ ngạc nhiên và phục mi sát đất. Lên đi!

- Khùng!

- Không dám hả? Tưởng mi ngon lành lắm, ai ngờ nhát như thỏ

- Hừ!

- Chứ gì nữa. Lên nhảy, bảo đảm mi sẽ được hoan nghênh nhiệt liệt

- Điên!

- Đúng là đồ chết nhát! Bình thường ta tưởng mi dạn dĩ lắm, ai ngờ cũng ỡng ẹo như nhỏ Ngân. Đúng là tiểu thư

Bị nói khích, Thục Hiền vùng tay lên, hùng hổ:

- Mi tưởng ta không dám hả? Coi nè

Nói rồi, cô rẽ đám người, đi băng băng lên sân khấu. Ban nhạc vẫn đang biểu diễn sôi nổi. Luân Vũ hơi ngạc nhiên khi thấy Hiền Thục, nhưng anh chỉ nhìn cô một cái rồi tiếp tục hát. Thục Hiền đi thẳng đến bên anh:

- Cho tôi hát với nhé?

Củ chỉ dạn dĩ của cô làm ban nhạc phấn khởi lên. Mọi người nhìn cô, mỉm cười. Luân Vũ hơi chìa micro về phía Thục Hiền. Cô nghiêng đầu về phía micro, bắt đầu hát. Vừa hát, cô vừa nhảy, cách nhảy của cô không điêu luyện lắm, nhưng nhờ khuôn mặt và phong cách dễ thương, nên cô lập tức chiếm được cảm tình của mọi người

Khi hết bản nhạc, Thục Hiền cũng cúi chào khán giả như mọi người. Cô le lưỡi vì thấy mình bạo quá. Cử chỉ rụt rè một cách đáng yêu, khiến đám đông rộ lên khuyến khích. Thục Hiền định đi xuống thì tay trống của ban nhạc đã ra hiệu cho cô đứng lại. Rồi anh ta cầm micro lên:

- Cám ơn sự tham gia nhiệt tình của cô bạn trẻ. Sau đây, ban nhạc chúng tôi xin mời bạn biểu diễn một bài hát tặng khán giả có lòng ủng hộ. Xin một tràng pháo tay cổ vũ của các bạn

Tiếng vỗ tay và huýt sáo của đám đông vang lên làm Thục Hiền hơi khộp. Cô đứng yên và cười. Luân Vũ nhìn cô, động viên:

- Hát đại đi cô bé. Chọn bản nào cũng được, tụi anh hỗ trợ cho

Thục Hiền đỡ lấy micro, cười lúng túng:

- Thục Hiền xin hát bài " Lemon tree "

Cô quay lại dàn nhạc, nói nhỏ hơn như quá khộp:

- Chơi theo nhạc pop

Tay guitar đứng cạnh cô mở lớn mắt ngạc nhiên, nhưng có vẻ thú vị. Anh ta giơ tay lên cao, hô lớn:

- Pop nào

Nhạc nổi lên giòn giã. Chưa nghe hát, khán giả đã bị cuồng chân. Ngay cả Thục Hiền cũng hết khộp và bắt đầu dạn dĩ. Đây là bản nhạc ruột của cô nên cô hát một cách vững vàng, không khác một ca sĩ chuyên nghiệp, nhìn thích mắt không kém khi xem ban nhạc Fool s garden biểu diễn

Ở phía dưới sân khấu, Lan Oanh tròn xoe mắt nhìn Thục Hiền và phục sát

đất. Cô biết Thục Hiền mê nhạc và hát hay, nhưng không ngờ cô nàng có thể biểu diễn trên sân khấu hay tuyệt như vậy. Đúng là con nhỏ chuyên môn làm chuyện bất ngờ, chẳng hạn như lúc này đây.

Cô vỗ tay một cách nhiệt tình và la lên "bis, bis". Một vài khán giả choai choai cũng bắt chước la lên theo, nhón nháo và ồn ào. Trên sân khấu, Thục Hiền cúi chào và trao micro lại cho Luân Vũ. Anh nhìn cô một cách vui thích:

- Đừng về nhé chờ anh đi. Diễn xong, bọn anh mời em đi uống nước và cảm ơn em. Không từ chối chứ?

- Em đồng ý, nhưng đừng có khuya quá

- Okie

Thục Hiền đi xuống chen đến chỗ Lan Oanh. Mọi người nhìn cô, mỉm cười. Lan Oanh đánh vào vai cô:

- Trời ơi, số một là mi! không ngờ mi tuyệt đến như vậy. Ta cứ tưởng ca sĩ chuyên nghiệp ấy chứ.

Thục Hiền xoa vai, nhăn mặt:

- Con khỉ! Mi đánh ta đã man vậy đó hả? Đau chết được. Có thôi đi không?

Lan Oanh xoa vai cô, rồi rít:

- Xin lỗi ta quên, nhưng mà mi hết ý thật. Trước giờ ta đâu có biết mi giỏi như vậy. Ở bên cạnh thiên tài mà không hay, thật là thiếu sót

- Thôi stop here. Nói đủ chưa?

Lan oanh định trả lời thì có tiếng gọi léo nhéo:

- Ê, Oanh đi đâu vậy?

Cả Lan Oanh và Thục Hiền quay lại nhìn nhân vật vừa mới xuất hiện. Đó là một cô nàng tròn như trứng ngỗng. Lan Oanh mừng rỡ rít khi thấy cô nàng:

- Trời ơi! Lâu quá không gặp. Đi đâu vậy?

- Xem ca nhạc chứ đi đâu

Cô nàng tròn trịa quay qua nhìn Thục Hiền, cười toe toét:

- Bạn hát hay quá trời! Nhìn bạn dễ thương ghê

Thục Hiền mỉm cười:

- Bạn cũng vậy

Cô định nói thêm "Bồ có hơi bụ bẫm một tí nhưng mà dễ thương" nhưng lại thôi. Nói năng lung tung nhỏ Oanh cự cho mà xem. Cô làm tỉnh mà cười.

Vậy mà cô nàng lại la chối lỏi:

- Mình mà dễ thương gì. Tròn như hột vịt, ai mà thương nổi

Lan Oanh châm chọc:

- Hột vịt đâu mà hột vịt. Hột ngỗng chứ vịt gì

Ráng kèm lăm mà Thục Hiền cũng phải cười rộ lên. Cô nàng kia lườm Lan Oanh một cái, rồi cười một tràng

- Mấy hôm nay cóc đi bán không? Mình về quê mất mấy ngày. Ông Hùng có

tìm người nào khác không? Mình sợ có người thế chân mình thì chết toi. Về nhà mình bị ở nhà la quá trời, nhưng làm thì vẫn cứ làm. Làm cực thử xem nó có ốm bớt không?

Xem ra cô nàng chịu nói này không có ý định chấm dứt câu chuyện. Ở giữa chỗ đông người mà cứ tía lia như thể lâu ngày không được nói. Thục Hiền khều tay Lan Oanh:

- Ta ra công chờ mi nghe
- Ủ, một lát ta ra, nhớ đừng đi đâu nghe mi
- Dĩ nhiên rồi

Thục Hiền thoát khỏi đám đông. Cô cảm thấy như rơi vào vùng không khí khác, thật mát mẻ và dễ chịu. Cô đến mua hộp sữa, rồi ngồi tựa hàng chắn song, hút ngon lành

Chợt có một giọng nói vang lên bên cạnh cô:

- Thì ra em ở đây

Thục Hiền quay lại, ngược lên nhìn. Rồi cô nhả ống hút, đứng lên:

- Anh Vũ
- Em chờ anh hả?
- Đâu có. Em chờ nhỏ bạn. Nó còn trong kia

Luân Vũ nheo mắt nhìn cô:

- Thế còn anh?

Đến giờ, Thục Hiền mới sực nhớ cái hẹn lúc nãy. Cô cũng nheo mắt bắt chước Luân Vũ, nói lấp liếm:

- Em có nhớ anh rủ đi uống cà phê, nhưng lúc nãy lại quên hẹn gặp ở đâu.

Thế là thôi. Lỗi là tại anh

- Chà! Miệng lưỡi nhỉ? Thế bây giờ đi được chứ?
- Chờ chút nha để em vô gọi nhỏ bạn
- Cô bé gì đi bán chung với em đó hả?

Thục Hiền gật đầu, nói như trêu chọc:

- Nó đó. Nó thích gặp lại anh lắm. Nó định nhờ anh mua giùm một giỏ xà bông nữa

Luân Vũ mỉm cười:

- Okie

Thục Hiền ngó một cái, rồi biến mất sau cổng. Cô đến chỗ lúc nãy tìm Lan Oanh, nhưng không thấy. Cô kiên nhẫn đi lòng vòng trong sân. Con nhỏ vẫn biến mất tiêu. Thục Hiền nổi giận đi trở vào một lần nữa. Vẫn không thấy, cô cảm thấy tức giận thật sự. Đúng là đồ lắm lời! Hai con vịt gặp nhau, chắc là đi tìm chỗ đẻ hạp chợ rồi

Thục Hiền giận dỗi trở ra cổng. Luân Vũ vẫn còn chờ cô dưới gốc me. Anh ngồi trên chiếc mô tô cồng kềnh, với những trang bị bảo hộ cũng cồng kềnh. Nhìn càng ra vẻ dân chơi. Lì lợm như Thục Hiền mà cũng cảm thấy ngán.

Hình như dân quây thích loại xe "hình sự" này lắm thì phải. Cũng đúng thôi, cho dễ phóng như bay để hù thiên hạ ấy mà.

Thục Hiền đến đứng ở đầu xe. Luân Vũ nhướng mắt:

- Cô bạn em đâu?

- Biến mất rồi. Tan vào không khí rồi

Anh phì cười:

- Thôi đừng giận nữa. Con gái mà giận nhiều sẽ mau trở thành bà già. Xấu lắm!

Đang giận mà còn bị chọc, Thục Hiền nổi khùng nhìn anh nguýt một cái, nói ngang:

- Nhưng em mà thành bà già thì càng đẹp. Em thích làm bà già lắm

Luân Vũ tỉnh bơ như không biết cô giận:

- Vậy hả? Kể ra đó cũng là một ý thích độc đáo. Anh luôn tôn trọng những sở thích riêng của phụ nữ

Thục Hiền hăm hăm nhìn Luân Vũ, rồi định bỏ đi. Nhưng anh vội giữ hộp sữa trên tay cô lại, cười như vô tư nhất trên đời:

- Em uống hết sữa đi. Bộ thích uống sữa lắm hả?

- Anh hỏi chi vậy?

Luân Vũ hài hước nói một hơi:

- Uống sữa tốt lắm. Nó chứa các loại vitamin và chất khoáng, đem lại nguồn sinh lực dồi dào cho cơ thể bạn

- Hứ! lắm lời

Thục Hiền bật cười và vô tình nguýt Luân Vũ một cái. Biết cô đã hết giận, anh hơi nghiêng người tới trước nhìn vào mặt cô:

- Thế nào, đi chứ? Lát nữa bạn em sẽ tự về, không sao đâu

- Đi đâu?

- Lúc nãy định rủ em đi uống cà phê, nhưng bây giờ anh đổi ý rồi. Ra xa lộ chơi nhé?

Thục Hiền lùi lại một bước tròn mắt:

- Chi vậy? Đặng anh phóng xe hả?

Luân Vũ nháy mắt:

- Dám không?

Thấy cô im lặng suy nghĩ, anh cười cười:

- Sao bây giờ em nhất thế? Lúc nãy thấy em xông xáo lên sân khấu, anh tưởng em bản lĩnh lắm

Thục Hiền tự ái lên:

- Ai nói với anh là em sợ? Em suy nghĩ xem về có khuya không đấy

- Nhà em ở đâu?

- Em ở ký túc xá. 11h là phải về rồi

- Sợ bị nhốt hả?

- Không sợ, chỉ không thích ở ngoài đường, lạnh lắm

Luân Vũ búng tay cái tách:

- Okie. Bảo đảm em sẽ về lúc 10h59 . Lên xe đi!

Thục Hiền bậm môi, bước lên phía sau anh. Luân Vũ quay lại:

- Cứ vịn thoải mái, nếu còn sợ, em có thể tự nhiên ôm eo. Anh không tính tiền đâu

- Vô duyên!

Thục Hiền đảm vai Luân Vũ một cái, nhưng anh vẫn tỉnh bơ:

- Chuẩn bị tinh thần nghe!

Vút một cái, chiếc xe lao đi như tên bắn, luồn lách qua các xe khác một cách tài tình. Thục Hiền cẩn thận vịn chặt lấy áo Luân Vũ. Cô không thấy sợ tí nào, thậm chí còn thích những lúc xe nghiêng qua một bên để tránh xe khác. Chẳng bao lâu, cả hai đã rời thành phố và chạy như bay trên xa lộ. Luân Vũ hỏi lớn, giọng bạt đi vì gió:

- Sợ không?

- Không hề! Em thích phóng xe thế này lắm, vì có cảm tưởng mình đang bay ấy. Anh xem Janet Jackson khi hát bài “Run way” bà ấy “bay” hết nơi này đến nơi khác. Thích dễ sợ

- Chà, có máu phiêu lưu nhĩ!

- Có chút chút. Còn anh?

- Dĩ nhiên là thích phiêu lưu

- Về mọi mặt chứ?

- Về mọi mặt, kể cả tình cảm. Đây, đi với anh tối nay, em có thấy mình phiêu lưu không?

- Có quá đi chứ. Cả một sự phiêu lưu mạo hiểm

Luân Vũ quay lại:

- Không mạo hiểm đâu. Bảo đảm là sẽ không làm gì để em sợ. Từ đó giờ, anh chưa làm gì để con gái sợ cả

Thục Hiền thấy một chút tức tức:

- Nói vậy là anh hay chở bạn gái đi thế này lắm chứ gì? Em là cô thứ mấy trăm vậy?

- Nó nghe giống ghen quá

Thục Hiền bĩu môi:

- Còn lâu. Đừng có hòng

Luân Vũ chọt thắng xe một cái, làm Thục Hiền ngã áp vào anh. Cô vội gượng lại, nhéo hông anh thật mạnh:

- Giỡn vậy đó hả? Em không sợ đâu

- Thật không?

- Thật cái gì?

- Thật tình là không sợ chứ?

- Việc gì em phải sợ anh? đừng có hù!

- Xuống xe đi

- Chi vậy?

Luân Vũ nhắc lại:

- Xuống xe đi

Thục Hiền hoang mang bước xuống. Cô đến đứng vịn tay lái:

- Sao vậy? Xe hư hả?

- Không hư

- Vậy anh ngưng lại làm gì?

Luân Vũ lăm li nhìn cô, vẻ mặt đầy đe dọa:

- Anh muốn hôn em

- Hả?

Thục Hiền hoảng hốt lùi lại. Cô nhìn quanh, nhưng chỉ thấy xa lộ vắng ngắt, tối thui. Cô quay nhìn Luân Vũ, anh thì nửa người trên aty lái, nhìn cô chăm chăm. Thục Hiền thật sự thấy sợ. Cô run giọng:

- Anh làm gì vậy?

- Không làm gì cả, chỉ muốn hôn em

Cô vội lùi ra xa:

- Nếu anh làm vậy, tôi sẽ la lên

Luân Vũ nhún vai:

- Em thấy đó. Ở đây không có ai cả

Cử chỉ ngang ngang của anh làm Thục Hiền sợ thót tim. Cô tuyệt vọng nhìn quanh, rồi bật khóc:

- Anh là dân gặt gẫm! Nếu biết anh đều như vậy, lúc này tôi không dám đi với anh đâu

Luân Vũ nhìn cô một cách thú vị, rồi chợt cười lớn. Anh cười như khoái chí:

- Đùa một chút mà khóc thật sao? làm gì mà sợ run thế? Nhát như thỏ!

Thục Hiền ngược lên,ngơ ngác. Cô chưa hiểu anh cười cái gì, cô quệt nước mắt nhìn anh. Luân Vũ cố nín cười:

- Thôi lên xe đi, đừng có khóc nữa

Thấy cô đứng yên, anh nghiêng nghiêng đầu, nhìn vào mặt cô:

- Thấy em dạn dĩ nên anh chọc một chút thôi, ai ngờ nhát như thỏ đế. Nín đi nào, lên xe anh đưa về

Thục Hiền đã bắt đầu hiểu. Cô lập tức nín khóc, quắc mắt lên:

- Anh đùa kiểu khó ưa như vậy đó hả? Anh có biết tôi sợ thế nào không?Tôi chưa thấy ai đáng ghét như anh

- Vậy hả?

- Anh là đồ khó ưa

- Anh xin lỗi

- Tôi không thèm nghe xin lỗi.Tôi không thèm về với anh đâu

- Nhưng bây giờ tối rồi.ở đây cũng không có xe. Em về bằng cách nào?

- Mặc tôi

Vừa nói,Thục Hiền vừa bỏ đi thật nhanh. Luân Vũ chạy chậm một bên theo cô:

- Cho anh xin lỗi, mai mốt anh không chọc em nữa

- Không cần, không bao giờ tôi thèm đi chơi với anh nữa đâu

- Anh biết, anh xin lỗi thật mà. Em lên xe đi

- Không

- Bắt anh chạy chậm vì thế này, chừng nào mới về nhà được đây?

- Kệ anh

- Giận dai quá vậy cô bé? Anh đã xin lỗi rồi

Thục Hiền không thèm trả lời, vẫn mím môi bỏ đi. Luân Vũ kiên nhẫn chạy chậm theo cô. Cuối cùng, hết chịu nổi, anh bắt đầu dọa:

- Đoạn đường này vắng người, nguy hiểm lắm đó Thục Hiền

- Mặc tôi

- Vậy anh về trước nhé?

Thục Hiền hơi hoảng, nhưng còn đang giận nên cô gạt phăng:

- Không ai cần anh. Anh về một mình đi

Luân Vũ lắc đầu chịu thua, rồi nói như dọa:

- Ở đây có băng cướp đó. Anh chỉ đòi hôn mà em còn sợ. Nếu lọt vào tay họ thì chuyện sẽ xảy ra với em? Ghê gớm gấp mấy lần đấy. Một mình anh không bảo vệ được em đâu

Câu nói thật có hiệu quả.Thục Hiền dừng phắt lại, leo nhanh lên xe:

- Làm ơn chạy nhanh đi

Luân Vũ cười tinh quái, rồi cho xe vọt tới. Suốt đoạn đường dài, cả hai vẫn im lặng. Một lát sau anh gọi chuyện:

- Lúc nãy tự em lên sân khấu, hay có ai nói khích vậy?

Không nghe trả lời, anh mím cười hỏi tiếp:

- Em có học trường nhạc không? Em hát khá lắm

- ...

- Còn giận hả?

- ...

- Mình mới gặp nhau có ba lần mà đã có chuyện giận hờn rồi. Vậy là sớm đó Thục Hiền.

Thấy Thục Hiền cứ một mực làm thinh, Luân Vũ nhún vai rồi cũng làm thinh.Anh chạy từ từ chứ không phóng ào ào như lúc nãy nữa. Khi đã trở vào thành phố, anh cố gắng gọi chuyện:

- Lần sau chúng ta có gặp nhau nữa không, Thục Hiền?

Không nghe trả lời, anh lắc đầu như thực sự chịu thua:

- Em ở chỗ nào?

Thục Hiền nói vắn tắt chỗ ở của mình, rồi tiếp tục im lặng. Cô vẫn còn đang tức Luân Vũ, bởi vì cô không làm gì được anh, mới quen nhau đã đùa kiểu đó. Con người anh ta có lúc nào nghiêm chỉnh được không?

Xe dừng trước ký túc xá, Thục Hiền nhảy phắt xuống, đi ào ào vào trong sân. Cô nghe tiếng chào của anh, nhưng vẫn không thèm quay lại, ngay cả cách tạm biệt tinh queo của anh cũng làm cô thấy ghét kinh khủng. Cô đi lên phòng. Nhỏ Lan Oanh vẫn chưa về, đúng là dân lảm chuyện gặp nhau có khác. Nếu có nó thì tối nay cô đã không bị Luân Vũ cho một trận khiếp vía. Tự nhiên cô nổi giận đùng đùng mà không biết giận ai, bạn bè gì mà ai cũng làm cô tức được cả. Biến hết đi!

Lát sau Lan Oanh về. Thục Hiền nổi trận lôi đình:

- Mi đi đâu vậy? Ta kiếm muốn chết mà mi vẫn biến mất tiêu. Ta kiếm tới nổi chỉ chưa đào đất lên xem mi có chui ở dưới đó không? Mi có biết tại mi mà ta bị hù cho một trận thế nào không?

Lan Oanh gân cổ lên thanh minh:

- Chứ không phải ta kiếm mi muốn chết. Người ta về hết ta vẫn đứng chờ ở cổng, buồn ngủ muốn chết luôn. Còn mi thì nằm khểnh ở nhà

Thục Hiền hơi nguôi giận, nhưng vẫn làm thinh. Kể ra thì cô cũng vô lý, nhưng chỉ vô lý chút thôi. Vì nếu Lan Oanh không nhiều chuyện thì cô đâu đi chơi một mình với tên ca sĩ đáng ghét kia

Lan Oanh tò mò hỏi:

- Này, lúc nãy ai hù mi vậy?

Thục Hiền mát mẻ:

- Người trong mộng của mi hù chứ ai

Lan Oanh tròn mắt:

- Bộ mi gặp ảnh hả?

- Không những gặp mà còn đi chơi. Ban đầu định vào quán cà phê, nhưng sau đó hấn đổi ý ra xa lộ. Tao cũng khoái phóng xe, thế là đồng ý lập tức

- Rồi anh hù mi chuyện gì?

- Hấn...

Thục Hiền ngắc ngứ làm thinh. Cho rằng, cô cũng không dám kể cho Lan Oanh nghe, sợ bị chọc dai dẳng. Lan Oanh là vua chọc ghẹo mấy chuyện đó. Nhưng Lan Oanh không tha. Cô hỏi tới, giọng tò mò và háo hức:

- Hấn làm gì mi thế? Nói đi

Thục Hiền ngồi im. Cuối cùng cứ bị tra hỏi, cô bực quá, quát khế:

- Hấn đòi hôn ta. Đó, vừa lòng mi chưa?

- Trời đất!

Lan Oanh kêu lên một tiếng, rồi lăn đùng ra cười. Cô cười đến đỏ cả mặt:

- Úi giời ơi! Đã hôn rồi à? đã phải lòng nhau thật rồi à? ôi, thật là lâm li, lãng mạn! Yêu nhau chỉ sau hai lần gặp gỡ. Thơ mộng quá đấy!

- Thơ mộng con khỉ! mi tưởng tượng chuyện gì vậy? Ta đã nói là hấn chỉ dọa chứ không làm thật. Hiểu chưa?

Lan Oanh cố tình đùa dai. Cô làm ra vẻ nghiêm trọng:

- Hiểu rồi, thì ra mi tức vì hấn chỉ dọa chứ không làm thật. Phải chi hấn hôn thật thì đâu có tức..hí...hí...

Thục Hiền mím môi, bóp mũi Lan Oanh thật mạnh chứ không nói. Đau quá, Lan Oanh cười không nổi nữa. Cô nghiêm chỉnh, nhưng ánh mắt vẫn tinh quái:

- Rồi mi phản ứng ra sao?

- Tao không thèm nói chuyện với hấn nữa

- Còn ảnh?

- Xin lỗi vài câu

- Cũng còn lịch sự đấy chứ

- Lịch sự con khỉ! Người gì khó ưa. Mới quen đã đùa giỡn rồi. Mẫu người như vậy không biết đàn ông là gì đâu

- Cũng không đến nỗi đâu. Nếu không đàn ông thì ảnh đâu có xin lỗi mi. Ông này tính tình kỳ quặc thật... Ta thích mấy người đặc biệt như vậy đó.

Quen với họ mình không biết chán, vì cá tính của họ sẽ gây cho mình những bất ngờ

Thục Hiền nhìn vẻ mơ mộng của Lan Oanh. Cô hếch mũi trêu chọc:

- Được, chàng hào phóng mua hết một giỏ xà bông coi bộ mi để trái tim đi lung tung rồi đó. Làm ơn ngưng ngay ý nghĩ lãng mạn đó đi. Vướng vào mấy tay như vậy, khổ sở lắm

Lan Oanh cười tỉnh bơ:

- Là ta chỉ thích vậy thôi, chứ có mơ mộng hão đâu. Nhưng nếu là ta, mi có thích cử chỉ như vậy không?

- Cử chỉ gì?

Hỏi xong, Thục Hiền mới nhớ, cô im lặng ngẫm nghĩ. Lan Oanh thích hấn cũng đúng thôi. Tự nhiên có một tên con trai xa lạ hào phóng với mình, làm sao không thích cho được. Cô cũng đã thích hấn đấy chứ. Nếu hấn không đùa giỡn kiểu đó thì cô có ghét hấn không? Đồ nham nhở

Một tuần sau thì cô quên hấn Luân Vũ, hấn cũng không đến tìm, dù đã biết chỗ ở của cô. Lan Oanh bảo hấn thuộc loại con trai giao du rộng rãi, dĩ nhiên hấn sẽ có nhiều cô gái để quen biết, tán tỉnh. Thục Hiền chỉ là một trong vô số mối quan hệ lung tung của hấn. Cô cũng đồng ý với Lan Oanh, vì chỉ nhìn cách hấn cư xử cũng biết rồi.

Chiều nay, Thục Hiền đang nằm đọc sách thì Lan Oanh về đến. Cô buông giỏ xuống giường, mắt long lanh:

- Ê, Hiền lúc này ta gặp anh Vũ

- Vậy hả?

- Ảnh chở nhỏ nào đó đẹp dễ sợ, mặc đồ mốt lắm

Thục Hiền buông quyển sách xuống:

- Hấn như vậy thì quen với mấy nhỏ như vậy là phải rồi. Có gì mà phải ngạc nhiên

- Thì ta nói vậy thôi. Khiếp! Chạy xe ngoài đường mà ôm eo tình tứ như ở chỗ không người. Bạo quá đi

Thục Hiền không nói gì, nhưng tự nhiên cô cũng thấy khó chịu. Một cái gì đó mơ hồ làm cô không vui. Cô cảm thấy Lan Oanh cũng vậy. Nhưng không thể nói ra được điều đó vì nó mơ hồ quá

Đêm Noël

Ba

Tin Thục Hiền bị gãy tay chỉ trong buổi sáng đã được loan báo rộng rãi trong lớp cô. Buổi chiều, bạn bè kéo vào bệnh viện lố nhố, đến mức không có chỗ ngồi. Thục Hiền ngồi tựa lưng vào thành giường, cánh tay bó bột treo trước ngực. Vẻ mặt ủ rũ của cô khác một trời một vực với bình thường, khiến ai cũng tức cười mà không dám cười lớn.

Không ai hỏi thăm tại sao cô ra nông nổi như vậy, vì Lan Oanh đã tường thuật tỉ mỉ “tai nạn” đáng tội của Thục Hiền. Tối qua, cô leo lên giường trên của Xuân xem tờ báo và ngủ luôn trên đó. Báo hại Hòa Xuân phải chui xuống giường Lan Oanh ngủ. Lan Oanh biết Thục Hiền có tật ngủ hay lăn, nên đã gọi cô xuống. Nhưng cô lười lĩnh, không chịu nhúc nhích. Nửa đêm cả phòng phải nháo nhác cả lên vì cô bị té, khóc rên rĩ vang cả phòng. Khi bạn bè về rồi, Lan Oanh còn ở lại. Cô nhìn vẻ mặt rầu rĩ của Thục Hiền, cười cười:

- Còn đau không mi
- Còn
- Nằm xuống chút nghe?
- Thôi
- Tụi nó mang quà cho mi quá trời. Ăn gì không?
- Không!
- Có táo nè. Ta gọt cho mi ăn nghe?
- Thôi

Lan Oanh đứng dậy, bụm miệng để khỏi cười. vẻ ỉu xìu kiêu này không đúng là Thục Hiền chút nào quen nghe nhỏ nói chuyện huyền thuyên và hoạt động liên tục. Bây giờ Thục Hiền ngồi im một chỗ trông cũng thùy mị ra phết. Thậm chí một đồng quà trước mặt, Thục Hiền cũng không muốn ăn. Đúng là chuyện cổ tích!

Thục Hiền chợt ngược lên. Thấy nụ cười Lan Oanh, cô nghiêm nghị ngồi yên. Không hiểu nhỏ cười chuyện gì đây? Trong khi cô thì khổ sở muốn chết được. viễn cảnh phả ngồi một chỗ làm cô bức muốn chết. Vậy mà Lan Oanh cứ nhìn cô rồi cười. Cười lảng nhách!

Lan Oanh đang lúi húi cất những thứ quà vào giỏ thì chị Thanh Thu tới, phía sau là anh Thái. Thoạt nhìn Thục Hiền, anh mỉm cười nửa đùa nửa thật:

- Lâu ghê không gặp nhìn Thục Hiền lạ quá. Trong thùy mị hẳn ra, nếu không có Lan Oanh đứng đây, chắc anh còn đi kiếm nữa

Lan Oanh thờng hỏi:

- Sao vậy anh?

- Vì anh nhận không ra Thục Hiền chứ sao?

Lan Oanh phì cười, Thanh Thư đánh nhẹ vào tay Quốc Thái:

- Con nhỏ thế này mà còn chọc. Nó nhè bây giờ, bộ anh không biết tính tiểu thư nhà ta hả?

Mặc cho mọi người trêu chọc, Thục Hiền vẫn im lặng ngồi yên. Dáng điệu của cô rầu rầu như thế giới sắp tận thế đến nơi. Thanh Thư ngồi xuống trước mặt cô, nhìn mặt tội nghiệp:

- Em đau lắm hả?

Miệng Thục Hiền chọt méo xệch, nước mắt ứa ra từng giọt:

- Em khó chịu quá! Chị hỏi bác sĩ xem chừng nào em mới được về?

- Í! mới vô mà đòi về sao được. Ít nhất cũng phải ở một tuần chứ.

- Ở đây một tuần, chắc em chết mất

Lan Oanh xen vào:

- Ta chưa thấy ai bị gãy tay mà chết bao giờ. Đừng lo! Ở đây ngày nào cũng có bạn tới thăm mi không buồn đâu

Thục Hiền quệt mắt:

- Mi thích sao mi không gãy tay đi, để bạn vô thăm cho vui?

- Ta cũng muốn vậy lắm, nhưng ta ngủ không có lăn, nên té không được -

Lan Oanh châm chọc

Thanh Thư vội can:

- Thôi, đừng có chọc nó nữa. Con nhỏ này, đã bệnh hoạn mà cũng còn hung hăng. Lần này em ra viện bắt buộc em về nhà, không cho đi lung tung nữa

- Đúng đó. Ở lung tung coi chừng gãy luôn tay bên kia

Quốc Thái nhìn Lan Oanh cười như cảnh giác. Quả thật, Thục Hiền bực tức lên, hung hăng định nói thì Thanh Thư đã vội can lại:

- Thôi thôi. Chị không hiểu tại sao hai đứa lại ở chung với nhau được. Suốt ngày cứ châm chọc nhau hoài, bộ không mệt hả? Lần này em nhất định phải về nhà. Ba sắp về rồi đó.

- Còn sáu tháng nữa ba mới về. Chị đừng dọa em.

- Nói vậy là em vẫn còn muốn lông bông, chưa chịu về hả?

Thục Hiền nhăn mặt:

- Nếu chị bảo được dì Phương đi chỗ khác thì em sẽ về

- Chị bảo em ở nhà chị, chứ có phải về nhà mình đâu

Lan Oanh nháy mắt với Thục Hiền, ra hiệu cho cô từ chối. Thục Hiền gật đầu, rồi nói một cách cương quyết:

- Thôi đi, nhà chị bạn bè tối ngày.Ồn ào quá, em không học được

Thanh Thư bực mình thật sự:

- Khi đã không muốn về là em viện một nghìn lẻ một lý do để từ chối. Chị không ép đâu nhưng mai mốt ba về, em có bị la thì đừng khóc đó.

Ngay cả uy tín của ba cũng không làm Thục Hiền sờn lòng nữa. Hơn hai tháng nay ở ký túc xá với Lan Oanh, cô vui vẻ và tự do quen rồi. Về nhà để bị kiểm soát cô chịu không nổi.

Mấy ngày sau, tay Thục Hiền đã bớt đau. Cô bắt đầu đi lung tung trong bệnh viện. Cô tò mò đi qua các phòng xem bệnh nhân hoặc đi lang thang xuống sân chơi. Đôi lúc bạn bè hoặc Thanh Thu đến là phải đi tìm cô mãi mới gặp. Chiều nay, Thục Hiền lại rời phòng đi ra ngoài. Cô ngồi một mình trên băng đá, vừa xem sách vừa nhấm nháp bánh ổng. Cô không để ý đến một người vừa đi qua trước mặt mình còn ngoái lại nhìn rõ hơn. Sau đó, anh ta quay lại, đứng trước mặt cô:

- Thục Hiền phải không?

Thục Hiền ngẩng đầu lên. Trước mặt cô là hấn, con người hào phóng đã có lần tán tỉnh làm cô một phen khiếp đảm. Dù đã lâu không gặp anh ta, nhưng vừa gặp lại cô lập tức nhớ ngay chuyện đó. Thấy cô cứ nhìn mình, Luân Vũ ngồi xuống cạnh cô:

- Quên anh rồi hả? Mau quên thế?

"Còn lâu mới quên, dù có mất trí nhớ đi nữa thì tôi cũng ráng nhớ cho được con người khó ưa của anh " Thục Hiền nghĩ thầm. Nhưng cô không nói với anh ta bằng những lời chanh chua như ý nghĩ mà chỉ nhướn mắt lên:

- Ban nhạc bốn phương nổi tiếng quá, ai mà quên được

Đến phiên Luân Vũ nhướn mắt nhìn cô, rồi bật cười:

- Cách nói chuyện này thì đúng là Thục Hiền rồi. Nhưng đó là câu nói khâm phục hay châm chọc vậy?

- Ai muốn nghĩ sao cũng được. Tùy, thích cái gì cứ nghĩ cái đó

Luân Vũ mỉm cười, ngồi im. Thục Hiền quay lại nhìn anh ta, không biết anh ta còn nhớ buổi tối ở xa lộ không? Đúng là trời xui đất khiến để cô gặp lại tên con trai chết tiệt này

Thấy cô nhìn, Luân Vũ cũng quay đầu lại:

- Trái đất tròn thật, không ngờ gặp lại em

- Tôi cũng đang nghĩ vậy. Không ngờ gặp lại anh

Luân Vũ quan sát cô hồi lâu, rồi lên tiếng:

- Tay em làm sao vậy?

- Bị té

- Do chạy nhảy nghịch phá hay là tai nạn?

- Anh nói gì?

Thục Hiền tròn mắt ngó Luân Vũ, rồi nói tiếp với vẻ méch lòng:

- Đừng có hỏi kiểu đó! Tôi không phải là đứa bé. Anh moi đâu ra cách hỏi làm người ta tự ái vậy? Chết tiệt cách hỏi của anh đi

Vẻ phật lòng của cô làm Luân Vũ có vẻ thích thú, anh cười lớn:

- Nói như vậy là không phải em té vì leo trèo. Xin lỗi em nghe

Và anh ta lại tiếp tục giọng cười của mình. Thục Hiề ngồi im, chờ cho anh ta ngưng cười. Cô hỏi tò mò, nửa châm chọc ác ý:

- Anh đi đâu vậy? Thăm người quen hay là vào tái khám sau một đợt gãy chân?

- Anh đi thăm một người bạn. Một người đáng yêu như anh, thượng đế đâu có phạt bao giờ. Cảm ơn lời hỏi thăm của em nghe

"Con trai gì mà miệng lưỡi dẻo hơn cả con gái". Thục Hiề háy anh ta một cái, rồi làm thinh. Vờ làm như không biết cách nói kháy của anh, cô hỏi với vẻ quan tâm:

- Bạn anh làm sao vậy?

- Bị té xe

- Chắc đua xe với anh nên bị té chứ gì?

- Không phải, bị tai nạn thật mà

Thục Hiề rất muốn hỏi đó là con trai hay con gái, nhưng không dám. Cô mà hỏi anh ta lại bảo là ghen nữa không chừng. Tự nhiên cô nhớ lại buổi tối ở xa lộ, khi cô hỏi cô là người thứ mấy trăm, anh ta đã thản nhiên bảo: "Nói nghe giống ghen quá". Chọc vào con người miệng lưỡi này chỉ tổ bị thiệt thân mà thôi. Người gì đâu mà khó ưa không thể tưởng

Luân Vũ chợt lên tiếng:

- Em vào đây bao lâu rồi?

- Khoảng ba ngày

- Chắc khó chịu lắm nhỉ?

- Sao anh biết?

- Anh đoán vậy. Một cô gái như em mà bị ngồi một chỗ là điều không dễ chịu tí nào

- Anh có vẻ rảnh tâm lý quá há

- Sợ sợ

"Không phải sợ sợ, mà là quá rảnh thì đúng hơn. Mấy người như vậy thật là nguy hiểm. giỏi tâm lý vậy mà đi tán tỉnh thì đồ con gái nào không bị ngã" - ờ... dĩ nhiên là trừ cô, thì cô cũng phải đề phòng chứ

Nhưng dù đề phòng, cô cũng phải công nhận có lúc anh ta rất dễ thương.

Nhất là bây giờ, anh ta có vẻ nghiêm chỉnh và quan tâm thật tình. Tóm lại, có lúc anh ta tỏ ra đàng hoàng không kém phong cách con nhà có giáo dục, mặc dù có những lúc như vậy thật là hiếm hoi.

Thục Hiề còn đang nghĩ lan man thì Luân Vũ chợt đứng dậy:

- Tạm biệt em nghe. Chúc một buổi chiều vui vẻ

- Cảm ơn anh và ngược lại

- Cảm ơn

Luân Vũ lững thững đi ra cổng. Thục Hiề cũng đứng dậy trở vào phòng. Sự gặp lại bất ngờ với hân làm cô thấy vui vui. Nói chuyện với hân cũng thú vị

không kém những lần gặp trước. Vậy mà cô cứ nghĩ sẽ không bao giờ còn gặp hẳn nữa

Thật bất ngờ cho cô khi chiều hôm sau Luân Vũ lại vào thăm, trên tay một bó hoa. Và không phải chỉ một lần vào thăm, mà cả mấy buổi chiều sau cũng vậy. Lần nào anh ta cũng đến với một bó hoa trên tay. Đúng là phong cách ga lăng, lịch sự. Anh ta làm Thục Hiền cảm động đến quên bẵng có lúc cô rất giận anh. Và chẳng, bây giờ cô có nhớ thì cũng không thể nào ghét nổi nữa.

Chiều nay, cô đang đứng bên lan can thì Luân Vũ đi đến. Anh chìa bó hoa về phía cô:

- Chúc mau lành bệnh

- Cám ơn

Cả hai đi ra sân, ngồi xuống chiếc băng đá hôm nọ. Thục Hiền ngắm nghía mấy cánh hoa thật lâu rồi chợt ngược lên:

- Anh Vũ này, anh nghĩ gì khi tặng hoa cho tôi vậy? Hỏi nghiêm chỉnh đây
Luân Vũ mỉm cười:

- Vì đó là cách thể hiện tình cảm và nó làm vui lòng mọi người

- Cho tất cả những ai là bạn của anh chứ?

- Cho tất cả

Tự nhiên Thục Hiền thấy chán hết sức. Cô muốn ngắt cả hoa lẫn lá vứt đi cho rồi. Vậy là anh ta ga lăng với mọi người, chứ đâu phải riêng cô. Cô thấy tức tức mà không biết nói thế nào. Sao anh ta không biết nói dối cho bó hoa có giá trị một chút?Đồ ngốc!

Nhưng dù sao anh ta cũng thật tình đây chứ. Như vậy để cô đừng ảo tưởng, vậy mà nhận được hoa thì cô lại tưởng cho lắm vào. Không lẽ bây giờ nhét bó hoa vào tay anh ta và bảo đi tặng cô gái khác? Chứ cô thấy chán dễ sợ
Thấy Thục Hiền xụ mặt như đứa bé, Luân Vũ ngạc nhiên, nhượng mắt:

- Có chuyện gì vậy cô bé? Sao tự nhiên buồn vậy?

- Không có gì hết

Con gái khó hiểu thật. Vui buồn còn nhanh hơn cả mưa nắng. Anh cũng không biết mình có lỗi gì nữa

Biết mình vô lý, nhưng tức quá nên Thục Hiền cười không nổi. Cô làm lì ngồi yên. Luân Vũ nhìn cô với ánh mắt tò mò, vẻ mặt vô tội nhất trên đời:

- Nếu em giận bạn bè thì anh không hỏi để làm gì. Nhưng nếu anh có làm gì khiến em phật ý thì em phải nói ra anh mới hiểu

- Đã nói là không có gì mà. Tôi bất thường như vậy đó, không thích thì đừng có chơi với tôi

Luân Vũ cười như thông cảm:

- Ngược lại, anh rất thích những cử chỉ của em. Nói chuyện với em, anh thấy thoải mái lắm. Dĩ nhiên là trừ những lúc em nổi cáu.

- Tôi đã nói là tôi khó ưa lắm mà. Ai bảo anh tặng hoa cho tôi? Trả anh nè
Cô dúi bó hoa vào tay Luân Vũ. Anh ngơ ngác nhìn xuống tay mình nhưng
không cảm. Không biết nghĩ thế nào đó, Thục Hiền chợt giật phắt bó hoa lại,
đứng lên, ngoe nguẩy bỏ đi:

- Anh là một tên ngốc

Luân Vũ vẫn ngồi yên, nhíu mày không hiểu. Anh nhìn theo Thục Hiền cho
đến khi cô đi khuất góc tường. Tự nhiên anh mỉm cười một mình với ý nghĩ
mình quen với một cô gái khác người. Một cô gái vừa chịu chơi, vừa khó
tính. Cô dạn dĩ hoạt bát, nhưng có lúc nhút nhát đến không ngờ. Một cô
nàng vừa tiểu thư đồng đánh, vừa chật vật với cuộc sống. Cô không giống ai
trong số các cô gái anh quen biết. Vậy cô là người như thế nào?

Luân Vũ đứng lên, định vào phòng tìm cô. Nhưng nhớ ra Thục Hiền đang
bực mình, anh lững thững ra về không thấy ánh mắt giận hờn của Thục Hiền
nhìn theo.

Cô mím môi, ngắt kỳ hết mấy cánh hoa quăng xuống đất, như trút tất cả con
tức vào những cánh hoa tội nghiệp. Bởi vì chủ của chúng là tên con trai đáng
ghét!

Cô đi về phòng thì gặp dì Phương, bên cạnh là Phương Ngân. Bà ngồi yên
nhìn cô:

- Sao con không nằm nghỉ mà đi lung tung vậy?

- Con muốn đi dạo một chút

- Ở đây là bệnh viện chứ đâu phải công viên. Bệnh thì cho ra bệnh, mạnh
cho ra mạnh. Con tính làm khác mấy bệnh nhân trong đây để được chú ý
phải không?

"Luôn luôn là nói chuyện như xóc vào đầu người ta" Thục Hiền nghĩ thầm.
Cô nhìn bà mẹ kể một cách bất mãn. Bà ta chuyên môn nói những câu vô
duyên, không hiểu ba thương bà ta ở điểm nào?

Bà muốn cô suốt ngày phải nằm dấm dúi trong giường, nhả nhả nhó nhó
cho ra dáng người bệnh chắc? Có cần phải làm màu như vậy không?

Như không để ý về mặt cấu kính của Thục Hiền, bà Phương nói tiếp:

- Lúc nãy dì thấy con với bạn con ở dưới sân. Dì không tưởng tượng nổi bạn
bè con là vậy đó, Thục Hiền

- Ý dì muốn nói gì?

Bà Phương trề môi như khinh miệt:

- Thanh niên gì mà tóc dài thậm thượt, ăn mặc kỳ cục không giống ai, giống
như dân công tử đàn đúm ngoài đường phố hơn là người đàn ông hoàng. Chắc,
hết biết!

Thục Hiền nguẩy đầu chỗ khác, như không muốn nghe.

Bà vẫn tiếp tục chê bai:

- Con là con nhà gia giáo, lại có học, sao lại kết bạn với hạng người như vậy?

Dì thấy mà xấu hổ lây cho con

Thật là hết nhịn nổi, Thục Hiền quay lại trả đũa:

- Con thế nào thì kết bạn với tính cách thế ấy. Cái áo không làm nên thầy tu.

Con chỉ nói vậy, còn dì tự hiểu

- Hồn hào!

- Nhưng không giả dối - Thục Hiền lập tức trả lời

- Tôi vô thăm cô mà cô ăm nói vậy đó hả? Nếu không phải ba cô nhờ tôi giáo dục cô, thì tôi không rảnh mà dạy cho cô biết điều hay lẽ phải đâu

- Cám ơn lòng tốt của dì, nhưng có phải thật sự là vậy không? Con không giống chị Thư đâu, chị ấy biết nhịn nhục để cho dì áp đặt. Còn con không chịu nổi sự lập lờ của dì. Con đã nói rất nhiều lần rồi. Sao dì cứ bám theo quan tâm tới con vậy?

- Chỉ vì ba cô thôi. Bộ cô tưởng tôi thích một đứa con gái ngổ ngáo như cô lắm sao? Chị cô đâu có quá quắt như cô vậy. Trong nhà chỉ có mình cô là bất trị. Sao cô không giống ai hết vậy?

- Con là con, dù tệ hay khó chịu đi nữa thì con vẫn cứ để nguyên như vậy, chứ con không muốn bắt chước ai cả

- Hừ! Lắm lời! Nhưng thôi, tôi không muốn tranh luận với cô. Ba cô sắp về rồi, cô về nhà đi, đừng để tôi mang tiếng cư xử hà khắc với con chồng Thục Hiền ngồi im một lát. Cô biết ba cô sẽ nổi giận nếu ông biết mấy ngày qua cô sống thoải mái bên ngoài. Cô hơi lo nhưng cố chống chế:

- Khi nào ba con về, con sẽ về. Dì khỏi lo, con không làm phiền dì đâu

- Thật là bướng bỉnh quá lắm

Nói rồi bà Phương quay qua Phương Ngân:

- Về con

Phương Ngân đứng dậy, nói nhỏ đến mức không nghe được:

- Em về nha chị Hiền

Thục Hiền hơi cười với cô và gật đầu. Nãy giờ cô quên bẵng có Phương Ngân ở đó. Cô nàng lúc nào cũng là chiếc bóng mờ nhạt của mẹ, không một cá tính gì rõ nét. Thục Hiền nhớ là chưa bao giờ cô với Phương Ngân nói chuyện với nhau quá mười câu. Cô nhỏ hiền đến mức ngu ngơ như đứa trẻ, lớn đến vậy mà không có bạn bè gì ngoài việc ở nhà với mẹ. Bộ nhỏ không thấy chán sao nhỉ? Thời đại này mà còn một cô thực nữ như vậy thật là hiếm hoi

Ý nghĩ của cô quay về dì Phương rồi Luân Vũ. Toàn là những chuyện bực mình muốn chết được. Đã vậy còn bị nhốt trong bệnh viện như con cóc bị nhốt trong hộp, có nhảy nhót loi chơi cũng chỉ quanh quẩn trong khung. Chán ời là chán!

Hôm sau Thục Hiền trốn viện ra ngoài chơi. Cách tay cô chưa lành hẳn nhưng cũng không đến nỗi làm cô vương vীu lắm. Cô xếp lại giường cho

ngay ngắn, rồi lững thững đi ra sân. Nhưng lúc đi ngang qua dãy phòng của khoa nội, cô chợt nghe tiếng gọi vui vẻ:

- Thục Hiền

Khỏi nhìn, cô cũng biết là Luân Vũ. Cô đứng im phân vân, nửa muốn rủ anh ta đi chơi, nửa muốn tránh xa tên con trai hào phóng tình cảm này. Cô còn đang lừng khờng thì Luân Vũ đã đi về phía cô:

- Em định đi đâu vậy? Ra sân chơi hả?

- Ừ... ờ... chưa biết

- Đi mà không biết mình đi đâu hả? Cho anh đi với

- Không từ chối

Nói xong, Thục Hiền lại thấy bực mình. Đáng lẽ cô phải từ chối thẳng thừng mới phải. Rõ ràng là cô muốn đi chơi với hắn rồi. Sao cô dễ yếu lòng vậy không biết nữa? Cô thở hắt ra một hơi, rồi đi băng băng trên hành lang

Luân Vũ đi nhanh theo:

- Hình như hôm nay em khoẻ rồi nên đi như bay thế kia

Thục Hiền quay lại:

- Tôi có bệnh hồi nào đâu mà khoẻ, tôi ghét yếu đuối lắm

Chợt nhớ cách nói xóc của dì Phương, cô chanh chua:

- Dĩ nhiên mạnh phải ra mạnh, yếu cho ra yếu. Tôi không thích làm bộ

Luân Vũ không hiểu cô muốn nói gì, nhưng cũng gật đầu:

- Đúng, không nên làm bộ, như vậy giống đóng kịch lắm

Thục Hiền tươi ngay nét mặt:

- Anh cũng thấy vậy hả? Vậy anh có ghét mấy người giả dối không?

- Dĩ nhiên

- Thật là tri kỷ gặp nhau. Hôm nay anh thật dễ thương

Luân Vũ nhìn vào mặt Thục Hiền. Hình như cô nàng đang nghĩ cái gì đó.

Không biết trong cái đầu rắc rối kia còn có ý nghĩ nhiều kẻ nào nữa? Cô bé cư xử thất thường, lúc nóng lúc lạnh, làm anh không biết đâu mà đoán trước được. Hôm qua tự nhiên cô câu kính với anh một cách vô lý, bay giờ lại vui vẻ nhận là tri kỷ. Anh còn biết nói gì hơn ngoài nhận xét là cô khác người?!

Đi đến cuối hành lang, Thục Hiền chợt đứng lại:

- Anh có muốn đi chơi không?

Luân Vũ nhìn cô như quan sát:

- Đi đâu?

- Thì ra ngoài chơi, hay đi uống cà phê gì đó. Ngoài đường mấy hôm nay chắc vui lắm nhỉ?

Luân Vũ lắc đầu:

- Cũng bình thường như mọi ngày, không có gì mới cả

- Không, em nghĩ là nó vui hơn, khác hơn. Anh có muốn đi với em không?

- Em đang nằm viện mà, đi chơi như vậy đâu có được

Thục Hiền bướng bỉnh:

- Nhưng em đi đứng bình thường, chứ có phải yếu đuối gì đâu. Lẽ ra em có thể về nhà nhưng không hiểu tại sao người ta không cho về

Cô nói như rên rỉ:

- Suốt ngày không được đi đâu xa, em chán ghê lắm. Anh không hiểu được đâu

Luân Vũ thọc tay vô túi quần gật gù:

- Anh có thể hình dung mức độ chán của em. Nếu vậy thì em vượt rào một lần xem sao. Em có thích phóng xe ra xa lộ không?

- Như lần trước đó hả?

- Tất nhiên

Thấy Thục Hiền ngần ngừ, anh cười lớn:

- Anh sẽ không hù em như lần trước nữa đâu. Hứa danh dự

Thục Hiền thấy yên tâm ngay. Cô chìa ngón tay ra:

- Chắc nhé?

- Bảo đảm

Luân Vũ ngoéo tay với cô, nheo mắt:

- Đi đến tối, hù cho mọi người hết hồn chơi. Thích chứ?

Thục Hiền cười hớn hờ:

- Em thích như vậy đó. Anh tri kỉ dễ sợ

Cả hai vui vẻ lấy xe. Mặc dù bị thương một tay nhưng Thục Hiền không tỏ ra sợ tí nào. Cô vịn một tay lên hông Luân Vũ nói một cách náo nức:

- Anh cứ chạy nhanh đi, em không sao đâu

- Ngồi cho vững nghe

- Dạ

Chiếc xe lao nhanh như tên bắn, chẳng mấy chốc đã bon bon trên xa lộ. Gió thổi làm tóc Thục Hiền bay loạn xạ. Cô cười vui thích:

- Đi thế này thích dễ sợ

- Chạy thế này thấy nhanh lắm không?

- Không có đâu. Anh chạy nhanh nữa đi

- Không sợ chứ?

- Không sợ tí nào. Em có cảm tưởng như mình đang bay ấy, em thích bay lắm. Lúc đó tay chân tha hồ vung ra

- Em chịu chơi lắm đó, Thục Hiền

- Vậy hả?

Cả hai không nói gì nữa. Thục Hiền hơi nheo mắt nhìn ra bên đường. Cây cối vùn vụt chạy qua, gió thổi đến mức tưởng mình sắp bay vèo như chiếc lá. Thật tự do như cánh chim

Cô chợt nghiêng người tới trước, nói lớn vào tai Luân Vũ:

- Anh biết không, ban nhạc của anh có phong cách giống nhóm 3T lắm

Luân Vũ hơi ngoái lại:

- Em nhận xét vậy à?

Thục Hiền gật đầu:

- Chứ gì nữa. Em thấy bạn anh cũng vậy, mấy anh ăn mặc không giống ai cả. Có vẻ bụi đời lang thang thế nào ấy. Em không hiểu mấy anh tìm đâu ra được mấy chiếc áo như vậy. Em có cảm tưởng anh toàn mặc áo rách không thôi

Luân Vũ bật cười:

- Nếu nó còn nguyên thì anh cũng xé cho rách. Anh thích vậy đó

- Đúng là một ý thích kỳ quặc. Em không dám bắt chước đâu. Em mà mặc như vậy, chắc ba em treo em lên cột nhà mất

- Ba em khó lắm à?

- Khó kinh khủng. Vậy mà không hiểu sao ba lại có đứa con gái mất dạy như em. Mọi người trong nhà em, ai cũng bảo em là đứa ngỗ nghịch. Em quen rồi

Luân Vũ có vẻ chú ý:

- Nhà em làm gì, Thục Hiền? Em vừa làm vừa học có cực không?

Thục Hiền lập tức nói dối:

- Ba mẹ em ở dưới quê. Em lên đây học không xin tiền nhà tự lập cho quen

- Lần đó, thấy em đi bán xà bông, anh hơi ngạc nhiên. Không ngờ em giỏi như vậy

Tự nhiên Thục Hiền đâm ra xấu hổ. Nếu khen thì anh phải khen Lan Oanh mới đúng. Cô bỗng thấy tự ái hết sức, nhất định ra viện rồi, cô phải tập tự lập mới được.

Luân Vũ vẫn vô tình:

- Em gan thật! dám tạt nước vào mặt người ta. Không sợ bị đòn sao?

- Lúc đó em tức quá nên không sợ. Ai biểu hấn nói năng nham nhở

- Nhưng cũng không nên phản ứng như vậy. Trong trường hợp đó bỏ đi là tốt nhất. Em liều lắm! Chưa có kinh nghiệm tiếp thị sao?

- Có chứ. Có chứ sao không - Thục Hiền nói hấp tấp như sợ bị nghi ngờ

Luân Vũ bật cười:

- Em đi làm là không hợp đâu, phải biết nhịn nhục, chịu đựng trong mọi tình huống. Mới bị trêu ghẹo mà đã phản ứng thẳng thừng rồi, làm sao mà làm việc được

- Bộ anh đã từng đi làm à? Sao anh rành thế?

Luân Vũ nói lấp lửng:

- Anh ra đời lâu thì phải có kinh nghiệm chứ. À mà quên! Em có quen với Quốc Thái hay Thanh Thư phải không?

- Em không quen với hai người đó

- Anh đã gặp em ở nhà họ. Em quên rồi sao?

Thục Hiền nói trớ đi:

- Lần đó là em đi theo nhỏ bạn

- Vậy à?

Luân Vũ chợt nắm lấy tay cô, đặt đùi anh:

- Em hát hay lắm! Lần đó, em làm anh sững sờ. Không ngờ trong bóng tối chợt xuất hiện một cô tiên nhỏ múa hát. Lúc đó, anh nghĩ mình giống như Lưu Nguyễn lạc vào chốn thiên thai, rất ấn tượng

- Thật à?

Thục Hiền hỏi một cách nghi ngờ. Không ngờ mình đã để lại một hình ảnh đẹp trong ký ức của anh. Vậy mà anh không tỏ vẻ gì quyến luyến cô. Chắc là anh hay gặp những trường hợp như vậy lắm. . .

Thục Hiền sắp tức lên thì Luân Vũ chợt lên tiếng:

- Em có muốn trở thành ca sĩ không Hiền?

- Hả, anh nói gì?

- Anh hỏi em có thích tham gia ban nhạc của anh không? Em có đủ điều kiện đó

Thục Hiền lặng người vì bất ngờ. Quả thật, cô chưa từng nghĩ đến điều này.

Nó ngoài sức tưởng tượng của cô, cô hỏi một cách thận trọng:

- Anh có nói đùa không vậy?

- Hoàn toàn nghiêm chỉnh. Đó là ý kiến chung của tụi anh. Bạn anh thích phong cách em lắm

Thục Hiền nói liêu:

- Em cũng thích gia nhập ban nhạc của anh. Nhưng em không ăn mặc giống mấy anh đâu nha

Luân Vũ bật cười:

- Tất nhiên rồi em là con gái mà

Thục Hiền chợt phân vân:

- Nhưng em chưa học qua lớp nhạc bao giờ

- Không sao, anh sẽ tập cho. Vậy nhé, bắt đầu từ bây giờ, em là thành viên của ban nhạc. khi nào em ra viện, anh sẽ đưa em đến ra mắt bạn anh

Anh chợt giơ tay xem đồng hồ:

- Tối rồi. Trở về chứ?

- Nhưng em muốn đi chơi nữa

Luân Vũ nói như cương quyết:

- Anh dám chắc mọi người đang ráo rác tìm em. Đừng mê chơi nữa, Thục Hiền. Còn nhiều dịp để em đi chơi lắm. Tin anh đi

Thục Hiền miễn cưỡng đồng ý:

- Thì về

Đúng như Luân Vũ dự đoán. Xe vừa ngừng trước cổng bệnh viện, Thục Hiền đã thấy Lan Oanh từ trong đi ra, mặt nháo nhát như có chuyện gì ghê

gớm lắm. Vừa thấy cô, Lan Oanh đã chạy lại:

- Trời ơi! Mi đây hả? Mi đi đâu về vậy? Đi với. . .

Cô quay qua ngó Luân Vũ, ngạc nhiên cực độ. Cô lắp bắp:

- Mi đi chơi với. . . sao mà. . .

Luân Vũ gơ tay:

- Chào Lan Oanh

- Dạ chào anh

- Chắc này giờ Oanh tìm Thục Hiền dữ lắm hả?

Lan Oanh thở hắt ra một hơi:

- Không phải chỉ một mình em, mà tụi nó đi kiếm khắp chỗ luôn, gọi điện đến nhà mấy đứa trong lớp cũng không có. Đám con Nga đi kiếm mi rồi, chị Thư với anh Quốc Thái cũng mới đi, không biết là đi đâu nữa

Thấy Thục Hiền mở lớn mắt ngơ ngẩn, cô nói như than vãn:

- Lâu lâu mi quây lên một chuyện làm mọi người muốn đứng tim với mi.

Sao mà mi. . . chắc, ta không nói nữa. Nói hết nổi rồi, mi làm cả lớp nháo nhào lên luôn

Thục Hiền nhăn mặt:

- Thật ta không hiểu được. Ta lớn rồi, chứ có phải con nít đâu

- Nhưng mà mi đang nằm viện

Thục Hiền thở dài:

- Nếu biết hậu quả thế này, ta không dám đi đâu hết. Mi đi cho tụi nó hay đi

- Hừ! tụi nó đi lung tung, biết chỗ nào đâu mà kiếm. Chờ tụi nó về chửi cho mi một trận, cho chừa cái tật ham đi, ta không nói nữa

Nói rồi, Lan Oanh ngoe nguẩy bỏ đi vào trong. Thục Hiền quay lại Luân Vũ, như không biết phải nói thế nào, cô mỉm cười:

- Anh về đi. Tối rồi

Luân Vũ vẫn ngồi yên trên xe, nhìn cô chăm chú:

- Nghe cách nói của Lan Oanh, anh thấy mình như đây không phải là lần đầu em làm cho mọi người điên đầu

- Làm gì có. Lâu lâu mới xảy ra một chuyện chứ bộ.

Sợ còn nghe Luân Vũ nhận xét, cô đập khế lên tay lái:

- Anh về đi. Em vô nha

Cô quay lưng đi vào trong, trở về phòng mình. Buổi tối đó, Thục Hiền ngồi trên mình nghe chị Thư trách móc. Vẫn là điệp khúc: "Em quây quá! em làm chị nhức đầu" mà cô đã nghe đến hàng trăm lần. Lần này cô bị bắt về một cách quyết liệt. Cô cũng từ chối quyết liệt, tham gia ban nhạc của Luân Vũ mà về nhà thì coi như tự trói chân mình. Cô đâu có ngốc

Thuyết phục Thục Hiền không được, Thanh Thư bực quá, nói không giấu giếm:

- Biết tính em hay đi, nên chị phải nhờ bạn chị cho em ở lại đây. Vậy mà

chưa lành hẳn đã trốn đi chơi. Đúng là công dã tràng mà

Thục Hiền sừng sốt:

- Thì ra bác sĩ không cho em ra viện là tại chị. Chị thật độc tài, chị có biết ở trong này em khổ sở thế nào không? Mai mốt em không nghe lời chị nữa

- Ngày mà em ra viện cũng được, nhưng phải về nhà. Nếu không. . .

Thục Hiền bướng bỉnh:

- Chị không cho em cũng tự ra, nhưng em không về nhà đâu. Hết chị rồi dì Phương cứ nói mãi, em nhức cả đầu

- Nhưng ở ký túc xá chật chội như vậy, lại thiếu thốn đủ thứ. Đó là chị lo cho em chứ bộ

- Nhưng vui. Chị không biết nó vui thế nào đâu

Thanh Thư lắc đầu ngán ngẩm, chịu thua. Cô ngồi lại một lát, rồi đứng dậy ra về. Thục Hiền ngồi im trên giường, cô thấy tức chị Thanh Thư kinh khủng. Thảo nào cô thấy chỉ có mình là ở trong bệnh viện suốt, trong khi người khác có thể về nhà. Sao cô ngốc đến độ không đoán ra chứ?

Cô chạy ra ngoài tìm điện thoại công cộng gọi cho Luân Vũ bảo sáng mai anh đến sớm. Ở lại thêm một buổi nữa thôi, cô cũng không chịu nổi

Đêm Noël

Bốn

Thục Hiền đứng tựa cửa chờ Luân Vũ mở khóa. Sáng nào Luân Vũ cũng đón cô đến đây tập dượt. Thật ra Thục Hiền có xe riêng, nhưng cô không nhẽo bắt anh phải đến đón mỗi ngày. Và lại, Luân Vũ cũng tưởng cô có hoàn cảnh khó khăn. Cô biết trong mắt anh, cô tham gia là để kiếm tiền, chứ không phải vì ham vui. Và cô thích để anh tưởng cô là một sinh viên vừa học vừa kiếm sống, như thế mới là bản lĩnh. Cô rất không thích Luân Vũ biết cô là một tiểu thư. Còn anh thì cũng thật tình nghĩ như vậy.

Luân Vũ đẩy cửa bước vào nhà. Thục Hiền lững thững đi theo sau. Cô nhìn đồng hồ. Còn nửa giờ nữa Luân An và Luân Quốc mới đến. Cô ngồi phịch xuống salon dựa đầu vào nệm ghế, khép hờ mắt, tận hưởng những phút vắng lặng.

Luân Vũ ngồi xuống cạnh Thục Hiền, nhìn cô như quan sát. Thấy cô mở mắt, anh hỏi ngay:

- Bộ tối qua em phải thức học bài hả?

Thục Hiền gật đầu chứ không trả lời. Cô chưa hiểu anh muốn nói gì. Luân Vũ hỏi tiếp:

- Vừa học vừa làm thế này, em có mệt không?

- Ừ. . . ờ. . . cũng không mệt lắm

- Cô bạn em còn đi bán không?

- Bán gì?

- Thì bán xà bông như lúc trước. Bây giờ cô làm gì?

- Em cũng không để ý lắm. em đi suốt ngày, ít khi gặp nó lắm

- Bạn bè phải quan tâm nhau chứ, Thục Hiền. Nếu cô ấy muốn, anh tìm giúp công việc khác cho, con gái mà làm mấy việc nặng nhọc như vậy mệt lắm.

Lúc trước, em đi bán như vậy, có ngán không?

Thục Hiền hơi lúng túng, nhưng cô lập tức làm tỉnh:

- Cũng hơi ngán nhưng quen rồi

Cô hứng chí lên vẽ vời:

- Trước kia em chạy bàn còn cực hơn nhiều. Nhưng em cũng tỉnh queo, làm buổi trưa, bỏ ngủ luôn. Vậy mà tối em cũng học bài được. Thậm chí thì còn được điểm cao nữa kia

Cô nói như khoe:

- Em làm thêm vậy, chứ học cũng không đến nổi tệ. Tháng nào cũng có học bổng cả.

Luân Vũ có vẻ ngạc nhiên:

- Em làm ở đâu mà chạy bàn buổi trưa? Thường các sinh viên làm buổi tối và khuya, giờ đó quán mới hoạt động nhiều

- Hả, anh nói gì?

Luân Vũ lặp lại câu nói, Thực Hiền ngắc ngứ làm thinh. Làm sao cô biết quán bán lúc nào, đã là quán thì phải bán suốt ngày chứ. Thật ra, cô có thể bẻ lại Luân Vũ, nhưng cô mù tịt về chuyện làm thêm kiểu đó nên đâu biết gì mà nói. Cô bèn lấp liếm:

- Lâu quá rồi em cũng không nhớ mấy chuyện đó. Anh đừng hỏi nữa.

Cô nhìn Luân Vũ một cái. Lạy trời cho anh đừng hỏi nữa. Nếu còn bị hỏi như vậy, chắc cô sẽ nói năng lung tung.

Rất may là Luân Vũ không hỏi gì thêm. Anh vô tình chuyển qua chuyện khác:

- Anh hỏi thật. Tập dượt kiểu này em có mệt không? Nếu mệt thì anh sẽ thay đổi chương trình. Thật ra. . .

Thực Hiền vội cắt ngang:

- Anh đừng có làm gì khác. Em không mệt đâu, tập vui thấy mồ chứ mệt gì. Thấy Luân Vũ nhìn mình như tìm hiểu, cô vội đứng dậy:

- Sao hai người này lâu tới quá nhỉ?

Cô định bước ra nhưng vấp phải chân ghế. Cô ngã chúi xuống bàn, Luân Vũ vội đứng lên, đỡ cô lên:

- Có sao không em?

Thực Hiền mím môi, ráng đứng lên, cô đau muốn chảy nước mắt vì gót chân đá vào cạnh ghế. Đau thấu trời xanh, nhưng cố gắng làm ra vẻ gan góc. Cuối cùng đau quá, chịu không nổi, cô khóc huhu lên. Luân Vũ có vẻ ngạc nhiên.

Anh vội đặt cô ngồi xuống:

- Sao vậy Hiền? Sao đến nỗi khóc lặn?

Quen tính nết, Thực Hiền nhăn mặt rên rỉ:

- Đau quá đi! Chịu hết nổi rồi. Tại anh đó. Bàn ghế gì mà đặt lung tung. Đền em đi! Hu. . . hu. . .

Giọng cô nhão nhoẹt, kéo dài như kẹo kéo. Đúng là tiểu thư quen được nuông chiều. Mặc dù rất quan tâm đến ngón chân của cô, Luân Vũ cũng không nén được sự ngạc nhiên trước cử chỉ đột ngột ấy. Cô thay đổi đến 180 độ. Không còn là Thực Hiền dạn dĩ, ngang ngạnh như con trai lúc bình thường

Thực Hiền không để ý về ngạc nhiên của Luân Vũ. Cô đặt chân lên ghế, cúi mặt xuống gối, khóc thút thít và vùng vằng:

- Tại anh mà em bị đau đó, anh vô duyên lắm. Đền em đi!

Rõ ràng là cô cố tình nhõng nhẽo. Thật vô lý không để đâu cho hết. Luân Vũ lắc đầu chịu thua. Anh nói như chính mình mới là người có lỗi:

- Em nín đi! Cho anh xin lỗi! Anh hơi vô ý. Chịu chưa?

Nếu không có Luân Quốc bước vào, thì không biết chừng nào Thục Hiền mới chịu nín. Thấy mắt cô đỏ hoe, Luân Quốc ngạc nhiên:

- Chuyện gì vậy? Giận anh Vũ chuyện gì hả Hiền?

Luân Vũ nhún vai:

- Tại bị té đó

- Cái gì? Té mà khóc vậy đó hả? Sao hôm nay tự nhiên nhõng nhẽo vậy?

- Hứ! Anh nhõng nhẽo thì có. Anh có giỏi té thử xem nó đau thế nào cho biết

Thục Hiền chùi nước mắt lấm bầm trong miệng. Luân Quốc nháy mắt với Luân Vũ. Anh nhún vai như khó hiểu, rồi quay qua phía Thục Hiền:

- Em hết đau chưa?

- Bớt bớt

- Đau như vậy, hát nổi không? - Luân Quốc xen vào:

Biết anh cố ý chọc, Thục Hiền nguyền một cái, rồi bó gối ngồi im. Luân Vũ vẫn im lặng như suy nghĩ. Chỉ có Luân Quốc lơ đãng xem báo chờ nhân vật cuối xuất hiện

Một lát sau, Luân An tới. Anh huýt sáo một cách vui vẻ và oang oang:

- Xin lỗi quý ngài. Chờ tôi lâu không?

Luân quốc khôi hài:

- Bận tập trung vào giải quyết chuyện của Thục Hiền, nên không có tâm trí đâu mà chờ

Luân An xoa tay:

- Sao, có chuyện gì vậy?

- Đã xảy ra một chuyện rất nghiêm trọng. Thục Hiền vấp chân vào ghế bị té nên cần phải mua bộ salon mới

Nói xong, anh phá lên cười. Thục Hiền ném cho anh cái liếc bén ngót, nhưng vẫn làm thinh. Luân Vũ đi về phía dàn trống:

- Bắt đầu thôi

Anh cầm đàn lên, nhìn Thục Hiền cười cười:

- Hát nổi không Hiền?

Luân Quốc lại cất tiếng:

- Đau như thế, chắc đến mai mới đứng dậy nổi hả Hiền? Để anh phục vụ cho

- Hứ! không cần anh

Vừa nói Thục Hiền vừa đứng dậy, đi đến chỗ Luân Vũ, vẻ mặt tỉnh bơ, không còn dấu hiệu của cơn sụt sùi mưa dầm lúc nãy. Luân Quốc nhìn cô với nụ cười kín đáo, anh ghé tai Luân Vũ nói nhỏ:

- Lần đầu tiên thấy cô nương này khóc. Coi vậy mà mít ướt hết cỡ. Đã hay giận, còn thêm khóc nhè

Luân Vũ chỉ cười chứ không trả lời. Dĩ nhiên anh cũng chưa hết cảm giác ngạc nhiên về cô, nhưng đó chỉ là ý nghĩ không bộc lộ ra ngoài như Luân

Quốc

Cả nhóm tập đến trưa mới nghỉ, và ngồi quây quần ở ghế salon. Một lát, Thục Hiền nhìn đồng hồ. Thấy cử chỉ của cô. Luân An lên tiếng:

- Hôm nay chủ nhật, ở lại chơi với tụi anh đi Thục Hiền

Thục Hiền chống cằm, nhìn anh:

- Mấy anh có tiết mục gì không? Ăn chẳng hạn?

Luân An sốt sắng:

- Dĩ nhiên là sẽ có tiết mục đó rồi. Với lại lát nữa có bạn tụi anh đến, Hiền ở lại chơi cho vui

- Bạn mấy anh có đông không?

- Cũng đông. Thỉnh thoảng tụi nó kéo đến đây quây đến chiều, vui lắm

Thục Hiền đồng ý ngay, cô thường đến nhà Luân Vũ tập dượt, nhưng chưa khi nào ở lại chơi, nhất là giao tiếp với bạn bé anh. Cô rất tò mò muốn biết phong cách chơi của họ có giống bạn bè của cô không? Hay cũng quây tung lên như mấy người trong ban nhạc này?

Luân An tình nguyện đi mua thức ăn, còn lại ba người ngồi đầu khẩu. Chủ yếu là Luân Quốc tìm mọi cách chọc Thục Hiền, còn cô thì đốp chát tới bến. Không biết từ lúc nào giữa cô và ba người đã hình thành mối quan hệ thân thiết theo mỗi cách khác nhau. Cô và Luân Vũ chưa bao giờ nói gì với nhau, nhưng trong lòng mỗi người đều mơ hồ ý nghĩ người này thuộc về người kia, như một tình cảm còn bỏ ngỏ. Với Luân Quốc thì khác, y như rằng ngồi gần người này lại tìm cách trêu chọc người kia. Và có thể đùa giỡn với anh thoải mái. Ngược lại, với Luân An thì cô e dè hơn, nói chuyện nghiêm chỉnh hơn, vì anh là người trầm lặng nhất trong ba người.

Luân An vừa đi một lát thì có tiếng đập cửa ầm ầm kèm theo tiếng cười nói oang oang ngoài sân. Cô nhướng mắt nhìn Luân Quốc như có ý hỏi. Anh hất mặt ra cửa:

- Tụi nó tới đó. để anh ra mở cửa

Nhưng anh chưa kịp đứng dậy thì Luân Vũ từ phòng bên đã đi ra. Cánh cửa vừa bật mở là một đám người ủa vào như cơn lốc, cười nói nhí nhố

Thục Hiền tò mò nhìn các cô gái ăn mặc với những thời trang kỳ lạ đến chướng mắt. Còn đám con trai thì cũng kỳ cục không kém. Ăn mặc thì áo ca rô hoặc chim cò, hoa lá sặc sỡ

Tự nhiên, cô cảm thấy dị ứng với mấy người này quá. Một tên con trai chọt sà xuống ngồi gần Thục Hiền, cười làm quen:

- Bạn mới của thằng Vũ hả? Tên gì vậy bé?

- Thục Hiền

- Chà! tên dễ thương ghê. Chắc hiền lắm nhỉ?

"Hiền nhưng sẵn sàng ngắt đầu anh quăng ra cửa sổ nếu anh ăn nói lung tung " - Thục Hiền hung hăng nghĩ thầm

Cô nhất gừng trả lời những câu hỏi của hắn, còn mắt thì nhìn về phía cửa sổ. Đám con gái đang quay lấy Luân Vũ, cười đùa ầm ĩ. Anh cũng cười toe toét khi một cô nàng thì thầm điều gì đó vào tai anh, cái tay quàng qua cổ anh một cách thân mật. Bộ không làm vậy thì không nói được chắc? Đồ chết bầm!

Thục Hiền rất muốn biết họ đang nói gì, nhưng không nghe được. Đã vậy, tên con trai ngồi bên cô cứ hót như sáo, làm cô bức mình không chịu được. Lát sau, Luân An về mang theo thật nhiều thức ăn. Vậy là anh đã biết chắc bạn bè sẽ đến. Thì ra lâu nay họ đã quen đến đây chơi như vậy. Vậy mà cô lại không biết gì cả. Chưa bao giờ cô nghe Luân Vũ nói về họ. Cô có cảm tưởng anh muốn loại cô ra khỏi cuộc chơi của anh. Cảm giác bẽ bàng làm cô thấy chán vô cùng.

Luân Vũ đến bên bàn giúp Luân An bày đồ ăn ra. Các cô gái cũng nhí nhố đi theo anh. Một cô nàng vừa mở hộp bánh, vừa vui vẻ nói:

- Em thích nhất món này. Anh An hiểu tính em ghê

Cô nàng cắt một miếng, rồi đưa đến tận miệng Luân Vũ. Anh há miệng và ngọam chiếc bánh gọn như con cá đớp mồi.

Thục Hiền ngồi cứng người nhìn họ cười. Cô thấy tức Luân Vũ kinh khủng. Anh mà cũng cợt nhả như vậy được sao? Cô có cảm tưởng mình vừa phát hiện một cá tính khác của anh, cũng sàm sỡ như một dân chơi. Không hiểu tại sao anh lại có tính cách đó được. Như ai đó khác lắm, chứ không phải Luân Vũ cô đã từng quen biết.

Luân Vũ gom mấy túi nilon bỏ vào sọt rác, rồi đi vào bếp. Anh đang khom người lấy mấy chiếc ly trong tủ thì Thục Hiền đi vào. Cô khoanh tay tựa lưng bên kệ, mím môi nhìn anh đầy vẻ bất mãn.

Luân Vũ quay lại. Thấy cô, anh mỉm cười:

- Em ra tủ lạnh lấy đá vào giúp anh với

Thục Hiền vẫn đứng im, lăm lì:

- Mấy người đó là bạn của anh đó hả? Bạn của riêng anh hay chung cả ba người?

- Tụi anh chơi chung nhóm sao?

- Thân lắm hả?

- Có thể cho là vậy, nhưng sao?

Thục Hiền cong môi lên nói:

- Mấy người đó, người không ra người, ngợm không ra ngợm

Luân Vũ bỏ chiếc ly xuống bàn, anh nói mà không nhìn cô:

- Em không thích bạn anh hả?

- Em không thích nổi mấy người quái dị như vậy. Toàn là dân không đàng hoàng. Người gì như mấy con khỉ, loi chơi chí choé, ăn mặc lố lăng không giống ai cả

- Nhưng dù sao đó cũng là bạn anh. Em có thể nhẹ lời hơn được không?
- Tại sao em phải nói khác đi, khi họ đúng là như vậy
- Bạn anh là vậy. Nếu không hợp, em có thể không chơi chung, anh đâu có ép em

Thục Hiền tự ái dùng dùng:

- Ra là vậy, em làm mất tự do của anh. Thảo nào anh chẳng khi nào rủ em ở lại chơi, anh đặt em bên lề cuộc sống của anh. Thậm chí khi họ đến thì anh cũng chẳng thèm nói đến mặt em. Anh vì bạn đến vậy sao?

Mặt Luân Vũ thật lắm lì:

- Bạn anh đến chơi với anh, anh phải tiếp đón nhiệt tình. Anh quý trọng bạn bè lắm. Còn em đánh giá sao là tùy em

Thục Hiền quát nhỏ:

- Nhưng bạn gì như đám khi. Vậy mà anh thích lắm sao?

Cô bước tới hung hăng dẫn chiếc ly xuống bàn:

- Lại còn lo phục vụ cho họ. Cuối cùng rồi anh cũng giống như con khi, mất tư cách. Thật là đáng ghét

Luân Vũ thật sự nổi nóng. Anh gỡ chiếc ly khỏi tay cô, gằn giọng:

- Cô cũng biết con người của tôi là vậy mà. Tại sao bây giờ lại quay ra xét đoán? Nếu không vì tội nghiệp cô thì tôi không kết nạp một đứa con gái quá quắt như cô vào ban nhạc của tôi đâu

Thục Hiền lập tức hiểu những gì anh nói. Cô quắc mắt:

- Anh tưởng tôi cần tiền đến mức phải tham gia vào ban nhạc của mấy anh hả? Đừng có lầm! Số tiền đi hát chỉ đủ cho tôi chơi một buổi thôi. Ba tôi cho tiền tôi còn nhiều gấp mấy lần số tiền đó. Anh tưởng tôi là con bé nghèo đến mức phải vừa học vừa làm sao? Đồ ngu!
- Nói năng kênh kiệu vừa vừa thôi
- Anh biết tôi là ai mà bảo kênh kiệu? Ít ra tôi cũng hơn hẳn đám con gái học đòi ăn chơi. Thật đáng ghét! Tôi không thèm ở đây nữa, ở đây chỉ làm bẩn chân tôi

Cô giật chai rượu trên tay Luân Vũ, chúi ngược đầu nó chảy tràn ra bàn, rồi ngoe nguẩy bỏ đi. Luân Vũ quắc mắt nhìn cô:

- Đi cho khuất mắt tôi. Đừng bao giờ trở lại đây nữa, nghe chưa?

Thục Hiền đứng lại, hất mặt lên, môi cô cong lại chanh chua:

- Tôi không thèm trở lại cái hang chuột này, khỏi đuổi. Đồ mấy con khi đáng ghét!

Cô ào ào đi ra khỏi phòng. Mọi người nhìn theo ngơ ngác, gã choai choai tán tỉnh cô lúc nãy chạy theo. Hắn giữ tay cô lại, nhiệt tình:

- Sao bỏ về vậy, Thục Hiền? Ở đây chơi cho vui. Ở lại đi mà

Thục Hiền quay phắt lại, trừng mắt:

- Không được đụng đến tôi. Đồ nhóc con tán gái

Tên họ hoảng hồn vội buông tay cô ra, như chạm phải lửa.

Thục Hiền nhìn hắn, "hừ" một tiếng rồi bỏ ra ngoài. Cô nện gót giày thành thịch trên thảm, lao đi như cơn lốc

Luân An đuổi theo cô đến cổng:

- Đừng về, Thục Hiền! Em với Luân Vũ có chuyện gì vậy? Lại cãi nhau phải không?

Thục Hiền vẫn không đứng lại. Cô vừa đi, vừa nói nhanh như gió:

- Tôi không thèm cãi cộ với anh ta. Anh ta là đồ nham nhở

- Luân Vũ làm gì em vậy? Nó có cử chỉ gì không tốt với em sao?

Thục Hiền chợt đứng phắt lại, như thể vừa cãi nhau với Luân An chứ không phải Luân Vũ. Cô quên anh vô tội và trút tất cả giận dữ vào anh:

- Anh tưởng tượng cái gì vậy? Anh tưởng tôi để cho anh ta cợt nhả với tôi như mấy cô nàng loi choi kia sao? Đừng có hòng

Luân An gật đầu:

- Anh biết Luân Vũ không làm vậy với em, nhưng có chuyện gì?

- Anh vô mà hỏi anh ta ấy. Cả anh nữa, chơi với mấy bạn toàn là dân mất tư cách. Bạn bè gì ăn nói vô duyên

Luân An nói một cách kiên nhẫn:

- Tội anh chỉ đùa thôi

- Đùa như vậy mà cũng được sao? Thật là đáng ghét!

- Đừng nặng lời như vậy, Thục Hiền! Khi thân nhau, người ta có thể giỡn thoải mái. Mà nói đùa thì đâu biết giới hạn Thục Hiền cãi tới nơi tới chốn ;

- Bộ tôi không có bạn thân? Bạn bè tôi cũng thân nhau, nhưng đâu có đùa kỳ cục như vậy. Bạn bè anh là mấy con khi đột múa may đáng ghét

Cô quay người bỏ đi. Luân An đi theo một bên:

- Trưa nắng thế này, để anh đưa về

- Không thèm. Tôi không thèm chơi với mấy người như anh đâu, cũng không thèm tham gia ban nhạc nữa đâu. Anh về bảo với Luân Vũ là không đi hát thì tôi cũng không chết đói. Đừng có tưởng tôi cần anh ta ban ơn

- Luân Vũ không nghĩ vậy đâu. Nó không tính toán hẹp hòi bao giờ, nhất là với em

- Hừ! Bộ anh tưởng tôi cần ban ơn lắm hả? Mấy người biết tôi là ai không mà đòi giúp đỡ? Tự kiêu thấy ghét

Thấy Luân An nhìn như tìm hiểu mình, Thục Hiền phẩy tay một cái rồi cương quyết bỏ đi, nhất định không để Luân An đưa về. Anh đành đứng yên nhìn theo cô, rồi lững thững trở vào nhà

Mọi người đang quay quần bên bàn ăn, cười nói vui vẻ như quên chuyện lúc nãy. Luân An ăn một cách trầm lặng, anh nghĩ mãi về phản ứng quyết liệt của Thục Hiền, và thấy rất rõ cô không hợp với môi trường này. Nếu biết cô phản ứng như vậy, anh đã không rủ Thục Hiền ở lại làm gì

Sáng hôm sau, ban nhạc có mặt ba người, chỉ thiếu Thục Hiền. Cả ba ngồi ở salon, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ khác nhau. Luân An chợt ngẩng lên nhìn Luân Vũ:

- Hôm nay mày có đi đón Thục Hiền không?
- Không
- Sao vậy?
- Tao nghĩ cô ta sẽ không đến, đón làm chi
- Vậy còn chương trình tối nay?
- Vẫn diễn bình thường

Luân Vũ nói thêm giọng cứng rắn:

- Có cô ta hay không cũng vậy. Ban nhạc vẫn hoạt động bình thường
- Nhưng người ta đã quen xem nhóm bốn người rồi. Thục Hiền rút chân, liệu có ảnh hưởng gì không?
- Nhưng cũng không vì vậy mà để cô ta chi phối tụi mình. Tụi mày cứ xem như tụi mình trở lại từ đầu

Luân Quốc lắc đầu:

- Khó lắm, hay là mày đón Thục Hiền thử xem? Tao nghĩ cô bé chỉ giận chút thôi, năn nỉ là được chứ gì

Luân Vũ khoát tay:

- Tao không có hứng thú đó

Luân An lên tiếng:

- Hôm qua, mày với cô bé cãi nhau chuyện gì vậy?

Luân Vũ nhún vai:

- Cô ta có vẻ khinh miệt tụi nó quá. Tao không thích
- Tính Thục Hiền thẳng thắn, lại bông bột, cái gì không thích là nói thẳng. Mày đã hiểu như vậy rồi mà còn giận làm gì.

Luân Quốc khôi hài:

- Ai bảo hôm qua mày giỡn với con Ly. Cô nàng ghen rồi chứ gì?
- Tầm bậy! Đừng có nhắc tới nữa

Luân An trầm ngâm:

- Hôm qua, tao cũng có nói chuyện với Thục Hiền. Tao thấy cô nhỏ là lạ. Tao có cảm giác Thục Hiền không phải túng thiếu như mình nghĩ. Khi tự ái lên cô nàng để lộ điều đó
- Vậy thì cô nhỏ là ai? - Luân Quốc tò mò
- Làm sao tao biết được. Tụi mình chỉ biết là cô ở quê lên học, vừa học vừa làm để kiếm tiền. Các cô sinh viên bây giờ đa số đều như vậy cả
- Nhưng trừ các cô con nhà giàu
- Dĩ nhiên
- Mày nói chuyện cũng như không. Vậy mày đoán về thân thế Thục Hiền làm gì? Nếu không phải con nhà nghèo thì cô ta đi làm chi? Tụi mình đã

từng thấy cô ta đi tiếp thị xà bông đó thôi

Luân An nói như suy nghĩ:

- Hôm qua cô ta hét vào mặt tao "Anh biết tôi là ai không mà đòi ban ơn?".

Tao cảm thấy cô ta giấu tụi mình cái gì đó

- Theo mày thì giấu cái gì? Hay là mày tưởng tượng đó là một tiểu thư con nhà giàu, vì gia đình lâm nạn nên tiểu thư phải lam lũ ngoài đời? Chà! Sặc mùi tiểu thuyết đó ông.

Luân An quay qua Luân Vũ, nói như phân tích:

- Mày thử nghĩ xem Thục Hiền có gì đó khác người không? Ban đầu tao nghĩ cô nhỏ có tính tự lập của con nhà nghèo. Nhưng từ từ tao thấy cô nàng có những biểu hiện giống nhỏ Quỳnh vậy đó. Vừa bướng bỉnh, vừa kiêu ngạo và rất sành những nơi sang trọng. Chưa kể đến tật những nhẽo và hay làm theo ý mình. Nếu không được nuông chiều thì cô nàng đâu có tự kiêu đến vậy

Luân Vũ ngồi im suy nghĩ. Thực ra anh đã mơ hồ thấy ở Thục Hiền có điều gì đó, nhưng anh không nói cụ thể được. Bây giờ Luân An phân tích những cá tính của cô, anh mới tin cô không đơn giản chút nào. Có nhìn tính cách của Lan Oanh rồi mới thấy Thục Hiền có vẻ tiểu thư. Nếu vậy thì thật là lộ bịch khi giúp đỡ cô bằng cách mới vào ban nhạc. Nhớ lại lần gặp trong quán nước, anh thấy đúng là Thục Hiền không cần bán như Lan Oanh. Lan Oanh mềm mỏng năn nỉ khách bao nhiêu, thì cô ta ngược lại bấy nhiêu. Nếu thật sự cần có tiền, có lẽ cô không xử sự như vậy

Vậy thì khi giận lên, cô cũng sẽ không thềm trở lại với ban nhạc. Ý nghĩ đó làm anh bức mình vô cùng. Anh có cảm giác bị Thục Hiền lừa dối, xem thường. Một khi cô đã như vậy thì không nên gọi cô trở lại làm gì.

Luân Vũ nói như quyết định:

- Chuyện Thục Hiền có trở lại hay không là chuyện cô ta. Còn tao thì không có ý định năn nỉ. Tao không chịu nổi mấy cô nàng quá quắt như vậy

- Mày cũng giận Thục Hiền nữa hả Vũ?

- Nếu mày nghe những gì cô ta nói, mày cũng sẽ không đủ bình tĩnh để tha thứ đâu. Tao chưa thấy đứa con gái nào đánh đá đến như vậy

Luân Quốc gật đầu:

- Đúng. Cô nàng dữ khiếp, mày có nhớ lúc thằng Quân kêu cô ta ở lại không? Cô nhỏ hét một tiếng khiến nó hét vía. Dữ dễ sợ!

- Chắc ở nhà được cưng chiều lắm, nên cô bé quen tật ngang ngược. Tao thích mấy cô bé như vậy. Mình có điên một chút, nhưng lại nhớ lâu. Đúng là một con tắc kè nhỏ nhiều màu sắc!

- Một kiểu so sánh ngộ nghĩnh - Luân Quốc bình phẩm.

Luân Vũ im lặng. Anh đang giận Thục Hiền nên không muốn nghe nhắc đến cô, dù biết tính nết Thục Hiền ngang bướng, nhưng anh không ngờ cô dữ

đến vậy. Nhớ lại cử chỉ ngang ngược của cô khi giật chai rượu trên tay anh rồi đổ đi, anh lại thấy giận đến mức nghĩ mình không bao giờ tha thứ, dù cho Thực Hiện có đến xin lỗi. Nhưng xem ra cô không bao giờ làm chuyện đó đâu!

Đêm Noël

Năm

Luân An và Luân Quốc đứng trước cổng trường đại học Ngoại Thương. Giờ này bắt đầu tan trường. Các sinh viên túa ra cổng tấp nập, nhưng không thấy bóng dáng Thục Hiền đâu. Luân Quốc định vào trong tìm thì Thục Hiền và Lan Oanh xuất hiện. Cả hai đưa mắt nhìn nhau, lúng túng chờ thái độ của cô.

Đang cười đùa với Lan Oanh, mặt Thục Hiền chợt xụ xuống. Cô nguẩy đầu, háy hai người một cái rồi bỏ đi hướng khác. Luân An vội đi đến chặn cô lại:

- Bộ không nhận ra anh hả Thục Hiền?

- Thì nhận ra anh, nên mới tránh đường cho anh đó. Bộ anh không thấy sao?

Luân An mỉm cười, như thấy cái nguýt háy của cô là chuyện đương nhiên.

Không nguýt háy thì đâu phải là Thục Hiền. Anh cười, dàn hòa:

- Anh đến mời hai cô đi uống nước. Đi nha Hiền?

- Ở nhà có nước nhiều lắm. Về nhà uống được rồi, không dám làm phiền anh

Luân An cũng chỉ cười. Anh quay sang Lan Oanh:

- Em là Oanh phải không? Mình gặp nhau một lần rồi. Em nhớ không?

Lan Oanh gật đầu:

- Dạ, nhớ

- Mình vào quán nước một chút đi Oanh

Lan Oanh khẽ đẩy tay Thục Hiền. Cô rất ngại khi thấy Luân An năn nỉ như vậy. Cô nói khẽ:

- Đi đi mi. Để người ta mời hoài kỳ lắm

Thục Hiền liếc Lan Oanh một cái, định gạt đi. Nhưng Lan Oanh đã nói chặn:

- Thích hay không cũng đừng từ chối như vậy. Có vẻ mình tiểu thư lắm, tao nói thật đó

Và trước cái nhìn ngạc nhiên của Luân An, Thục Hiền quay lại gật đầu lập tức:

- Đằng kia có quán kem ngon lắm, đến đó đi

Lan Oanh cười mỉm, tinh quái. Yếu điểm của Thục Hiền chỉ có mình cô mới nắm được. Thục Hiền bị Phương Ngân ám ảnh đến nỗi tuyệt đối tránh những hành động bị gán cho là tiểu thư. Và mặc dù tính tình bướng bỉnh, cô lại rất ngây thơ, hời hợt với những mối quan hệ xung quanh. Cô chơi với rất nhiều bạn, nhưng không bao giờ nhận xét hay nhận ra sự khéo léo trong cư xử của người khác. Còn Lan Oanh thì rất thâm trầm, sâu sắc để biết rõ những yếu điểm của cô.

Mọi người vào quán kem. Thục Hiền vẫn còn làm mặt giận, nhưng không còn quyết liệt như lúc nãy nữa. Luân An trầm ngâm nhìn Lan Oanh. Anh không hiểu nổi tại sao một câu nói bình thường như vậy lại có sức thuyết phục mạnh hơn cả mấy câu năn nỉ. Lan Oanh cười mím miệng, nhìn anh tỏ vẻ như hiểu. Nhưng dĩ nhiên cô sẽ không nói với anh bí mật này, một bí mật mà cô luôn dùng để điều khiển những lúc Thục Hiền giở trò ngúng nguẩy. Luân Quốc hắng giọng:

- Bỏ qua chuyện hôm trước nghe Thục Hiền. Ngày mai Hiền trở lại tập đi, không lẽ vì giận Luân Vũ mà Hiền bỏ luôn ban nhạc?

- Ai thêm giận anh ta. Xí!

- Nếu không giận thì Hiền trở lại tập đi

- Bạn học lắm, không có rảnh để tập. Với lại đến đó sợ bạn bè thiên hạ đùa giỡn thì khó xử lắm

Luân Quốc cười phá lên, Lan Oanh cũng bụm miệng, quay mặt chỗ khác. Chỉ có Luân An là không dám cười, vì sợ chọc cô nổi giận thêm. Anh nói như thuyết phục:

- Nếu vậy, Hiền cứ đến tập như trước. Tụi anh sẽ không để bạn bè tới trong lúc mình tập nữa

- Nhưng đó đâu phải là nhà của anh. Nhà của anh ta mà, anh ta quý trọng bàn bè lắm mà

- Nhà của ai cũng vậy thôi, chỉ cần Hiền chịu khó đến tập là tụi anh thu xếp được hết.

Nãy giờ Lan Oanh ngồi nghe. Cô rất ngại khi phải nghe người khác năn nỉ. Còn Thục Hiền thì chẳng biết ngại là gì cả, chỉ làm theo ý thích của mình, bất kể người khác có giận hay không. Thấy Thục Hiền cứ khẳng khẳng từ chối, cô bèn lên tiếng:

- Thật tình là lúc này tụi em bận học lắm, không tập được đâu. Tại em quyết định là Thục Hiền sẽ không hát nữa.

Luân An chợt quan tâm đến khía cạnh khác:

- Không hát thì Thục Hiền tìm chuyện khác làm à?

Thục Hiền tỉnh bơ:

- Ở thành phố này có thiếu gì việc làm, anh đừng nghĩ là không có ban nhạc của anh thì người ta chết đói. Không dám làm phiền anh đâu

- Anh không nghĩ vậy. Anh chỉ hỏi thăm thôi

Thấy có vẻ không thuyết phục được Thục Hiền. Luân An ngồi im. Thục Hiền nhìn lơ đãng ra đường như rất muốn về. Lan Oanh viết vội vào miếng giấy nhỏ, rồi luồn bàn đưa cho Luân An. Anh kín đáo cầm đọc lướt qua "Bảo đảm ngày mai em sẽ rủ Thục Hiền đến tập với mấy anh "

Luân An ngạc nhiên nhìn Lan Oanh, nhưng cô mỉm cười tự tin và khẽ gật đầu, rồi cô đề nghị:

- Bây giờ mình về chứ? Tụi em về nha!

Thục Hiền đứng dậy, nói như tạm biệt:

- Chúc mấy anh luôn thành công nha. Bai

Cô kéo Lan Oanh bỏ đi.

Được một đoạn khá xa, Lan Oanh nói một câu làm Thục Hiền muốn nhảy lên phản đối:

- Mi biết không Hiền? Mấy người đó đang nghĩ mi ghen đó

- Cái gì?

Quả thật, Thục Hiền lập tức giận dữ ngay. Cô nói một tràng:

- Ta mà thêm ghen vì họ à? Bộ ta rảnh lắm sao mà quan tâm đến họ để ghen chứ? Xí! Toàn đám dân loi choi mất tư cách, ai thêm ghen chứ

- Mi không ghen với mọi người, chỉ với một mình anh Vũ thôi. Vì anh ấy thân với cô nàng gì đó. Mi làm vậy, chắc chắn họ sẽ nghĩ mi ghen

- Xí! còn lâu

- Thật không? Ta thấy mi nên trở lại nhà anh Vũ tập dượt một cách bình thường là hay nhất. Như vậy mới chứng tỏ được là mi không thêm ghen.

Thục Hiền làm thinh. Quả thật là cô đâu có ghét nhóm bạn của Luân Vũ đến mức phải làm căng thẳng như vậy. Cô chỉ tức vì Luân Vũ thân với cô nàng đó và không thêm quan tâm đến cô khi có họ. Cô tức kinh khủng nhưng không nói ra được. Vì vậy, cô đành phê phán mấy người kia cho đỡ tức. Cô không dám thú nhận mình đã ghen với cô nàng kia.

Vậy mà ai cũng thấy như vậy. Thật là xấu hổ! Nếu muốn chứng minh ngược lại, chỉ có cách là làm như lời Lan Oanh thôi.

Thấy Thục Hiền không còn ngần ngại, Lan Oanh sợ như vậy chưa đủ sức thuyết phục nên nói thêm:

- Với lại mi đừng có để lộ chân tướng tiểu thư ra nữa. Mi phải làm như cần tiền và mi đi hát để kiếm tiền, chứ không phải vì họ. Hiểu chưa?

- ...

- Nói trắng ra là vì anh Vũ đó

- Bộ mi cũng nghĩ ta ghen vì hấn hả?

- Ồ... Ta làm sao biết được mi nghĩ gì?

- Hừm! Mi mà cũng nghĩ vậy nữa hả? Đừng có làm

Lan Oanh cười kín đáo. Thục Hiền mà không phải lòng Luân Vũ thì phải lòng ai. Nhưng nhỏ còn tự ái, không thú nhận nên cô cứ làm như không biết cho xong

Sáng hôm sau, mọi người đang tập dượt ở nhà Luân Vũ thì Thục Hiền đến.

Và trước cái nhìn ngạc nhiên của mọi người, cô nói một cách chững chạc:

- Xin lỗi vì đã đến trễ

Luân Vũ im lặng, quay mặt đi chỗ khác. Luân Quốc thích thú nhìn cô:

- Hết giận mấy anh rồi hả Hiền?

- Tôi vì công việc, nên không có chuyện giận hờn ở đây. Anh tưởng tượng cái gì vậy?

- Ồ, anh đâu có tưởng tượng gì. Hiền trở lại nhóm là anh vui rồi

Thục Hiền không trả lời. Suốt buổi sáng ở nhà Luân Vũ, cô không hề nói chuyện với ai, đúng tính cách "Đến vì công việc" như cô đã nói. Thái độ của cô hoàn toàn đổi lập trước đây. Luân Vũ hình như cũng thay đổi trong cách nghĩ đối với cô. Anh đứng dưng và như thể Thục Hiền không hề quen biết, anh cũng không buồn biết cô là ai

Thái độ của anh khiến Thục Hiền tự ái ngút trời. Nếu không vì những điều Lan Oanh phân tích, chắc cô đã dùng dùng bỏ về rồi.

Tối thứ bảy, ban nhạc biểu diễn ở Vũng Tàu. Đến khuya thì Thục Hiền bị bệnh, cô chóng mặt và buồn nôn đến là người. Nếu Luân An không qua phòng thăm cô thì chắc không ai hay biết. Thấy Thục Hiền nằm vắt qua giường, mặt xanh mét và tóc rũ rượi Luân An hơi lo. Anh sờ tay lên trán và thấy từ trán xuống tay chân đều lạnh ngắt. Anh lay lay cô:

- Em sao vậy Hiền?

Thục Hiền nhắm nghiền mắt vì chóng mặt. Cô ráng hết sức mới thì thào được một câu:

- Em khó chịu

- Hình như em bị cảm rồi. Để anh đi mua thuốc

Anh đứng lên, đi về phòng mình. Luân Vũ và Luân Quốc đang chơi bài.

Luân An lên tiếng:

- Thục Hiền bị cảm rồi, nặng lắm. Qua coi chừng cho cô, tao đi mua thuốc
Luân Vũ buông bài xuống, nhíu mày:

- Sao không nghe cổ nói gì hết vậy? Bệnh thì phải cho mọi người biết chứ
Anh đứng dậy đi qua phòng của Thục Hiền, ngồi bên cạnh cô quan sát. Nhìn cô lúc này giống hệt con mèo bị nhúng nước. Anh sờ trán cô, Thục Hiền nhướng mắt lên nhìn. Thấy Luân Vũ cô bặm môi, gạt phắt tay anh ta
Luân Vũ nhìn Luân Quốc nhún vai chứ không nói. Rồi anh hất mặt ra hiệu:

- Mày gọi mang sữa lên đây, thêm cháo nữa

Luân Quốc vẫy tay anh ra cửa sổ, nói nhỏ:

- Làm sao cạo gió cho cổ bây giờ? Kiểu này là bị trúng gió đó. Mày cạo đi

- Mày cũng biết là không thể được rồi

- Chứ không lẽ bó tay mà nhìn? Nếu cảm nặng coi chừng chết luôn đó. Bệnh mà còn lo mắc cỡ

Luân Vũ đứng yên suy nghĩ. Anh biết trừ khi Thục Hiền bất tỉnh, chứ nếu còn chút xiu tỉnh táo, chắc chắn cô sẽ không đời nào chịu làm như vậy

Anh quay lại nhìn Thục Hiền. Cô nhắm mắt, mặt nhăn nhó như khó chịu ghê gớm. Nhớ lại cái gạt tay của cô lúc nãy, anh biết Thục Hiền rất ghét anh,

ghét đến mức không muốn thấy mặt. Cô làm như vậy chỉ càng khiến anh khó xử mà thôi. Anh nhìn cô một lát rồi đến bên giường định xoa dầu cho cô thì Luân An về đến. Anh có vẻ lo lắng:

- Sao rồi?

- Vẫn vậy, chờ mày mua thuốc về đó

Anh n qua một bên, nhìn Luân An loay hoay lấy thuốc rồi đỡ Thục Hiền ngồi lên. Mọi cử chỉ của Luân An đều có vẻ chăm chút kỳ lạ. Và Thục Hiền thì chỉ đón nhận sự săn sóc của Luân An. Anh quay mặt đi chỗ khác với cảm nhận giữa cô với anh đã có một rạn nứt khó mà hàn gắn được. Ý nghĩ đó làm anh nhún vai khinh mạn và cho qua

Sáng hôm sau, không ai về thành phố vì chờ Thục Hiền. Cô có vẻ tỉnh táo hơn hôm qua, nhưng còn rất yếu. Suốt ngày cô nằm trên giường. Luân An luôn bên cạnh để trông chừng cô. Luân Quốc luẩn quẩn trong phòng đọc báo hoặc nằm dài ra ghế hát lan man. Chỉ có Luân Vũ là biến mất một cách khó hiểu

Buổi sáng anh đi lang thang bên bờ biển và ngồi tư lự hàng giờ trên phiến đá. Anh nhìn ra xa, thỉnh thoảng lại ném những viên đá ra thật xa. Anh chỉ trở về khách sạn vào buổi trưa và tuyệt đối không qua phòng Thục Hiền. Thậm chí anh chỉ nhún vai khi Luân Quốc trách anh lạt lẽo với Thục Hiền. Đến chiều thì Thục Hiền nhất định đòi về, mặc cho Luân An ngăn cản. Mọi người thu dọn hành lý, trả phòng khách sạn. Ngồi ở salon chờ Luân Quốc đến thanh toán bên quầy, Luân Vũ quay qua Thục Hiền, thờ ơ hỏi:

- Khoẻ hẳn chưa mà đòi về?

- Khỏe rồi, cảm ơn

Thục Hiền cũng trả lời với giọng nhát gừng như vậy. Thái độ lạnh nhạt của anh mấy hôm nay làm cô tự ái ghê gớm, đến mức đâm ra căm ghét anh. Suốt hôm nay, cô chờ anh vào phòng, chờ một cử chỉ quan tâm của anh. Nhưng đáp lại chỉ là sự đối xử thờ ơ hờ hững đến xa lạ, như hoàn toàn không còn là Luân Vũ trước kia nữa. Anh xem trọng bạn anh đến mức đối kháng với cô. Trên đời này, cô chưa ghét ai như vậy

Tuần sau, ban nhạc lại tập những ca khúc mới. Hầu hết những bản nhạc do nhóm biểu diễn là do Luân Vũ sáng tác. Và ban nhạc "Bốn phương" được giới trẻ yêu thích vì có phong cách trẻ trung, lãng mạn. Trước đây Thục Hiền đã từng ghiền những bản nhạc của Luân Vũ, cũng như người sáng tác ra nó. Nhưng bây giờ cô đâm ra thấy ghét và bản thân muốn làm ngược với suy nghĩ của mình

Suốt một tuần liền, cô cố ý đi trễ gần cả tiếng và cố ý hát sai nhạc để chọc tức anh. Cô biết, đối với Luân Vũ, không diễn tả hết những cảm xúc của dòng nhạc có nghĩa là phủ nhận và cố ý phá hỏng cảm xúc của nhạc sĩ, đó là sự xúc phạm lớn nhất

Sáng nay, Thục Hiền lại đến muộn. Trước cái nhìn nghiêm khắc của Luân Vũ, cô thần nhiên xin lỗi, như không có chuyện gì xảy ra. Cô đến đứng trước bản nhạc và bắt đầu hát

Luân Vũ chợt ngừng lại, giơ tay lên:

- Chỗ này xuống giọng và ngân dài một chút. Làm lại đi!

Thục Hiền nhìn anh một cái chứ không trả lời. Cô hát lại đoạn đầu, giọng nhạc như không có hồn không có một chút hứng thú. Luân Vũ lại khoát tay:

- Chưa được làm lại

Lại bắt đầu từ đầu. Ba lần rồi bốn lần, khiến Luân Vũ như hết chịu đựng nổi. Bây giờ thì Thục Hiền rối thật sự, cô như phát rối lên vì chính sự cố ý của mình. Cô muốn sửa nhưng không sửa được. Mọi người phải tập đi tập lại cả chục lần vì cô. Cuối cùng Luân Vũ nổi nóng quát lên:

- Đủ rồi ngừng lại

Anh dẫn cây đàn xuống, quay về phía Thục Hiền:

- Cô làm sao vậy? Nếu không muốn hát thì cứ việc nghỉ đừng có đến quấy rối chúng tôi

Luân An dần hòa:

- Làm gì dữ vậy? Hay là nghỉ một chút, lát nữa tập lại

Nhưng Luân Vũ như không nghe, anh nghiêm khắc nhìn Thục Hiền:

- Nói về thái độ của cô đi. Suốt một tuần, cô bắt chúng tôi đợi đến cả tiếng, khi hát lại cố ý đâm ngang. Cô có biết chúng tôi phải mất bao nhiêu thời giờ với cô không?

Thục Hiền lập tức cãi lại:

- Thế anh cho là tôi cố ý làm như vậy hả? Bộ anh tưởng tôi thích như vậy lắm sao?

- Phải không? Cô không muốn hay cố ý khiêu khích? Đừng tưởng là tôi không nhận ra ý đồ của cô. Tôi không đồng ý để người lạ vào làm xáo trộn ban nhạc này đâu

Luân Quốc lên tiếng:

- Đừng có nóng nảy vậy Vũ. Dĩ nhiên Thục Hiền không bao giờ có ý phá tụi mình, cô chỉ vô tình mà. Đừng cãi nhau nữa

Thục Hiền đứng bật dậy như lò xo. Từ "người lạ" của Luân Vũ lại khơi lên ngọn lửa tự ái cao ngút trong cô, kéo dây cả những chuyện trước đây. Bắt đầu từ lần cãi cộ khi bạn anh đến, cô đã nén tự ái khi Luân Vũ gạt cô ra khỏi cuộc vui của anh. Vậy mà bây giờ anh lại khẳng định một lần nữa, rằng cô là người lạ trong ban nhạc. Rõ ràng là anh chỉ ban ơn cho cô. Thục Hiền quắc mắt lên, nói một tràng:

- Khỏi cần anh xem là "người lạ", tôi cũng không có ý kết thân với ban nhạc chuột cắn này đâu. Nếu không vì trách nhiệm thì tôi chẳng thèm đến đây để tiếp xúc với con người ba xu của anh. Anh tưởng kết nạp tôi tức là ban ơn đó

hả? Anh biết tôi như thế nào mà dám ban ơn? Đồ kiêu ngạo!

- Thục Hiền

Luân An và Luân Quốc kêu lên, như muốn chặn cô lại, nhưng Luân Vũ đã khoát tay:

- Tội mày ra ngoài đi, đừng ở đây nghe cô ta nói ngang. Để một mình tao thôi

- Có nghiêm trọng vậy không? Mày muốn cãi nhau với Thục Hiền hả? Cho xin đi nghe Vũ

- Tao cần nói chuyện riêng với cô ta. Tội mày đi đi

Luân An nhún vai chịu thua, rồi cùng Luân Quốc đi ra ngoài. Còn lại hai người trong phòng, Luân Vũ đến đóng cửa lại, rồi đứng tựa vào cạnh bàn.

Anh có vẻ bình tĩnh lại:

- Mỗi lần nổi nóng lên là cô lại bảo tôi kiêu ngạo hoặc muốn ban ơn. Đã hai lần như vậy rồi, bây giờ nói cho ra lẽ đi. Mục đích cô tham gia ban nhạc này là gì?

Thấy Thục Hiền không trả lời anh cười gằn:

- Ngay từ đầu, cô đã bảo cần một việc làm và tôi đã giúp cô thực hiện ý định đó. Tại sao bây giờ quay lại mắng chúng tôi và tỏ ra bất cần? Thực chất là cô cần cái gì ở đây?

Thục Hiền vẫn không trả lời. Anh cười khẩy, nói tiếp:

- Cô là ai mà kiêu ngạo vậy? Nếu coi thường tôi thì đến đây làm gì? Trong mắt cô, chúng tôi chỉ là dân du côn, rác rưởi. Thế cô tưởng chỉ cần một chút học thức là cô có quyền khinh thường người khác hay sao?

- Tôi không khinh thường, nhưng cũng không thể nào tôn trọng được mấy người thiếu tư cách. Người ta bảo "hãy nói cho tôi biết bạn của anh, tôi sẽ biết được anh là người thế nào". Đây, bạn bè anh toàn là không đảng hoàng, làm sao bắt người khác tôn trọng

Luân Vũ khoát tay:

- Đừng xâm phạm đời tư của tôi mà hãy nói về công việc đi. Tôi hỏi lại, cô đến đây làm gì? Đến phá chúng tôi hay vì công việc?

Thục Hiền hếch mặt, kiêu hãnh:

- Sao anh cứ cho là tôi cần đến tiền hoài vậy? Tôi mà thèm nhận sự giúp đỡ của anh à? Tức cười quá đi

Luân Vũ châm biếm:

- Vậy mục đích cô trở lại đây là để tiếp xúc với Luân An? Nếu vậy, sao không hẹn gặp riêng ở đâu đó?

Thục Hiền đứng bật dậy, hung hăng định giáng cho Luân Vũ một cái tát:

- Ăn nói vô duyên!

Luân Vũ lập tức nắm tay cô lại, mắt quắc lên như náy lửa:

- Cô là ai mà mất dạy đến vậy? Muốn làm gì thì làm phải không? Thật là quá

quất

Anh xô cô ngã xuống ghế, hất mặt lên:

- Cô có thể ngông nghênh với hai người kia, nhưng phải trừ tôi ra. Tội nó chịu được tính nét đánh đá của cô chứ tôi thì không đâu. Đừng ngạo mạn như vậy

Bị ngã ngửa ra ghế, Thục Hiền chống tay cố ngồi lên. Cô định nói thì Luân Vũ khoát tay như cương quyết:

- Nếu muốn tiếp tục công việc thì cô hãy nghiêm chỉnh lại, bỏ tật khinh người đi. Còn không thì hãy biến khỏi nơi đây, tôi không muốn ban nhạc tan rã vì đứa con gái quá quất như cô.

Thục Hiền đứng dậy, mím môi nhìn Luân Vũ. Cô run lên:

- Khỏi đuổi

Cô lao về phía bàn, cầm chiếc giỏ, rồi chạy ào ra ngoài, sau khi xô cửa cái rầm.

Luân Vũ im lặng ngồi xuống ghế, ngã người ra nệm. Anh lăm lè lấy thuốc ra hút, hòa toàn không có ý định đuổi theo cô. Rồi chợt nhìn thấy khung hình của Thục Hiền trên tường, anh đứng dậy gở xuống, thả vào ngăn tủ khóa lại, như muốn chấm dứt một mối quan hệ rắc rối

Một lát Luân An và Luân Quốc về đến. Luân An nhìn quanh:

- Thục Hiền đâu?

- Về rồi và có lẽ sẽ không trở lại nữa

- Mà đuổi Thục Hiền?

- Có thể

Luân An nhìn Luân Vũ chăm chăm, khuôn mặt cau lại:

- Mà đuổi tội tao ra ngoài để cãi với cổ phải không?

- Mà có vẻ nóng ruột?

Luân An phẩy tay, bực dọc:

- Nếu biết như vậy, lúc này tao đã không ra ngoài. Mà đã biết tính Thục Hiền rất tự ái, tại sao cư xử thẳng tay với cổ như vậy? Tao không đồng ý để mà đuổi Thục Hiền

Luân Vũ gay gắt ;

- Còn tao thì cũng không thể dung túng để cô ta tự do quấy nhiễu nơi này

- Cô ta quấy nhiễu hay mà khó tính?

Thả hai người sắp gần đến nơi, Luân Quốc vội xen vào:

- Tội bây làm gì vậy? Bây giờ đến phiên trong nhóm lục đục nữa phải không?

Luân Vũ hất mớ tóc rũ xuống trán, giọng gằn gằn:

- Tao không muốn ban nhạc này xáo trộn vì một đứa con gái. Tao nói vậy tự mà hiểu.

Anh đứng lên, bỏ đi ra ngoài. Luân An phẩy tay, giọng bất mãn:

- Nó luôn độc đoán và áp đặt mọi người. Tao không hiểu tại sao nó ác cảm với Thục Hiền như vậy?

Luân Quốc trầm ngâm:

- Bỏ qua chuyện này đi An. Tao nghĩ Thục Hiền không trở lại nữa đâu. Tội mình đừng như vậy mà xích mích nhau nữa

- Nhưng Thục Hiền có lỗi gì chứ? Tao không đồng ý cách làm thẳng tay của thằng Vũ.

Luân Quốc im lặng, anh lơ mờ cảm thấy Luân Vũ đã nhìn xa hơn Luân An. Và vì sự tồn tại của ban nhạc nên Luân Vũ phải làm như vậy, còn anh thì đứng giữa hai bên. Chính anh cũng thấy cần làm mọi điều để ban nhạc khỏi tan rã

Đêm Noël

Sáu

Thục Hiền ngồi bó gối trên giường. Im lìm nhìn ra cửa sổ. Chiều nay trong phòng chỉ còn mình cô. Cũng như những buổi chiều khác, cô ngồi một mình với nỗi buồn lặng lẽ, với một cảm giác trống rỗng và mất mát

Cô đã thực sự rời xa ban nhạc với lời thề sẽ không bao giờ còn quay lại.

Cùng với sự chia tay đó là nỗi buồn chán và thù hận Luân Vũ. Thật kỳ lạ khi cô không thể quên được anh ta, trong khi thực tế hai người đã là gì của nhau đâu

Những ngày này đối với cô thật sự hoang vắng đến kỳ lạ. Một cảm giác mà cô chưa bao giờ trải qua. Có lúc cô muốn hét lên để phá tan sự yên tĩnh bao quanh, hoặc làm một cái gì đó quậy tung lên. Cô không chịu được cảm giác khổ sở im lìm thế

Có tiếng gõ cửa phòng. Thục Hiền miễn cưỡng nhảy xuống giường, bước ra mở. Trước mắt cô là Luân An. Sự xuất hiện của anh thật đúng lúc. Cô thấy dễ chịu một chút và mỉm cười:

- Anh đi một mình hả?
- Một mình. Em đang làm gì vậy?
- Không làm gì cả

Cô mở rộng cửa, rồi quay vào rót nước. Dĩ nhiên là chỉ có mình anh hoặc Luân Quốc rồi. Đã biết vậy mà cô cũng còn thấy hụt hẫng, đúng là đồ khủng mà !

Cô đẩy ly nước về phía Luân An và ngồi xuống giường. Anh nhìn quanh phòng:

- Chỉ có mình em thôi à? Lạ vậy Hiền !
- Cái gì lạ?
- Một buổi chiều thế này mà em chịu ở một mình. Như vậy không lạ sao? Với mọi người thì đó là bình thường nhưng với em thì vô cùng khác lạ
- Vậy anh có ý định rủ em đi chơi không?
- Nếu em không từ chối
- Vậy anh hãy biến ra ngoài, chờ em một chút

Không đầy 10 phút sau, Thục Hiền đã có mặt dưới đường. Luân An đang chờ cô. Thục Hiền nhìn chiếc xe mô tô cồng kềnh của anh, nó không khác gì của Luân Vũ cả. Cô có cảm giác họ giống nhau. Có điều anh hiền hơn Luân Vũ nhiều và cô. ...

Thục Hiền lắc đầu, không muốn nghĩ tới nữa. Cô ngồi lên phía sau Luân An:

- Em thích đi mấy loại xe này lắm. Ra xa lộ chơi nhé?

- Ra ngoài đó làm gì?

- Phóng xe thật nhanh

Luân An mỉm cười:

- Em dạn nhỉ? Anh chạy xe yếu lắm không bằng Luân Vũ. Nó mê tốc độ lắm Lại Luân Vũ. Sao mọi người cứ nhắc đến anh ta hoài vậy? Bộ không nhắc thì không chịu nổi hay sao? Thục Hiền bực mình, nhăn mặt:

- Anh đừng có nói đến anh ta nữa, em ghét lắm

Luân An quay lại:

- Xin lỗi nghe Thục Hiền. Anh vô ý quá

Anh cho xe chạy vọt đi, Thục Hiền hơi nghiêng người tới trước nói như hỏi thăm:

- Lúc này mấy anh có đi diễn ở đâu không?

- Tụi anh mới đi Nha Trang về, về là anh tới em liền đó

Thục Hiền chìa tay ra:

- Quà?

Luân An cười lớn:

- Anh định sẽ đưa em về nhà anh mới mở quà. Nhưng bây giờ em lại đòi đi chơi, làm sao bây giờ

Thục Hiền giải quyết ngay:

- Vậy thì đi chơi, rồi sau đó về nhà anh

- Thích đi chơi đến vậy sao?

Thục Hiền vô tình:

- Lâu rồi không được phóng xe, thấy cũng nhớ lắm

Nói xong, cô mới nhận ra mình đang nhớ đến Luân Vũ. Rất may là Luân An không nhận ra. Cô không muốn bất kỳ ai biết tình cảm của mình. Nếu có ai biết được cô yêu đơn phương, chắc cô sẽ tự ái đến chết

Mải nhìn hàng cây bên đường, Thục Hiền không để ý tiếng động cơ gầm rú phía sau. Rồi mấy chiếc mô tô phóng nhanh như bay, lướt xe qua xe cô.

Luân Anh cho xe chạy chậm lại, chạy sát lề. Ngay lúc đó, một chiếc mô tô khác chạy trở tới. Cặp nam nữ nhìn hai người, như khiêu khích và hô to:

- Đua không?

- Không dám hả? đồ chết nhất

Luân An lăm bầm một tiếng chửi thề. Anh gườm gườm nhìn tên đua xe choai choai lạng qua lạng lại đầy khiêu khích. Thục Hiền nổi giận lên, cô kéo áo Luân An:

- Qua mặt nó đi anh An

Bị Thục Hiền hối thúc, Luân Anh như hăng lên. Anh cúi rạp người, tăng dần ga. Thục Hiền vịn chặt lấy anh, cô cúi người xuống tránh gió. Tiếng cười của xe phía trước bị gió bạt đi như bay trong không khí, càng làm anh và Thục Hiền muốn ăn thua đến cùng

Chợt có tiếng còi rú lên ở phía trước. Thục Hiền chưa hiểu chuyện gì thì Luân An đã nói lớn, giọng đầy lo ngại:

- Chết rồi công an

Anh giảm ga, về mặt căng thẳng, đối phó. Thục Hiền hơi nghiêng người tới trước:

- Gì vậy anh An? Sao tự nhiên anh chạy chậm vậy?

- Rắc rối rồi đó Hiền. Công an đã chặn mấy xe trước lại rồi

Thục Hiền im lặng, cô chợt lạnh người khi hình dung mình sẽ bị nhốt trong nhà giam, rồi sau đó... Nếu ba cô biết được thì...

Cô hoảng hốt lên khi thấy hai anh công an chặn đầu xe. Cả hai bước xuống, đôi trai gái lúc này bị dồn lại bên đường. Trong khi Thục Hiền muốn phát khóc lên vì sợ thì cô nàng kia tỉnh bơ, mặt căng căng lên như thách thức, nhìn thật đáng ghét

Mặc cho Luân An cố giải thích, hai anh công an vẫn yêu cầu họ về đồn lập biên bản. Không đầy một giờ sau, Luân An và Thục Hiền đã ngồi ở đồn công an, cùng với băng đua xe chết tiệt không quen biết kia

Thục Hiền vừa xấu hổ và phát tức lên vì tự ái ngốc nghếch của mình. Cô ngồi chống cằm, ủ rũ. Bên cạnh cô, Luân An ngồi yên lặng nhìn ra ngoài, anh có vẻ bình tĩnh đối phó với mọi tình huống, và yêu cầu được gặp Luân Vũ khi công an hỏi đến hai người

Thục Hiền lắc đầu phản đối:

- Tại sao lại gọi anh ta? Gia đình anh đâu chứ? Gia đình anh không bảo lãnh cho anh được sao?

Luân An trầm tĩnh nói nhỏ:

- Xe này là của anh Luân Vũ. Vả lại, chỉ có nó giúp mình khỏi bị phạt. Em hiểu không?

- Anh ta làm gì có đủ uy tín để bảo lãnh cho mình chứ? Em không muốn thấy mặt anh ta ở đây

Luân An không hiểu tâm trạng của Thục Hiền, nên anh nói như an ủi:

- Anh biết Hiền không thích nó, nhưng mọi chuyện để anh lo. Thật ra, gia đình nó có thể lực lắm. Mai mốt anh sẽ nói cho em biết

Thục Hiền làm thinh. Cô biết có phản đối cũng không còn kịp nữa. Nhưng hình dung lúc đối mặt với Luân vũ, cô thấy sợ hãi và xấu hổ. Bị giữ ở đây người mà cô muốn giấu nhất là Luân Vũ. Vậy mà chính anh ta là người biết đầu tiên. Thật là chán

Khi Luân Vũ đến, Thục Hiền nhìn đi chỗ khác như không hề quen biết với anh. Luân Vũ cũng không nhìn cô, anh ngồi xuống cạnh Luân An:

- Tối nay, ba tao bận tiếp thân chủ của ông. Bây giờ tao chưa nói được gì hết. Sớm lắm cũng phải sáng mai, ông mới đến đây được

- Tao thì không sao, ở đây bao lâu cũng được. Nhưng chỉ sợ Thục Hiền mệt

thôi.

Luân Vũ nhìn Thục Hiền, cô lập tức ngó chỗ khác, anh im lặng, quay mặt đi. Thục Hiền mím môi như bất cần:

- Em không sao cả. Lâu lâu cũng nên thay đổi không khí một chút. Em thích như vậy lắm

Cách nói ngang của cô vẫn không làm Luân Vũ bị khiêu khích. Anh không có phản ứng gì khác hơn ngoài sự im lặng. Anh nói với Luân An vài câu, rồi đứng dậy ra về. Thậm chí anh còn cười với cô một cái, để không quá bất lịch sự

Sáng hôm sau, cô và Luân An được thả. Luân An đưa cô về ký túc xá. Cô lên phòng thì gặp Lan Oanh cũng vừa đi ra cửa. Thấy cô, Lan Oanh cười tủm tỉm rồi đi theo sau:

- Sao rồi? Ở đồn công an có vui như ký túc xá mình không? Phát biểu cảm tưởng đi.

Thục Hiền ngồi phịch xuống giường, đóng đưa chân như không hề biết mình bị châm chọc. Cô cười mũi:

- Nếu biết được thay đổi không khí như vậy, ta đã rủ mi theo rồi. Bạn bè có vui thì phải chung hưởng chứ

- Hừ ! bị hù một trận mà miệng lưỡi cũng còn chua ngoa gớm

- Sao mi biết tao công an giữ?

- Hừm ! nói tới ta thêm nổi giận. Mi đi đâu mà không thêm nói một tiếng.

Hôm qua, ta chờ mi đến gần mười giờ không thấy về. Hoảng quá, ta chạy qua chị Thanh Thư, chị ấy với anh Quốc đi tìm mi táo tác. Còn ta thì chạy đến nhà anh Vũ hỏi thăm chứ. Lúc công an gọi điện là ta ngồi ở đó chứ đâu. Mi thật... chuyên môn làm người khác đứng tim. Lần này thì chị Thanh Thư không tha mi đâu

- Làm như ta muốn bị giữ lại lắm vậy. Mỗi lần có chuyện gì là nghi mi nhiếc móc nhưc cả đầu. Nay tại sao mi đến chỗ ông Vũ tìm ta vậy?

- Thì quýnh quá nên tìm hú họa chứ sao. Thấy mặt ông giận dữ sợ, ta nghĩ chắc ông tìm cách cho mi ở trong đó vài ngày cho vui, cho đúng với nguyện vọng của mi

Thục Hiền ngả người xuống giường, tay gối dưới đầu, giọng cô như chán nản:

- Nếu biết hần ta bảo lãnh, thà ta ở trong đó cả tuần còn sướng hơn

- Biết, biết

Lan Oanh chợt cười khúc khích:

- Lúc ta đến tìm mi, ông Vũ nhìn ta như muốn làm thịt ta, làm như ta chơi chung với mi rồi cũng bị thù lây. Thấy ớn! Mi với ông, người nào cũng có một con sư tử ở trong người. Hợp quá mà sao ghét nhau uổng vậy không biết. Thấy Thục Hiền bức tức, Lan Oanh đứng dậy khoác giỏ lên vai:

- Ta đến thư viện đây. Mi ở nhà chờ đi, lát nữa thế nào chị ThanhThư cũng đến đó.

Lan Oanh đi ra ngoài, còn lại một mình, Thục Hiền ngồi lên, bó gối suy nghĩ. Cô muốn gọi điện cho Luân Vũ với tính cách cảm ơn lịch sự, nhưng lại sợ anh đoán ra ý đồ mình. Quả thật, cô rất nhớ, rất khát khao được nghe giọng nói của anh, dù cô đã cố nén tình cảm âm ỉ của mình. Tối qua gặp anh, cô cố làm ra vẻ kênh kiệu, bất cần, nhưng suốt cả đêm, cô cứ nghĩ về anh và buồn vui lẫn lộn

Quả thật, từ lần cãi cọ đó, Luân Vũ có tính cách rất lạ, đến nỗi cô gần như quên mất sự phóng khoáng, vui vẻ của anh trước đây. Trước đây, anh có vẻ chịu chơi, ngông nghênh và rất ga lăng, giờ thì chỉ có thái độ khép kín khó hiểu. Cô rất hoang mang và muốn khám phá sự thay đổi đó, nhất là trong lúc này

Thục Hiền đi ra ngoài, cô đến một trạm điện thoại gọi cho Luân Vũ. Nghe tiếng anh ở đầu dây, tự nhiên cô hồi hộp đến mức không nhận ra mình đang nói gì. Luân Vũ nhắc lại:

- Tôi đây xin lỗi, nói lớn giùm một chút

- Thục Hiền gọi đây

- À, ra là cô. có chuyện gì vậy?

- Không có gì, tôi chỉ gọi đến để cảm ơn anh

- Về chuyện lúc sáng phải không? Khởi cần, tôi không thích khách sáo đâu. Câu nói như khối nước lạnh ụp xuống người cô khiến Thục Hiền đứng im hệt hắc. Bên kia đầu dây cũng im lặng một chút, rồi Luân Vũ lên tiếng:

- Nếu không có gì quan trọng thì tôi cúp máy nghe. À quên, còn điều này tôi rất muốn nói với cô. Có thể cô vui vỉnh Luân An điều gì cũng được, nhưng đừng để xảy ra chuyện gì ảnh hưởng đến chúng tôi. Tôi không muốn ban nhạc bị tai tiếng vì cô. Hãy nhớ lấy điều đó ! Xin chào

Thục Hiền sững sờ cảm ổng nghe, rồi cô nói như hét:

- Tại sao anh cứ thành kiến với tôi như thế? Tôi đã làm gì để anh ghét như vậy? Tôi ghét anh lắm

Nhưng Luân Vũ đã cúp máy. Thục Hiền thất vọng, khóc òa lên. Rồi cô gác ổng nghe, cố gắng nín khóc và rời khỏi trạm điện thoại

Về phòng cô chui vào giường, kéo màn lại, nằm thút thít một mình. Cô lôi tất cả những điểm đáng ghét của Luân Vũ ra mà nhớ, mà tức anh ách một cách bất lực. Cô nghĩ hoài mà không hiểu mình đã làm gì để Luân Vũ ghét đến như vậy. Nếu chỉ vì ngân áy khuyết điểm mà anh buộc cô rời ban nhạc thì thật là quá đáng

Khóc chán, Thục Hiền mệt mỏi thiếp đi. Suốt đêm qua không ngủ được, bây giờ cô mới thấy buồn ngủ díp cả mắt. Cô ôm gối ôm, thút thít vài tiếng rồi không còn biết đến xung quanh

Đến chiều, cô vẫn còn đang ngủ say thì Lan Oanh đập tay cô:

- Dậy đi ! Dậy ! Có ba mi đến kia

Bị lay thật mạnh, Thục Hiền cố gắng mở mắt:

- Cái gì vậy?

- Chị Thư dẫn ba mi đến rồi. Phen này là mi tiêu đời rồi. Dậy mà nghe chị Thư kể tội kia

Nghe nhắc đến ba, Thục Hiền lồm cồm ngồi lên. Nỗi sợ làm cô bắt đầu tỉnh ngủ:

- Ba về rồi hả? Về lúc nào, sao ta không nghe?

- Tốt hơn hết là chuẩn bị tinh thần đi. Chỉ sợ mi không đủ can đảm nghe cho hết tội lỗi cao ngất của mi thôi

Thục Hiền không còn lòng dạ nào để đùa. Cô chải sơ tóc rồi đi ra hành lang. Vừa lúc Quốc Thái và Thanh Thư đi đến. Thục Hiền ngó dáo dác:

- Ba đâu chị Thư?

- Ba về tới hôm qua, đang chờ em ở nhà đó. Vô sửa soạn về nhà, nhanh lên

- Ba có nói gì em không?

- Về đi rồi biết

Thục Hiền vẫn ngoan cố hỏi cho kỳ được:

- Ba có biết tôi qua em làm gì không?

- Biết

Thục Hiền rưng rờ nhìn Thanh Thư. Cô thấy như thể trời sập đến nơi rồi.

Cô nhìn Thanh Thư như trách móc:

- Sao chị nói chi vậy? Đáng lẽ chị phải giấu cho em mới phải

- Giấu gì được mà giấu. Di Phương nói đấy

Thục Hiền quay qua nhìn Lan Oanh, vẻ đe dọa. Cô vội xua tay:

- Không phải ta đâu mi, ta không có mách lẻo như vậy đâu

- Vậy thì ai kia chứ? Làm sao Di Phương biết được

Thục Hiền cau mặt rên rĩ:

- Sao ba về ngay lúc này chi vậy?

Cô rầu rĩ trở vào phòng thay đồ, rồi theo Thanh Thư đi ra ngoài. Lan Oanh đi theo, nói như an ủi:

- Chắc không tày trời đâu mi. Chuyện như vậy đâu đến nỗi tày trời. Đừng sợ!

Chị Thư lên tiếng đe dọa:

- Đi chơi đến nỗi bị công an giữ mà không tày trời? Không biết nó làm chuyện gì mới gọi là kinh thiên động địa à?

Lan Oanh nháy mắt Thục Hiền một cái, rồi trở lên phòng. Thục Hiền lúi thủi theo bà chị và ông anh rể dáng điệu ủ rũ, thật khác với vẻ ngang ngược trước đây lúc cô dùng dùng bỏ vào ký túc xá. Hình như đến giờ cô mới thấy bắt đầu hối hận

Đúng là một trận cuồng phong đang chờ Thục Hiền. Vừa thấy mặt cô, ông Quyền đã quát tháo ầm ỹ:

- Vào đây, con nhỏ ngỗ nghịch kia ! Vào đây trả lời xem, mấy ngày qua mày đã làm gì ở ngoài đường?

Thục Hiền riu ríu đi về phía salon. Cô không dám ngồi, mà cẩn thận đứng hơi xa ông bố đang nổi giận. Thanh Thư muốn đỡ cho Thục Hiền lắm nhưng không dám. Cả Quốc Thái cũng vậy. Thanh Thư kéo ghế ngồi gần Thục Hiền, lăm lét nhìn ông Quyền. Ông quát Thục Hiền:

- Tội qua mày đi với thằng nào?

- Dạ, anh là bạn con

- Thằng hôm trước vô bệnh viện thăm mày phải không?

Thục Hiền nhìn bà Phương, vẻ mẫn nguyện kín đáo của bà làm cô rất tức, mắt cô loé lên sự lì lợm cố hữu. Thấy cô im lặng, ông Quyền tiếp tục quát tháo:

- Cho mày đi học làm chi mà mày hư đốn quá vậy? Quen biết với thằng không ra gì, rồi còn đi chơi đàn đúm, lại bày đặt đua xe nữa chứ. Thật là đồ ngỗ ngược! Mày làm mất mặt ba mày. Thằng đó là con nhà ai?

- Dạ, con không biết

- Nhà nó làm nghề gì?

- Dạ, con không biết

- Không biết, bạn bè của mày mà hỏi cái gì cũng không biết. Mày giao du với loại du côn ở ngoài đường mà không biết xấu hổ sao?

Thục Hiền đứng im, đôi mắt loé lên tia phản đối ngấm ngầm. Cô nghiêng rằng nhìn người đàn bà ngồi cạnh ba mình, thù ghét đến tận xương

Ông Quyền vẫn tiếp tục ầm ỹ:

- Tại sao mấy ngày qua, mày không chịu ở nhà? Mày muốn chống đối di mày phải không? Mày thấy có ai lo lắng cho mày như di không? Mày nhìn con Ngân đi. Con gái người ta nhu mì, ngoan ngoãn, còn mày thì sao?

Bướng bỉnh, ngỗ ngược, chơi bời lêu lổng. Tao không muốn có đứa con mất dạy như vậy, mày nghe chưa?

Quốc Thái nhìn qua Thanh Thư, cô cúi mặt nuốt nước miếng một cách uất ức. Nhưng Thục Hiền thì không hề muốn khóc. Khuôn mặt cô lạnh lì, những uất ức dồn cả vào đôi mắt mở to, lì lợm. Vẻ sợ hãi ban nãy của cô đã nhường chỗ cho sự chống đối ngấm ngầm.

- Từ nay mày phải ở nhà chịu sự quản lý của di mày. Nếu mày còn làm di mày buồn, tao sẽ tống cổ mày ra khỏi nhà, cho mày nghỉ học luôn. Nghe chưa?

Thấy Thục Hiền im lặng, ông nạt lớn:

- Mày nghe chưa?

- Dạ, nghe - Giọng Thục Hiền ráo hoảnh

- Đi về phòng đi
Ông quay qua Quốc Thái, dịu giọng:
- Con ở lại một chút ba hỏi công việc
Thục Hiền đi lên phòng. Thanh Thư vội đi theo
Hai chị em ngồi xuống trước bàn học của Thục Hiền, Thanh Thư bậm môi:
- Chị không hiểu đến bao giờ ba mới nhận ra con người thật của dì Phương.
Lúc nào ba cũng áp đặt phải nghe lời bà ấy. Ba không hiểu gì cả
Cô chớp chớp mắt, rồi khóc một cách phần uất. Thục Hiền mím miệng:
- Việc gì chị phải yếu đuối như vậy? Cho dù ba làm hơn thế nữa, em cũng không vì vậy mà buồn thêm đâu
- Nhưng sống thế này, làm sao em chịu nổi?
- Em khác hci5. Em không chịu im lặng mà khóc một mình đâu. Chắc chắn là em sẽ làm cái gì đó để tự giải thoát mình. Khóc không được gì cả
Thanh Thư nhìn về mặt lì lợm của Thục Hiền. Cô ngấm vằng trán thông minh, bướng bỉnh của em gái mà càng thấy tội nghiệp. Ngoài cô ra, có ai biết được Thục Hiền vui vẻ hồ hởi có một nỗi buồn sâu sắc đến vậy.
Chỉ có thể giải thoát khi Thục Hiền có chồng, ngày đó còn xa quá. Còn từ bây giờ đến lúc đó, không biết Thục Hiền sẽ làm gì để có thể bứt ra được

Thục Hiền dắt xe vào cổng. Cô tò mò nhìn chiếc xe du lịch đậu trong sân, điều đó có nghĩa là nhà đang có khách
Không biết khách của dì Phương hay của ba? Nếu là khách của dì Phương thì thế nào cô cũng phải chịu đựng cái nhìn tò mò của mấy bà nhiều chuyện. Cô biết tất cả bạn dì Phương, ai cũng hiểu rất rõ dì có đứa con chồng mất dạy, giao du với bạn du côn, lêu lổng hơn là học hành. Và dì Phương đã phải cố gắng giáo dục để đưa con bé vào nề nếp... Nói chung dì là người phụ nữ đức hạnh, vị tha, bao dung. xứng đáng là phu nhân của nhà tỷ phú Nguyễn Quyền.

Cô lầm lì đi vào nhà, trong phòng khách có cả dì Phương và ba. Cả nhà đều tiếp hai người khách lạ, cô thấy có điều gì đó hơi khác thường khi hôm nay nhỏ Ngân cũng ra tiếp khách với người lớn. Oai dữ! Thấy Thục Hiền, ông Quyền lên tiếng:

- Con gái thứ ba của tôi đó anh Quang. Nó còn đang đi học, giờ này là học ngoại ngữ. Tôi nào cũng vậy

"Tính nó cứng đầu lắm, chứ không dễ dạy như con Phương Ngân. Sao bà không nói tiếp câu đó? Vì hai người khách lạ, chứ đâu quen. Sợ họ chưa biết con là đứa ngỗ ngược", Thục Hiền nghĩ thầm

Cô lên tiế"ng chào khách theo đúng phép tắc của con nhà đức hạnh, nghĩa là cực kỳ "lễ phép, mềm mỏng, nhỏ nhẹ, dịu dàng, ngoan ngoãn", chứ không được có cá tính riêng. Nếu vui vẻ mỉm cười thì tỏ ra mất tư cách.

Chào khách xong, Thục Hiền đi về phòng. Cô cảm thấy người đàn ông hơi quen, hình như cô đã thấy ông ta ở đồn công an. Lúc ấy, cô ngồi ở xa nên không biết ông ta bảo lãnh ai.

Theo thói quen, vừa vào phòng là cô bật nhạc nhỏ nhỏ chỉ vừa đủ mình cô nghe. Cô quăng chiếc giỏ lên bàn, rồi vừa thay đồ, vừa hát khe khẽ một mình. Cô buông mình một cách thoải mái xuống nệm, lăn qua lăn lại cho tay chân hoạt động tối đa

Chợt có tiếng gõ cửa, rồi tiếng dì Mười nói vọng vào:

- Cô Hiền ơi! Xuống ăn cơm

Thục Hiền ngồi dậy, nhảy phóc xuống nền gạch. Tưởng phải chờ khách đến tối chứ. Cô đang đói muốn chết đây

Cô mở cửa và rất ngạc nhiên khi thấy dì Mười còn đứng đó. Dì nhìn cô và nói:

- Cô thay đồ khác đi cô Hiền. Tối nay, khách ở lại ăn cơm. Hồi nãy, tui ỉu sẵn cho cô áo đầm rồi, tui móc trong tủ ấy

Thục Hiền cúi xuống nhìn bộ đồ trên người mình. Chiếc áo thun đỏ và quần sọt màu trắng, nhìn cũng đâu đến nổi lòi thối lắm. Cô cau mặt:

- Dì Phương bảo con thay đồ phải không?

Dì Mười nhỏ giọng:

- Không phải nhưng tui thấy cô mặc đồ này không hợp. Tui sợ người ta có ý nghĩ xấu với cô

Thục Hiền héch mặt lên, định bảo: "Kệ họ". Nhưng thấy vẻ quan tâm nhiệt tình của dì Mười, cô dịu lại và trở vào phòng thay đồ

Khi cô xuống phòng ăn, mọi người đã ngồi vào bàn. Thục Hiền ngồi xuống cạnh Phương Ngân, cô nhìn lướt qua hai người khách, mắt cô dừng lại hơi lâu, khuôn mặt anh ta giống Luân Vũ đến kỳ lạ, nhưng dĩ nhiên anh ta không thể là Luân Vũ. Không bao giờ hay tự trong thâm tâm cô không muốn như vậy.

Người thanh niên ngồi cạnh bên ông Quang tỏ ra rất đứng đắn và trí thức.

Tóc anh ta hớt cao, áo sơ mi gài tay, thắt cà vạt. Tất cả con người anh ta toát lên vẻ phong nhã, nghiêm chỉnh. Phong cách của anh khác một trời một vực với Luân Vũ. Chỉ có khuôn mặt. . . Chẳng lẽ trên đời này có hai người giống nhau đến vậy?

Anh ta cũng nhìn Thục Hiền, nhưng kín đáo hơn. Thục Hiền có cảm giác anh ta cũng rất lạ khi thấy cô. Cô ăn một cách máy móc, cố suy nghĩ xem anh ta là ai và người đàn ông lớn tuổi kia là ai. Cô bèn lên tiếng, thẳng thắn:

- Tôi thấy anh rất quen. Anh tên là gì vậy?

Người thanh niên trầm tĩnh nhìn cô:

- Tôi tên Huy, Lập Huy. Cô thấy tôi quen lắm sao?

- Vâng, quả thật là rất quen. Anh giống ca sĩ Luân Vũ lắm. Anh có biết anh

ta không?

Người đàn ông quay qua nhìn Thục Hiền, rồi lướt mắt qua Lập Huy. Khuôn mặt ông ta nghiêm nghị và ánh mắt như cảnh cáo. Anh ta thản nhiên nhìn Thục Hiền, mỉm cười:

- Tôi không rành về ca nhạc lắm và cũng không biết người đó
- Vậy à! Anh giống anh ta ghê lắm, cả giọng nói cũng vậy. Thế anh làm nghề gì?

Nãy giờ bà Phương nhìn Thục Hiền một cách khó chịu. Cách nói chuyện hoạt bát của cô làm chìm ngấm mất Phương Ngân của bà. Bà đá mạnh chân Phương Ngân dưới gầm bàn, làm cô bối rối thót lên, cắt ngang cả câu trả lời của Lập Huy. Cô hỏi nhanh:

- Anh làm nghề gì vậy?

Lập Huy lại mỉm cười lặp lại câu trả lời:

- Tôi mới ra trường chưa làm gì cả

Thục Hiền nhướn mắt, ngạc nhiên:

- Anh chỉ mới ra trường thôi à? Vậy mà tôi tưởng anh đã đi làm rồi chứ.

Anh. . .

Cô ngừng bật. Lập Huy nói tiếp:

- Tôi có vẻ già so với tuổi sinh viên phải không?

- Ồ. . . ờ. . . cũng gần như vậy

Bà Phương hắng giọng, xen vào:

- Nghe nói cậu Huy đang tập sự và chuẩn bị mở văn phòng luật sư phải không?

Lập Huy khiêm tốn:

- Chỉ là dự định thôi thưa bác

Thì ra hẳn là luật sư. Hẳn hoàn toàn không phải là Luân Vũ. Thục Hiền chỉ cần biết có vậy. Cô buông một nhận xét:

- Làm luật sư thích thật. Lúc trước tôi cũng muốn thi vào trường Luật, nhưng tính tôi không có kiên nhẫn tìm hiểu chuyện của người khác, thế nên thôi

- Vậy à? Vậy cô học ở trường nào?

- Tôi học Ngoại Thương, mới năm thứ hai thôi

Vẻ linh hoạt của Thục Hiền làm bà Phương thấy gai mắt. Trong khi Phương Ngân thì nhút nhát không biết gì để nói cả, thậm chí Lập Huy có hỏi tới thì cô trả lời ấp a ấp úng. Bà đá đá chân cô nhắc nhở. Phương Ngân ngược lên nhìn mẹ một cái khổ sở. Cô thật sự không biết gì để nói và cúi gục mặt ngồi im

Thấy Thục Hiền nói chuyện không ngớt với Lập Huy, bà xen vào cắt ngang:

- Anh Quang biết không, tính Thục Hiền khó bảo lại hay cãi bướng, nên tôi không dám cho con bé thi vào trường Luật

Ông Quang mỉm cười như đã hiểu, nhưng hình như sợ Lập Huy không biết cái điều gì đó, bà nói thêm:

- Với lại làm luật sư thì phải có đạo đức và tính tốt. Thục Hiền thì lại quá kém cỏi. Anh thấy đó, nó đua đòi và chơi với bạn bè không ra gì. Nếu lần đó không nhờ anh bảo lãnh thì ông nhà tôi mất mặt biết chừng nào

Thục Hiền nhìn sững ông Quang, cô kinh ngạc đến mức không để ý cách nhục mạ của bà Phương. Nếu vậy thì Lập Huy là. . . Thục Hiền khẽ thốt lên kinh ngạc:

- Luân Vũ

Cô nhìn anh không chớp. Sự khám phá làm cô rối lên vì không biết phải làm sao? Cô không hiểu nổi, tại sao luân vũ bỗng nhiên là con của luật sư Quang và lại là luật sư đạo mạo như ông cụ? Và điều trên hết là anh đến đây làm gì? tại sao anh không muốn cô nhận ra anh chứ?

Thục Hiền hoang mang đến bối rối. Cô nhìn qua ông Quang kêu lên:

- Có phải bác là người bảo lãnh cho cháu hôm qua không?

Ông Quang mỉm cười, gật đầu. Bà Phương xen vào:

- Ngay cả người giúp đỡ mình mà con cũng không biết. Sao vô ơn quá vậy Thục Hiền?

Ông Quang nói đỡ:

- Không sao. Lúc đó cháu ngồi ở trong phòng nên không biết tôi cũng là đúng thôi.

Thục Hiền nói nhỏ:

- Cháu xin lỗi

Rồi cô ngồi yên, đầu óc suy nghĩ căng thẳng. Cô không biết Lập Huy đến đây để làm gì? Cô lại thấy ngơ ngác khi anh bỗng nhiên biến thành con người khác hẳn. Cô ngược lên nhìn Lập Huy. Anh im lặng với vẻ trầm tĩnh kín đáo. Giá mà cô biết được bây giờ anh nghĩ gì

Dì Mười mang đĩa trái cây ra. Bà Phương ra hiệu cho Phương Ngân:

- Con rót trà mời bác với anh Huy đi con

- Dạ

Phương Ngân ngoan ngoãn đứng dậy, yếu điệu đến bàn rót trà ra ly. Cô đặt ly trà trước mặt Lập Huy, nhỏ nhẹ:

- Anh Huy uống nước

Thục Hiền theo dõi từng cử chỉ của Phương Ngân.

Phương Ngân điệu hơn mọi người, rụt rè hơn mọi ngày. Càng rụt rè, cô càng điệu, mặt thì đỏ au lên như mắc cỡ. Làm như từ nhỏ đến giờ cô mới thấy một người con trai không bằng. Mà còn làm như gì nữa, rõ ràng là như vậy rồi. Suốt ngày cô cứ quanh quẩn bên mẹ như con gà con. Cô sống trong nhà này mà còn thấy lạ, huống chi người ngoài.

Nhưng sao hôm nay dì Phương bảo Phương Ngân tiếp khách như người ta đi

coi mắt không bằng?

Thục Hiền gỡ mũi cam một cách máy móc. Cô cảm thấy xốn xang kỳ lạ với ý nghĩ đó. Cô ngồi nghe ba nói chuyện với ông Quang, cố tìm hiểu mục đích cuộc viếng thăm này, nhưng hai người chỉ nói chuyện thời sự, khiến cô không hiểu gì hơn.

Rồi mọi người rời bàn ăn, ra phòng khách. Phương Ngân đi theo mẹ ra ngoài, Thục Hiền đi thơ thẩn lên phòng. Cô ngồi xuống bàn học, thần thờ với nỗi hoang mang

Cô đến bên cửa sổ nhìn xuống đường. Cô thấy cha con luật sư Quang ra về. Ba tiễn ông Quang, dì Phương và Phương Ngân đi cạnh Lập Huy. Dáng điệu Phương Ngân rõ là rất e ấp, sung sướng. Tự nhiên Thục Hiền thấy mình cô đơn quá. Một đứa con gái có mẹ che chở, săn sóc bao giờ cũng an toàn hơn một đứa con gái mồ côi như cô.

Đêm Noël

Bảy

Thục Hiền áp mặt vào khung kính, tay vẽ vắn vợ những đường cong vô hình. Cô đang yếu đuối với nỗi tủi thân thì có tiếng gọi:

- Thục Hiền ngủ chưa?

Cô im lặng ra mở cửa, bà Phương bước vào nhìn trên bàn, rồi ngồi xuống:

- Chưa ngủ sao?

- Di muốn nói chuyện gì với con?

Giọng bà Phương chì chiết:

- Cô thấy thái độ của cô lúc này có quá lộ không?

- Con không hiểu di muốn nói gì?

- Đừng có giả bộ thơ ngây. Cái đầu đầy sạn của cô mà không biết việc làm của mình thì còn ai hiểu rõ hơn.

Bà dừng lại với vẻ hằn học:

- Mới gặp người ta lần đầu mà cô đã giở trò mời chào rồi, mảnh khoé của cô tinh vi lắm, nhưng không qua nổi mắt tôi đâu. Bày đặt hỏi cậu ấy biết ca sĩ không này nọ. Luân Vũ là ai vậy? Cô đẹp cái trò làm quen sống sượng ấy đi Thục Hiền cau mặt:

- Di nói cái gì vậy? Nếu có ý đồ gì với anh ta thì con không để mọi người nhận ra đâu. Con không đồng ý cách nói của di

- Đồng ý hay không mặc cô, nhưng thứ con gái vừa thấy con trai đã vồ vập làm quen, tôi thấy bản mắt lắm

Thục Hiền nhìn bà, ghê tởm:

- Tôi không ngờ bà có ý nghĩ hẹp hòi đến vậy. Ngôn ngữ bà sử dụng với tôi giống như những người vô học nhiều hơn. Giá mà ba tôi nghe được những lời này của bà

- Cô có thể nói với ba cô đấy. Cứ nói thử xem ông ấy tin cô hay tin tôi. Nếu cô muốn sống trong nhà thì đừng trêu vào tôi

Thục Hiền không trả lời. Cô nhìn bà bằng cặp mắt khinh ghét tột độ. Cái nhìn như chống đối của cô, khiến bà cười thâm hiểm:

- Cô càng chống đối tôi thì chỉ càng rước lấy sự thiệt thòi mà thôi. Tôi cảnh cáo cô. Từ đây về sau, Lập Huy đến nhà, cô hãy thôi cái trò ẻo ẹo như lúc này đi. Cậu ấy đến để coi mắt Phương Ngân, cô đừng có mà giở thủ đoạn mời chào đó, tôi thấy chướng mắt lắm

Thục Hiền choáng váng ngồi im

Cô nhìn sững bà Phương. Bà cười khinh miệt:

- Cậu Lập Huy là dân trí thức, gia đình đạo đức. Họ không chấp nhận loại

con gái mất nét như cô đâu

- Bà. . .

Thục Hiền tức run lên, môi mím lại thật chặt. Cô quát mắt nhìn bà Phương:

- Trên đời này tôi chưa căm ghét ai như bà

Bà Phương nhếch môi, ngạo mạn:

- Tôi cần gì một đứa như cô thương tôi, nhưng nhớ đừng có trêu vào tôi. Cô cũng nằm trong tay tôi chứ không phải chỉ là ba cô. Nên nhớ là ông ấy nghe lời tôi. Rõ chưa?

- Mụ phù thủy đáng ghét

- Câm miệng mày lại. Đồ cóc to mồm mà không biết thân

Bà Phương đứng dậy nhìn Thục Hiền đầy vẻ uy hiếp. Thấy cái nhìn căm ghét của cô, bà cười thỏa mãn đi ra:

- Nhớ là đừng cố sức đối nghịch với tôi. Cô chưa đủ sức đâu, loại người như cô không sánh nổi Phương Ngân của tôi đâu. Đừng có đua đòi

Thục Hiền bước xuống giường, đến đóng sầm cánh cửa sau lưng bà Phương. Như con thú non trong cơn cuồng giận, cô nhào đến xô ngã chiếc ghế mà bà Phương vừa ngồi, rồi nằm lăn xuống giường, đấm tay xuống nệm một cách đầy phần nộ

Luân Vũ! Lập Huy! Cô không hiểu nổi tại sao anh có cuộc sống hai mặt như thế. Cô cóc cần quan tâm đến một luật sư Lập Huy với gia thế danh vọng. Cô chỉ cần một Luân Vũ phóng khoáng, chịu chơi, bất cần đời. Nhưng bây giờ cô còn tìm được nữa hay không? Hay thật sự Luân Vũ đã không còn nữa, và cô phải níu giữ kỷ niệm về anh trong con người Lập Huy. Căm thù và thất vọng, đó là cảm giác làm rã rời cả tinh thần Thục Hiền. Chưa bao giờ cô thấy chán đời như vậy.

Mấy hôm sau, cha con luật sư Quang lại đến nhà. Thục Hiền biết điều đó, vì thấy bà Phương ở suốt buổi chiều trong bếp với dì Mười. Bà chuẩn bị bữa tối với một vẻ chăm chút và vui vẻ, sự chăm chút mà Thục Hiền chưa bao giờ nhìn thấy bà dành cho ba cô.

Tự nhiên cô thấy buồn cười quá. Nếu bà Phương biết được luật sư Lập Huy đang hoang, có học lại là gã con trai mà có lần bà miệt thị là “dân đường phố du côn” thì bà có còn thần tượng anh nữa không?

Thục Hiền ngồi một mình trong phòng đến tối. Cô biết ở dưới phòng khách, ba và dì Phương đang tiếp cha con luật sư Quang. Hình dung mỗi duyên sắp hình thành của Phương Ngân, cô thấy mình khổ sở đến mức muốn chết đi cho rồi.

Khi dì Mười gọi cô xuống phòng ăn, cô đi như người mất hồn, trong phòng mọi người đã ngồi vào bàn. Phương Ngân được sắp ngồi bên Lập Huy. Thục Hiền thấy vẻ then thùng, vui sướng của cô nàng mà tim muốn nổ tung. Cô nhìn bà Phương, bà cũng đang nhìn cô như cảnh cáo trước. Thục Hiền chống

đũa coi thường, có cần phải uy hiếp như vậy không? Bà phải hiểu dù cho cô bị dồn vào chân tường thì cô cũng không phải là con bé dễ khuất phục. Cô ngồi đối diện Lập Huy, nhìn anh như cố tìm hiểu, như nhất định muốn biết rõ ý định của anh. Cô tin rằng Lập Huy không ngốc đến nỗi không hiểu cô muốn hỏi gì, nhưng anh lại rất thần nhiên trong vai diễn mới tuyệt hay của mình.

Thục Hiền cảm thấy đất dưới chân như sụt vỡ. Thất vọng đến mức không chịu nổi, cô nhìn chai rượu trên bàn, nhìn hai chiếc ly trước mặt ba và ông Quang rồi bất thần lên tiếng:

- Ba cho con uống với. Hôm nay con muốn uống cho biết

Nói rồi cô đứng dậy, nghiêng người tới cầm chiếc ly uống một hơi. Cay nồng đến ngạt thở, cô bụm miệng ho sặc sụa. Mọi người trong bàn ngồi lặng nhìn cô, bất ngờ đến ửng sốt. Ông Quyền vội mắng cô:

- Con muốn làm gì vậy Hiền? Bỏ ly xuống

Nhưng Thục Hiền giữ chặt chiếc ly:

- Con muốn uống thử cho biết, ba đừng cấm con

Bà Phương nhìn vẻ loạn của Thục Hiền cười đầy ác ý

Thấy ông Quyền giành chiếc ly, bà cản lại:

- Thục Hiền muốn uống anh cũng đừng nên cấm cản, phải tôn trọng ý thích của con chứ anh

Bà kín đáo kéo áo ông Quyền. Ông miễn cưỡng ngồi xuống. Ông Quang có vẻ khó xử, ông hơi đổi tư thế ngồi, chỉ có Lập Huy vẫn yên lặng, thần nhiên đến kỳ lạ, như không hề có một nhận xét nào về cô gái náo loạn này

Thục Hiền bất chấp có bị phê phán hay không. Cô cầm chiếc ly, rót đầy đến đỏ ra ngoài, rồi nhắm mắt mà uống. Sau đó như ngất ra, cô quay qua ông Quyền:

- Ba cho con chai rượu trong tủ nghe ba

Cô đứng lên:

- Con xin lỗi bác Quang. Đáng lẽ con không được làm như vậy, nhưng vì con đã lỡ làm một đứa con gái mất dạy rồi nên không thể làm khác được

Cô rời bàn đi về phòng. Ông Quyền quay qua dì Mười đang đứng gần đó

- Lên sẵn sóc cho nó đi

- Dạ

Dì Mười như chỉ chờ có vậy, vội vã đi theo Thục Hiền.

Cô chạy như bay lên lầu, định mở nắp thì dì Mười cản lại

- Đừng uống nữa, cô Hiền! Rượu đắng lắm, mà cô thì cũng đâu có biết uống

- Không biết thì tập. Con thấy mấy người con trai có chuyện buồn là uống rượu. Họ làm như vậy được thì con cũng làm được. Đừng cản con

Bà Mười lấy chai rượu, cắt đại vào ngăn kéo. Rồi bà quay qua nói như năn nỉ:

- Người ta là con trai, muốn làm gì cũng được, nhưng cô mà làm vậy thì bị đánh giá. Nghe lời tui đi cô, cô đừng uống nữa.

Thục Hiền ngồi phịch xuống giường, rung rung nước mắt, bà Mười vỗ nhẹ tay cô, thấp giọng:

- Tuy tui là người làm, nhưng tui thấy hết đó cô. Bà xúi ông để cô quậy, cho ông luật sư chê cười cô. Cậu Huy cũng đánh giá cô, bà có ác ý lắm đó

- Sao dì biết?

- Tui sống từng tuổi này rồi, nhìn người ta làm gì cũng có thể hiểu bụng người ta. Sao tôi lại không biết bụng của bà?

Thục Hiền quay lại:

- Con làm vậy là đúng ý bà ấy lắm phải không? Con biết hết nhưng tất cả những gì con làm đâu phải vì bà ấy

- Nhưng cô đã làm đúng ý bà ấy rồi. Cô làm vậy ông luật sư và cậu Huy sẽ cười cô

Thục Hiền im lặng. Chính cô cũng không hiểu nổi tại sao lúc này mình làm vậy.

Cô biết tính nết mình ngang bướng. Bây giờ quả thật cô rất xấu hổ về hành động của mình, nhưng còn biết làm sao được

Cô thở dài, quay về phía bàn:

- Dì mang chai rượu xuống dưới giùm con đi

Cô nằm xuống giường, nhắm mắt lại:

- Rượu gì đắng muốn chết, uống vô khó chịu quá. Dì pha giùm con ly sữa lạnh, con khát lắm.

Dì Mười đi ra, cô quay người nằm sấp xuống nệm. Hậu quả của cơn bốc đồng là đầu cô nặng như chì, xung quanh xoay tít, mở mắt ra thì thấy mọi vật như đều nhảy disco. Ai bảo cô dại dột cho lắm vào

Khi dì Mười mang sữa lên thì Thục Hiền đã ngủ say, gọi mấy cũng không dậy nổi. Cô không hay đã lật cô nằm ngửa lại và vén sợi tóc trên trán cô một cách dịu dàng trù mến

Khi bà mang sữa xuống thì gặp Lập Huy ở cửa phòng ăn. Anh dừng lại châm thuốc như cô ý chờ bà và hỏi nhỏ:

- Cô ấy có sao không dì?

Câu hỏi của anh làm bà Mười vô cũng ngạc nhiên.

Bà cũng trả lời nhỏ:

- Cổ bảo tôi cất chai rượu và ngủ rồi

- Vây à, tối nay dì chịu khó theo dõi, xem cổ có sao không?

- Dạ, cậu đừng lo. Tôi thương cô Thục Hiền lắm

Lập Huy không nói gì nữa. Anh ra phòng khách với mọi người và ngồi xuống cạnh ông Quang. Phương Ngân ngồi đối diện với anh, tay cô mân mê chiếc khăn một cách e thẹn. Thỉnh thoảng cô ngược lên nhìn trộm Lập Huy,

rồi lại cụp mắt xuống. Cử chỉ của cô làm anh mỉm cười và hỏi thân thiện:
- Hôm qua, Ngân có xem ca nhạc trên ti vi không? Chương trình hay đấy chứ?

Phương Ngân ngược mắt lên. mặt đỏ ửng:

- Dạ, em không xem
- Vậy hả? Vậy Phương Ngân thường xem chương trình gì?
- Em thích xem trong nhà ngoài phố. Tiết mục đó vui lắm
- Vậy à?

Lập Huy im lặng như đã hiểu sơ về cô. Anh ngồi yên nhìn vu vơ ra ngoài.

Bà Phương chợt đề nghị:

- Con đưa anh Huy ra vườn chơi cho mát đi con

Phương Ngân không hiểu ý bà, con nhỏ nhẹ:

- Tối rồi mà mẹ

Bà Phương kín đáo đập nhẹ chân cô, rồi cười mềm mỏng:

- Bảo dì Mười bật đèn cho sáng. Đi đi con.

Bà quay qua Lập Huy:

- Cháu ra ngoài ấy chơi cho mát, trong nhà nóng quá

Lập Huy mỉm cười đứng dậy, giơ tay như mời Phương Ngân, rồi đi phía sau cô. Cử chỉ lịch thiệp của anh làm bà Phương vô cùng hài lòng, bà nhìn Phương Ngân đi với anh mà cảm thấy vui mừng khó tả. Tìm đâu ra một chàng rể lý tưởng hơn anh và bà phải làm mọi cách để Lập Huy bị trói buộc vào tình cảm ân cần của bà. Để đến lúc nào đó phải thoát ra, anh cũng sẽ bị dẫn vật vì quyến luyến

Lập Huy đi bên cạnh Phương Ngân. Thấy cô cứ lúng túng tìm cách nói chuyện nhưng lại không biết nói gì. Anh mỉm cười nói đỡ:

- Buổi tối, Ngân có hay ra đâu chơi không?
- Dạ, ít ra lắm

Lập Huy hỏi như vô tư:

- Vậy mọi người trong nhà không ai thích ra vườn à?
- Dạ, có chị Hiền, chị ấy hay ngồi ở đằng kia kia

Phương Ngân vừa nói vừa chỉ về phía xích đu dưới giàn hoa giấy. Cô im lặng một lát, rồi nói như tâm sự:

- nhiều khi em cũng muốn ra ngồi chơi với chị Hiền, em thích nói chuyện với chị ấy lắm, nhưng mẹ không cho
- Sao vậy?
- Mẹ nói tính chị Hiền mất dạy, không được chơi với chị

Lập Huy quay lại, có vẻ chú ý:

- Còn Ngân, Ngân có thấy Thục Hiền như vậy không?

Phương Ngân lắc đầu, thành thật:

- Dạ không. Em thích chị ấy lắm, chỉ có nhiều bạn và họ hay cười đùa với

nhau. Em muốn vậy mà không được

- Sao vậy?

- Em cũng không biết tại sao nữa. Hồi đi học, em không chơi với ai, nghỉ học rồi em càng không có bạn

Lập Huy lái sang chuyện khác:

- Vậy Thục Hiền có hay đưa bạn về nhà chơi không?

- Dạ ít lắm

- Ngân biết bạn của Thục Hiền chứ?

- Dạ biết mặt chứ không biết tên

- Vậy gần đây, Ngân có thấy có người con trai nào đến rủ Thục Hiền đi chơi không?

- Không. Với lại mẹ em khó lắm, chị Hiền học xong là về liền. Lúc trước chị ấy giận bỏ vô lý tức xá ở, về dưỡng em la quá trời

Lập Huy im lặng, có vẻ suy nghĩ. Thấy vẻ mặt nghiêm nghị của anh, Phương Ngân rút rề:

- Anh Huy! Em có làm gì cho anh giận không?

- Không. Tại sao em hỏi vậy?

- Tại sao tự nhiên anh không nói chuyện với em nữa? Em sợ mình nói chuyện vô duyên

Lập Huy hơi cười:

- Không có đâu. Ngân hiền lắm, anh nghĩ không ai giận được Ngân đâu

- Thật chứ, anh Huy? Thật tình. . . em chỉ sợ một mình anh giận thôi. Em sợ anh không thích em, anh không ưa em

- Tại sao lại không ưa em chứ? Không có đâu, mà ngược lại là khác

Phương Ngân có vẻ rất sung sướng khi nghe anh nói như vậy. Hai mắt cô chớp chớp. long lanh. Rõ ràng là cô rất coi trọng những gì anh nói. Lập Huy nhìn cô chăm chú. Anh nhận ra cô đối lập một trời một vực với Thục Hiền.

Cô khờ khạo, yếu đuối và tâm hồn đơn giản như đứa bé chưa biết chuyện đời là gì. Thời buổi bây giờ mà còn có một cô gái như thế quả là hiếm hoi

Thấy anh nhìn, cô có vẻ mắc cỡ, cứ cúi gầm mặt xuống, mân mê chiếc lá trong tay. Lập Huy nhìn đồng hồ, rồi đứng lên:

- Mình vô nhà chứ Ngân?

- Dạ

Phương Ngân ngoan ngoãn đi theo Lập Huy. Trong phòng khách, ông Quang vẫn còn nói chuyện với bà Phương, thấy vẻ mặt hân hoan của cô, bà Phương có vẻ hài lòng. Bà định nói thì ông Quang đã đứng lên:

- Tôi quá rồi, xin phép chị tôi về

Bà Phương tiễn khách ra cửa. Ông Quang vỗ nhẹ đầu Phương Ngân, thân mật:

- Bác về nghe Ngân

- Dạ

Ông khen Phương Ngân vài câu, rồi đi ra. Lập Huy chờ ông ở ngoài đường. Anh im lặng cho xe lướt tới, ông Quang bước lên xe và bệ vệ ngã người ra nệm:

- Con thấy Phương Ngân thế nào? Lúc nãy nói chuyện thấy hợp chứ?

Lập Huy trả lời, mắt vẫn nhìn về phía trước:

- Con với cô nói chuyện bình thường. Con không có ấn tượng gì khác hơn ngoài việc thấy cô hiền

Ông Quang nói như nhận xét:

- Nó có vẻ khác con anh Quyền quá. Con bé kia. . . chắc không dễ gì dạy bảo được. Nó năng động quá, cái gì hễ trái ý một chút là phản ứng âm ỉ. Chị Phương sống trong nhà đó thật không dễ chịu chút nào

Lập Huy vẫn nhìn thẳng phía trước:

- Con nghĩ không hẳn vậy đâu. Việc gì cũng có mặt trái của nó

ông Quang khoát tay:

- Chuyện của họ ra sao, không quan trọng. Chủ yếu con thấy con Ngân thế nào?

- Thời buổi này mà có cô gái hiền như vậy thật là hiếm quá

- Con thích nó chứ? Có một cô vợ như vậy, dù sao con cũng yên tâm. Nó sẽ không quấy rầy con, con có thể để hết tâm trí vào sự nghiệp

Lập Huy im lặng một lát, rồi khẽ cười:

- Con cần một người vợ có cái đầu suy nghĩ, chứ không phải chỉ dùng để đội nón

- Ba nghĩ Phương Ngân cũng không đến nỗi ngốc nghếch lắm đâu

- Cái đó cần phải đợi tiếp xúc lâu mới biết được ba ạ. Thật tình là con chưa có ý định gì nghiêm chỉnh cả.

Ông Quang thở hắt ra thật mạnh, như không nén được sự bức bối:

- Con đừng quên con đã lớn tuổi rồi, ba không chờ con nổi đâu đó Huy. Chỗ nào con cũng chê, điều đó ba có thể thông cảm được, nhưng chỗ này là bạn thân của ba. Con đừng để ba mất uy tín

Lập Huy cau mặt:

- Ba sợ mất uy tín với bác Quyền hay bác Phương?

- Nó như vậy là con nghiêng về con Thục Hiền à?

- Con chưa biết, bây giờ con cũng chưa có ý định gì cả

- Nếu biết chuyện rắc rối thế này ba đã không đưa con đến đây. Chị Phương không phải là người đơn giản đâu

Lập Huy im lặng. Thật tình anh cũng không ngờ được Thục Hiền là một cô tiểu thư như vậy. Giá cô cứ là một Thục Hiền như trước đây anh biết, có lẽ mọi chuyện sẽ đơn giản hơn.

Nhưng cô là ai không quan trọng lắm. Điều anh muốn biết là cô nghĩ gì về

anh. Những biểu hiện của Thục Hiền chứng tỏ cô rất đau khổ, rất yêu anh. vậy thì tình cảm của cô với Luân An là thứ tình cảm gì? Nhất định anh phải tìm hiểu điều đó. Anh không đủ sức trốn tránh Thục Hiền nữa

Hôm sau, Lập Huy đến trường đón Thục Hiền nhưng chỉ gặp Lan Oanh. Lan Oanh cũng không biết tại sao Thục Hiền nghỉ học. Và cô có vẻ tò mò về việc anh bỗng nhiên đến tìm cô bạn thân nhất của mình

Lập Huy chào Lan Oanh rồi lái xe đi, anh đã đoán được tại sao Thục Hiền không đến trường. Uống một lúc hai ly rượu như vậy, cô có ngủ suốt ngày cũng chưa khoẻ nổi. Thục Hiền hay bốc đồng như vậy đó, chộc cô giận là hậu quả không đoán trước được, nhưng nhờ vậy mà anh biết được tình cảm thật của cô

Buổi chiều, Lập Huy đến nhà cô một mình, bà Phương có vẻ bất ngờ khi thấy anh, nhưng vô cùng hân hoan về điều đó. Đó là dấu hiệu theo cách gọi của bà là "cá đã cắn câu". Bà bảo Phương Ngân thay chiếc áo mới may xuống tiếp Lập Huy. Còn bà tự mình vào bếp chuẩn bị bữa tối

Lập Huy ngồi trong phòng khách, anh nói chuyện với Phương Ngân và kín đáo nhìn vào nhà. Không thấy Thục Hiền, cũng không có dấu hiệu gì chứng tỏ cô có nhà. Lập Huy rất muốn hỏi Phương Ngân nhưng thấy không tiện, anh không tin cô kém tinh tế đến mức không nhận ra ý đồ của anh

Anh cố ý ở lại ăn tối với hy vọng gặp Thục Hiền, nhưng không thấy bóng cô. Ông Quyền cũng không nhắc đến sự vắng mặt của cô. Lập Huy vô cùng sốt ruột, nhưng không thể hỏi riêng dì Mười. Anh nói chuyện với mọi người một cách bình thản, không tỏ dấu hiệu gì thắc mắc về sự vắng mặt của Thục Hiền. Điều đó làm bà Phương yên tâm và phần khởi trông thấy

Cũng như hôm qua bà tạo điều kiện cho "hai trẻ" ở bên nhau một cách trắng trợn. Lập Huy định về để tránh sự hiểu lầm. Nhưng anh không có cách gì từ chối lời nói trói buộc của bà. Anh đành đi dạo với Phương Ngân, lòng tự nhủ đây là lần cuối cùng anh đến như thế này

Chưa đến 8h, Lập Huy đã thoái thác ra về. Anh dừng xe bên đường, lấy điện thoại ra gọi Thục Hiền. Rất may cô là người nhắc máy, giọng cô có vẻ chán nản

- A lô, tìm ai?

- Thục Hiền phải không?

Thục Hiền nhận ra ngay giọng anh. Cô lạnh lùng:

- Anh tìm ai? Để tôi gọi

- Em ra đây đi anh đang đứng gần ngã tư đường nhà em. Ra ngay nhé. Anh chờ

- Có chuyện gì không?

- Nhiều chuyện để nói lắm. Em ra ngay nhé, nhớ là đừng lấy xe

- Được chờ tôi một chút

Mười phút sau, Thục Hiền xuất hiện, cô đứng trước đầu xe và nhìn Lập Huy:

- Anh muốn nói gì?

Lập Huy ngồi lên xe:

- Đứng đây không nói được gì đâu, em lên xe đi

Thục Hiền lẳng lặng ngồi lên phía sau anh. Lập Huy cho xe phóng ào ào trên đường, đúng như tính cách của Luân Vũ khi chạy xe. Thục Hiền thấy bây giờ anh mới thật sự là anh, bỏ rơi hình thức đạo mạo của một luật sư trẻ tuổi. Cô bắt đầu bớt làm mặt ngầu và nghiêng người tới trước, kẹp áo Lập Huy:

- Anh làm gì vậy?

Anh hơi quay lại:

- Không phải em thích có cảm giác bay hay sao?

- Nhưng bây giờ hết thích rồi

Lập Huy cho xe chạy chậm lại một chút. Anh kéo tay cô đặt lên đùi mình, giọng giễu cợt:

- Sau khi đã bay vào đồng công an một đêm, em chợt suy nghĩ lại và thấy đi như người bình thường là đỡ nguy hiểm hơn. Đúng không?

Thục Hiền quē quá, đâm ra nổi khùng lên:

- Tôi bay đi đâu thì ảnh hưởng gì đến anh?

- Ngược lại đó, em thân yêu. Đêm đó, anh đã phải vận dụng trí thông minh tuyệt vời để thuyết phục ba anh và mất ngủ cả đêm vì lo. Cuối cùng được cô nàng tặng cho một câu nói như nước lạnh. Thật "dễ chịu" vô cùng

- Vậy bây giờ anh muốn gì?

- Lát nữa sẽ biết

Thục Hiền làm tỉnh, cô lờ mờ cảm thấy Lập Huy sẽ nói một điều gì đó rất quan trọng. Cuối cùng thì anh cũng tự quăng đi phong thái đạo mạo, lạnh lùng. Chuyện gì đã xảy ra với anh vậy

Lập Huy đưa cô về nhà. Căn nhà đã có lúc là "hang chuột của bấy khi" trong cặp mắt của cô. Anh mở cửa đi vào, Thục Hiền lơ ngơ đi phía sau.

Hình như đã lâu không có ai vào ở đây thì phải. Vắng lặng và tối thui

Lập Huy đóng cửa lại, bước tới bật đèn. Căn phòng trống trơn làm Thục Hiền ngó sững ngạc nhiên. Cô quay lại:

- Ủa! đàn trống đâu rồi? Cả đàn dương cầm nữa, sao biến mất hết vậy?

- Ban nhạc tan rã rồi, giữ mấy thứ đó lại làm gì

- Còn anh?

- Anh về nhà, ở đây không còn ai cả, bỏ không mấy tháng nay rồi

- Về nhà anh à? Đúng anh là con luật sư Quang chứ? Ba anh nghiêm khắc và đạo mạo lắm. Sao anh không giống ông ấy vậy?

Lập Huy nhún vai:

- Cũng như em thôi. Sao em không giống ai trong gia đình em vậy?

- Tại em là con nhỏ mất dạy

- Anh cũng vậy, trong nhà chỉ có mình anh là không ai chịu nổi. Vậy mà không hiểu sao cụ lại quan tâm quá nhiều đến anh như vậy?

Thục Hiền im lặng lắng nghe. Cách nói năng thế này có vẻ "Lập Huy" hơn là Luân Vũ rồi. Cô đi về phía cửa sổ, mở rộng hai cánh cửa, rồi đứng tựa người vào đấy, lẳng lặng suy nghĩ.

Lập Huy đến đứng cạnh cô. Anh tì tay trên khung cửa sổ, nhìn cô một cách cố ý. Thục Hiền ngược mắt nhìn anh nghiêm trang:

- Em đang nói chuyện với ai trong con người của anh vậy? Lập Huy hay là Luân Vũ?

- Cả hai

- Không thể là cả hai đâu. Vì nếu là Lập Huy, em sẽ rất ghét và ngược lại trong mắt Lập Huy và luật sư Quang, em là con nhỏ ngỗ ngược. Hai người là bạn thân của dì Phương, làm sao em thích cho được

- Còn ngược lại, nếu anh là người trước đây em đã biết

Thục Hiền chia tay ra:

- Em chỉ thích được Luân Vũ, với điều kiện là đừng có tổng cổ em ra khỏi ban nhạc

Lập Huy nắm tay cô, giữ lại trong tay anh:

- Không ngờ em thù dai đến vậy. Mấy tháng rồi mà Thục Hiền vẫn chưa quên sao?

- Nếu anh bị ai đuổi như em thì anh sẽ không dám quên đâu, thậm chí còn phải ghi nhật ký để nhớ nữa

Cô ngo ngoáy rút tay ra, nhưng Lập Huy vẫn không buông:

- Còn giận anh không?

Thục Hiền nhắm mắt, như không muốn nhớ mọi chuyện. Cô thở dài:

- Sau này nhiều chuyện xảy ra quá, em không thể khư khư giữ ý nghĩ như trước nữa. Những gì anh gây ra bây giờ còn đau đớn cho em hơn trước nhiều. Em muốn biết, tại sao lúc đó anh đuổi em?

- Vì anh và Luân An đều yêu em, đối với anh thì điều đó không thể chấp nhận được. Vì nếu phát hiện ra, làm sao tại anh có thể là bạn như trước

- Anh hy sinh em để được bạn sao?

Lập Huy hơi cúi đầu, dăm đo:

- Lúc đó, anh nghĩ như vậy. Anh không thể vì một cô gái mà để ban nhạc phải giải tán, cũng không thể để tình bạn đổ vỡ

- Không ngờ anh xem nhẹ em đến như vậy - Thục Hiền cười buồn

Lập Huy lắc mạnh đầu. Anh kéo cô vào người anh:

- Lúc đầu, anh giải quyết mọi việc bằng lý trí, nhưng sau đó anh nhận ra anh không thể dập tắt tình cảm với em. Anh yêu em và chấp nhận mọi chuyện xấu nhất có thể xảy ra. Nhưng anh chưa kịp nói thì em đã ngã về Luân An rồi. Em có biết là anh đã thất vọng thế nào không?

Thục Hiền đẩy anh ra:

- Em không tin, đừng có nói dối em. Nếu yêu em thì anh đã không đi coi mắt Phương Ngân. Anh giả dối lắm, quen tật bay bướm rồi

Càng nói Thục Hiền càng nổi giận, giận đến không sao chịu nổi. Cô dùng dùng đẩy Lập Huy ra, phải khó khăn lắm anh mới giữ được cô đứng yên:

- Em vẫn như con nhím mỗi khi nổi giận. Tại sao không chịu nghe anh giải thích chứ?

- Thấy như vậy đã không chịu nổi rồi, tôi không còn can đảm để nghe, không chùng nghe, tôi càng thấy anh đều giả hơn thôi

- Đừng có giãy nảy như vậy nữa. Người la hét đáng lẽ là anh chứ không phải em. Nếu không phải tại em quậy lung tung thì anh đã không bị khó xử như vậy

- Chuyện tôi quậy, không liên quan đến anh

Giọng Lập Huy nghiêm khắc:

- Em đã nói ngang một lần rồi, và anh đã bỏ qua cho em. Nhưng lần này anh không nhin đâu. Chuyện ba anh bắt anh đến coi mắt Phương Ngân xảy ra lâu rồi. Nếu không vì bảo lãnh em thì không khi nào anh chịu để mình bị áp lực như vậy đâu. Đó là một sự trao đổi, em hiểu chưa?

Thục Hiền nguôi giận ngay lập tức, thậm chí sung sướng đến phát khóc lên. Chẳng những cô không đẩy Lập Huy ra mà còn nhảy lên ôm cổ anh:

- Đến bây giờ em mới thấy anh dễ thương kinh khủng, dù trước đây đã nhận ra rồi

Lập Huy hơi ngạc nhiên trước cử chỉ bộc phát rất trẻ con của cô, nhưng anh lại quen ngay. Đây phải đây là lần đầu tiên Thục Hiền thay đổi đột ngột như vậy, cô khóc rồi cười, thương rồi giận, vui rồi buồn. . . Mọi thái độ đều biến đổi nhanh chóng. Anh để yên cho cô bộc lộ tình cảm bùng nổ, rồi mỉm cười, buông một câu nhận xét:

- Em là con tắc kè có nhiều màu sắc, thay đổi nhanh chóng

Thục Hiền nhăn mặt:

- Bộ anh hết thứ để so sánh rồi hả? Tắc kè xấu lắm chứ bộ

- Chính vì vậy nó mới giống em - Lập Huy tỉnh quái. Thục Hiền ré lên, rồi bặm môi ngắt nhéo Lập Huy tai bởi. Anh không tránh né, chỉ giữ tay cô lại và nhăn mặt:

- Đau

- Cho chừa cái tật phát biểu linh tinh

Lập Huy để mặc cho cô tra tấn. Anh đứng yên, rồi nói với dáng điệu lừng khừng cố ý:

- Nhìn em hung hăng không kém lúc đòi uống rượu hôm nọ. Thật là kinh khủng khi một tiểu thư nổi giận

Thục Hiền buông anh ra ngay lập tức. Cô nguyền anh một cái đèn muốn đứt

đuôi mắt:

- Bộ không quên được chuyện đó hả? Cấm anh nhắc tới nghe, anh có biết là em xấu hổ lắm không?

- Vậy sao?

Lập Huy cười chế giễu:

- Không biết uống rượu mà dám nốc nguyên cả ly. Đã vậy còn mang nguyên chai lên phòng. Khủng khiếp quá

- Hừ! tại anh chứ bộ

- Anh làm gì mà tại anh?

- Không thèm trả lời

- Khỏi cần trả lời, anh cũng biết

Lập Huy kéo cô vào sát người anh, thì thầm:

- Cô nàng ghen mà không biết cách che giấu gì cả, dở ơi là dở. Nhưng nhờ vậy anh mới biết. Thú vị thật

Thục Hiền giấu mặt trong cổ anh, giọng nhỏ nhẹ như chim hót:

- Lúc đó anh có coi thường em không?

- Tại sao anh lại coi thường bản thân của anh chứ?

Câu nói của anh khiến Thục Hiền cảm động đến muốn khóc. Mắt đỏ hoe, chớp chớp, rồi thấy mình buồn cười quá, cô nói tiếp như lấp đi cảm xúc

- Quả thật là bên cạnh Phương Ngân, em thấy mình giống như con khỉ, lúc nào cũng lo chơi làm người khác đau đầu. Dĩ Phương đã gieo vào đầu ba em tư tưởng em là đứa con gái bất trị. Dĩ nhiên những người như ba anh sẽ không chấp nhận em nổi rồi nhưng làm sao mà em thay đổi được

Lập Huy vén tóc trên trán cô, mỉm cười:

- Và em cũng không thể nào làm thay đổi nếp nghĩ của người khác được, nhưng điều đó đâu có quan trọng. Tại sao mình phải đánh mất mình vì một người nào đó chứ? Anh từng nghĩ và làm như vậy rồi

- Nhưng tại sao bây giờ anh thay đổi như vậy, gần như anh không còn là anh nữa?

- Vì nhiều lý do lắm. Từ lúc em rút chân khỏi ban nhạc, tự nhiên tụi anh cũng không còn hứng thú với cuộc chơi. Thế là giải tán, anh chán cách sống phóng túng trước đây lắm rồi

- Và anh đã dự định làm gì?

- Sống nghiêm túc lại. Anh đã theo ba anh tập sự, chuẩn bị mở văn phòng riêng. Nói chung là dồn tất cả vào sự nghiệp để quên em

- Và sau đó cưới Phương Ngân?

- Tầm bấy, anh hoàn toàn không có ý định lập gia đình. Nếu không gặp em ở nhà, anh đã không trở lại lần thứ hai rồi

Như nhớ ra Lập Huy cười:

- Thì ra em là cô tiểu thư chính hiệu. Vậy mà lúc trước, anh cứ tin những gì

em về rồi. Tại sao em có thể giấu anh thân thể của mình, Thục Hiền?

Thục Hiền thú nhận:

- Lúc đầu, em ghét dì Phương nên vào ký túc xá ở. Em thích theo Lan Oanh đi làm để chứng tỏ mình không thua kém ai. Anh lỡ biết em như vậy, nên em để vậy cho vui

Lập Huy nhìn cô thật lâu, rồi lắc đầu:

- Em thật là. . . không còn từ gì để diễn tả nổi. Ba em chắc đau đầu vì em lắm

- Thông qua cách nói của dì Phương

- Anh không hiểu

Thục Hiền tỉnh bơ:

- Có lẽ em không đến nổi nổi loạn, nếu không phải gặp bà mẹ kế như dì Phương. Trên đời này em chưa ghét ai như bà ấy

Thục Hiền chợt lắc đầu, dừng lại:

- Mà thôi không nói đến bà ấy nữa

- Tại sao?

- Vì đó là bạn của ba anh - Cô ngừng lại, nói như trêu chọc - Và đó là nhạc mẫu của anh nữa

- Nếu em không muốn ăn đòn thì đừng nói bậy

Vừa nói lập Huy vừa trừng mắt nhìn cô như đe dọa. Thục Hiền le lưỡi nhái lại và cười giòn. Nụ cười của một người đã quên phắt những gì bức mình vừa mới xảy ra. Chỉ còn lại cảm giác vui vẻ, vô tư. Cô nhảy lên thành cửa sổ, đứng đưa chân. Lập Huy quàng tay ngang lưng cô:

- Coi chừng té

Thục Hiền vị lên vai anh:

- Làm sao té được em thích ngồi thế này lắm

- Nếu em thùy mị một chút thì sẽ an toàn hơn đó, Thục Hiền. Em làm anh hồi hộp quá

Thục Hiền không để ý những gì Lập Huy nói. Cô nhìn quanh:

- Lâu lắm rồi mới trở lại đây, tự nhiên em thấy nhớ những lúc mình tập hát.

Lúc đó vui ghê, há anh?

Lập Huy nhìn cô gật đầu.

Thục Hiền nói tiếp:

- Nhưng vui nhất là lúc em nghe anh và bạn anh đùa giỡn với nhau. Vui đến nổi nổi giận

Lập Huy mỉm cười, nhéo mũi cô:

- Chuyện đó sao nhớ dai quá vậy? Không quên được sao?

- Quên không nổi đâu. Lúc đó, em thấy anh nham nhở kinh khủng, không biết không có em, anh còn đùa đến đâu nữa

- Không giới hạn

- Bây giờ còn nói nữa không?

Anh nheo mắt:

- Không

Thục Hiền hỏi lại:

- Không muốn nói, hay thiếu người để nói?

- Cả hai

- Hừ! Mai một nó bấy nữa là coi chừng em. Em sẽ. . .

- Sẽ làm gì?

- Chưa biết, nhưng bảo đảm không nhẹ tay đâu

Lập Huy không nói nữa. Anh cắn nhẹ ngón tay cô:

- Chừng nào mình sẽ gặp nhau nữa?

Thục Hiền hơi ngạc nhiên về câu hỏi của anh, nhưng cũng trả lời:

- Tùy anh

- Anh muốn ngày nào mình cũng gặp nhau. Em có gặp khó khăn gì không?

Ý anh muốn nói là em có tự do như lúc trước nữa không? Anh sợ em gặp rắc rối vì anh

Thục Hiền lắc đầu, bướng bỉnh:

- Em không sợ gì cả. Bất quá ba đuổi em ra khỏi nhà là cùng. Không chừng như vậy còn tốt hơn nữa

Lập Huy vuốt tóc cô một cách dịu dàng:

- Anh biết sống trong nhà em không dễ chịu gì. Nhưng đừng tìm cách bức phá, rốt cuộc rồi em cũng chỉ chịu thiệt thòi vì không ai bảo vệ em cả. Hiểu chưa Hiền?

Cách nói của anh là Thục Hiền thấy mũi lòng, tính ngang bướng trong cô chợt trở nên tan biến vì yếu đuối

Cô tựa đầu vào Lập Huy:

- Nhiều lúc em nghĩ trên đời này em là người cô đơn nhất, thậm chí cha mình cũng không có ý nghĩ bảo vệ mình. Em có cần gì nhiều đâu, chỉ thèm có một người yêu em, che chở cho em, hiểu em nhất là đừng xem em là đối nghịch. Bây giờ em có anh rồi, em nghĩ mình không cần gì nữa

Lập Huy hơi nhắm mắt. Anh thì thầm:

- Tội nghiệp em quá! Thật ra em rất yếu đuối lạc loài trong chính gia đình mình. Vì vậy, anh càng yêu em hơn

Cả hai không nói gì nữa, chỉ im lặng nhìn lên bầu trời

Thục Hiền tựa vào Lập Huy một cách ngoan ngoãn dịu dàng

Anh cúi xuống hàng mi cong mơ màng của cô, một tình yêu mãnh liệt hòa lẫn cảm giác xót xa làm anh thấy khó thở.

Rốt cuộc điều mà anh tìm kiếm ở cô bây giờ anh đang nắm giữ trong tay.

Và Thục Hiền là tình yêu đầu tiên, duy nhất và mãi mãi đối với anh. Anh sẽ không thể để mất cô lần nữa

Đêm Noël

Tám

Bà Phương ngồi choàng tay qua thành ghế, chân tréo một bên dáng điệu đầy vẻ uy quyền, đài các. Đối diện với bà là gã thanh niên cao lỏng khổng, dáng điệu khúm núm, anh ta nói có vẻ quan trọng:

- Thưa bà, tôi đã tìm hiểu được người mà bà yêu cầu rồi ạ. Anh ta là con của luật sư Nguyễn Lập Quang. Trước đây anh ta có đi theo một ban nhạc, chơi bồi phóng túng. Sau này, anh ta làm nghề luật sư. Anh ta ở biệt thự. . .

Bà Phương ngắt lời:

- Tôi biết chỗ ở của cậu ta rồi, đừng nói dài dòng. Cậu cho tôi biết, cậu luật sư đó thường hẹn với con gái tôi vào lúc nào? Ở đâu?

- Dạ, rất thường lắm, thưa bà

Anh ta móc quyển sổ nhỏ trong túi ra, cẩn thận lật từng trang:

- Tối hôm thứ bảy, cậu Huy đến trung tâm ngoại ngữ đón cô Thục Hiền. Sau đó, hai người vào vũ trường. Sáng chủ nhật, đi Suối Tiên ở Thủ Đức đến một giờ trưa. Thứ hai, bảy giờ tối, cậu Huy đứng ở đầu đường chờ cô Hiền.

Hai người đi ra xa lộ. . .

Anh ta ngừng lại gãi đầu:

- Dạ, cậu Huy đi xe phân khối lớn, nên tôi theo không kịp. Dạ, tôi không biết họ đâu. Tôi đã đứng đợi dưới gốc me phía trước chờ. Dạ, đến mười giờ cậu ấy mới đưa cô Hiền về.

Bà Phương khoát tay:

- Thôi được rồi. Khỏi cần nói tỉ mỉ nữa

Bà lật chiếc gối bên cạnh, lấy xấp tiền quăng xuống bàn:

- Thường cho cậu, tôi chỉ yêu cầu bao nhiêu đó thôi. Từ đây về sau, cậu đừng đến đây nữa.

Gã thanh niên cầm xấp tiền, mắt sáng lên khi thấy nó dày cộm. Gã nhét nó vào túi một cách thận trọng, rồi đứng dậy khúm núm chào từ biệt bà Phương. Bà Phương ngồi im lìm trên ghế, tức đến bầm gan. Điều bà nghi ngờ một tuần nay bây giờ đã rõ như ban ngày. Không phải vô cớ mà Lập Huy biến mất, không một câu giải thích. Bà có cảm tưởng mình nuôi con ong trong tay áo. Con bé ranh ma đó đã phỗng Lập Huy trong tay Phương Ngân ngay trước mắt bà. Dù chưa công khai, nhưng đối với con người kiêu hãnh như bà thì đó là cái tát vào mặt rất bồng, nhục nhã. Và bà đem con giận đó trút cả vào Phương Ngân, đưa con gái nhút nhát và ngu như bò. Nó chẳng có một chút trí thông minh của bà truyền sang. Bà đã lo cho đến như vậy mà cũng không giữ được. Có tức điên lên không?

Bà không hiểu được Thục Hiền có bí quyết gì thần kỳ đến vậy. Chỉ hai lần gặp mặt là con bé đã quyến rũ được một thanh niên đứng đắn như Lập Huy. Càng nghĩ bà càng ghét cay ghét đắng sự sắc sảo, linh động của cô. Một cái ghét không thể nào mở miệng được.

Sáng hôm sau, bên bàn ăn, bà nhìn Thục Hiền bằng vẻ mặt vô tư, giọng nói thật dịu dàng mỗi khi có mặt ông Quyền:

- Mấy hôm nay con đi đâu lu bù vậy Hiền?

Thục Hiền ngừng ăn. Cô nhìn bà một cách đề phòng:

- Dạ, con đi học thêm

- Học thêm gì mà có lúc đến mười giờ đêm mới về. Lúc này đi thấy con có vẻ đi đêm nhiều quá, học thì lơ là. Con nên bớt đi chơi lại đi

Ông Quyền đặt tờ báo qua một bên, có vẻ chú ý:

- Chuyện gì nữa vậy?

Bà Phương mỉm cười ngọt ngào:

- Lúc này Thục Hiền hay đi chơi đêm quá, em nhắc chừng nó thôi chứ không có chuyện gì. Anh đừng lo

- Sao vậy Hiền? Lúc này con lại quậy nữa phải không?

- Anh đừng mắng át nó như vậy. Em đâu có bảo là nó quậy. Chỉ tại đêm nào cũng phải thức chờ nó về em mệt quá nên bảo nó giới hạn lại thôi

ông Quyền quay qua Thục Hiền:

- Con lại làm phiền dì nữa phải không? Bắt đầu từ nay, chấm dứt mấy chuyện đi đêm nghe

Thục Hiền dạ một cách ngoan ngoãn, và ném cho bà Phương ánh mắt khinh ghét. Từ lâu, cô đã học được cách đối đáp khôn ngoan để đối phó với bà.

Trước mặt ông Quyền, cô rất ngoan ngoãn, tuyệt đối phục tùng bà mẹ kế. Cô ngoan đến nỗi ông Quyền hài lòng và tin tuyệt đối vào sự thay đổi của cô

Bà Phương rất căm ghét vì việc đó. Bà biết chiến lược của cô, nhưng không có cách gì bắt bẻ được. Giữa hai người đã hình thành một sự đối kháng gay gắt mà âm thầm. Hai người phụ nữ kinh chống nhau, một già và một trẻ.

Một cáo già và một nhím con. Và cô nhím mặc dù non nớt, nhưng cũng đủ bản lĩnh làm mụ cáo phải kiêng nể

Thật ra, tính Thục Hiền rất thẳng thắn. Cô không nghĩ ra nổi cái trò diễn kịch trước mặt ông Quyền. Nhưng Lập Huy gần như bắt buộc cô phải làm như vậy để được yên thân. "Đó là một hình thức em tự bảo vệ mình" Anh hay nói với cô như vậy. Và Thục Hiền nghe lời anh, hơn là muốn lấy lòng bà Phương

Ông Quyền rời bàn ăn. Bà Phương còn gồi nán lại. Chờ ông đi rồi, bà quay lại Thục Hiền, hằn học:

- Cô đóng kịch giỏi lắm. Hừ! Tới giờ mới bắt đầu ló đuôi cáo ra phải không? Không hay ho gì đâu

Thục Hiền điềm nhiên cầm ly sữa lên uống rồi từ tốn đặt xuống bàn:

- Con không hiểu dì muốn nói gì. Nhưng chuyện đêm nào con cũng về khuya thì dì đừng có hù cấu quá. Dì không phải là nhà văn đâu. Bớt tưởng tượng lại đi dì à

Và tỉnh bơ trước cái nhìn sát khí của bà, cô thủng thẳng đứng dậy, đi về phòng chuẩn bị đi học.

Phương Ngân lên tiếng, giọng rụt rè:

- Chị Hiền nói đúng đó mẹ. Chị ấy đâu có đi chơi đêm, chỉ lâu lâu một lần mà

Đang tức mà không biết đổ vào ai, bà Phương quay lại, nói như nạt:

- Con không biết gì thì đừng có nói. Nếu dưỡng con nghe con nói câu nói này thì sao? Cả mầy cũng quay lại phản mẹ nữa phải không?

Phương Ngân sợ sệt ngồi im nhưng không còn kịp nữa vì bà Phương đã nổi giận lên:

- Con gì mà tối ngày chỉ biết nói những câu ngớ ngẩn, ngu như bò! Lớn đầu vậy mà không có ai để mắt tới. Để mẹ lo đến tận tay mà cũng không giữ được. Sao mầy không khôn như nó cho tao nhờ?

Phương Ngân cúi gằm mặt, ngồi im. Từ lúc Lập Huy xuất hiện rồi biến mất, cô đã trải qua những ngày sống trên thiên đường để rồi rơi xuống địa ngục. Cô thất vọng đến nỗi muốn trốn đi đâu thật xa, vậy mà còn phải chịu đựng sự chì chiết của mẹ. Cô đau khổ ghê gớm

Cô giận Thục Hiền. Làm sao cô dám đặt mình ngang hàng với Thục Hiền mà giận. Cô chỉ biết âm thầm chịu đựng sự thất tình. Phương Ngân không có cuộc sống riêng nên khi Lập Huy xuất hiện, cô chỉ tiếp xúc vài lần mà đã tưởng tượng đủ thứ. Cộng với sự vẽ vờ của mẹ, cô suốt ngày sống trên mây, ấp ủ mối tình với vị hoàng tử của mình. Vậy mà anh rút lui không một lời giải thích, làm sao cô không thấy đau.

Vẻ mặt buồn bã của Phương Ngân không làm bà Phương thấy hối hận, ngược lại chỉ càng làm bà thêm bức mình. Bà muốn cô phải hoạt bát như Thục Hiền. Vậy mà tối ngày cô cứ đa sầu đa cảm, uỷ mị yếu đuối. Càng lo cho cô, bà càng thấy tức điên cả người.

Bà đứng dậy, bỏ đi ra ngoài. Ngang phòng khách, thấy dì Mười đang nói chuyện với ai đó ngoài cổng, bà đi ra:

Dì Mười quay lại:

- Dạ, cậu này. . .

Người thanh niên lập tức cướp lời:

- Dạ, con là bạn của Thục Hiền, tên Luân An. Con mới về nước hôm qua, sáng nay vội đến thăm cô

Bà Phương nhìn Luân An từ đầu đến chân, nụ cười ác ý kín đáo nở trên môi.

Bà lập tức niềm nở:

- Vào nhà đi cháu

Dì Mười miễn cưỡng mở cửa. Bạn Thục Hiền mà như thế này sao? Tóc tai thậm thụt như con gái, ăn mặc hoa hoè rỗng rần. Ông Quyền mà thấy thì chết Thục Hiền

Bà Phương tiếp Luân An niềm nở. Dĩ nhiên ba không đui đến mức không chú ý mắt về ngoại hình của anh. Nhưng càng chú ý mắt bà càng thấy thích thú. Để Lập Huy biết được cậu ta đã chọn con bé thế nào?

Bà đẩy ly nước đến trước mặt anh, cười niềm nở:

- Cháu là bạn ra sao với Thục Hiền vậy?

Luân An nói khiêm tốn:

- Dạ tui cháu là bạn thân. Cháu. . .

Anh phẩy tay như thể không thể diễn đạt được. Bà Phương lập tức hiểu ngay và cười khuyến khích:

- Bác hiểu rồi. Bạn bè của Thục Hiền, bác đâu có ngăn cấm. Hình như lúc này cháu nói là đi đâu về?

- Dạ, cháu theo đoàn ca nhạc đi lưu diễn ba tháng mới về tối hôm qua. Cháu tưởng Thục Hiền học buổi chiều như lúc trước

- Cháu là ca sĩ?

- Dạ

- Bạn bè quen nhau lâu chưa?

- Dạ, cũng gần một năm rồi

Bà Phương tranh thủ hỏi thật kỹ về thân thế Luân An. Anh cũng không hề giấu giếm về gia đình mình. Sự vui mừng vì sắp gặp lại Thục Hiền và thái độ niềm nở của bà Phương làm anh đâm ra cởi mở hơn. Bà Phương lại rất biết cách gợi chuyện. Cuối cùng, anh ngồi lại hơn tiếng đồng hồ mới về.

Bà tiễn anh ra cửa và lặp lại nhiều lần rằng nhớ đến thăm Thục Hiền.

Luân An không chờ nổi đến chiều. Buổi trưa, anh đến trường đón cô. Anh thấy cô từ trong sân và đi về phía cô. Thục Hiền vô cùng kinh ngạc khi thấy anh:

- Ôi trời ơi, anh An! Anh về hồi nào vậy?

Luân An chào Lan Oanh, rồi quay qua Thục Hiền:

- Anh mới về tối hôm qua, lúc sáng có đến tìm Hiền ở nhà nhưng không gặp Thục Hiền mở lớn mắt:

- Đến nhà tìm em? Rồi gặp ai?

- Gặp dì của Hiền. Dì ấy nói chuyện với anh lâu lắm, niềm nở lắm

"Đạo đức giả" Thục Hiền nghĩ thầm. Bà ta muốn cho mọi người nghĩ tốt về ba ta. Đúng là đạo đức giả

Cô bực mình một chút, rồi quên ngay. Gặp lại Luân An, cô vui vẻ và không nghĩ gì đến chuyện anh tiếp xúc với dì Phương ra sao. Cô quay qua Lan Oanh:

- Tụi mình đi chơi đi. Bây giờ đi ăn trưa, rồi vào Đầm Sen. Đi nhé?

Thấy Lan Oanh ngần ngừ, cô kéo tay Lan Oanh một cách cương quyết:

- Không có đắn đo gì cả. Đi!

Luân An hơi mất hứng khi có Lan Oanh. Anh rất muốn gặp riêng cô với những giây phút thú vị bên nhau, nhưng anh cũng không để lộ điều gì đó ra và mời một cách nhiệt tình:

- Đi đi, Lan Oanh. Đi chơi cho vui

- Nhưng, bây giờ trưa quá rồi, hay là để chiều đi

- Bộ mi mệt hả? Làm như bà già không bằng

Nói rồi, cô lôi Lan Oanh đi ra cổng. Cả ba đến một quán ăn trưa. Lúc ra ngoài đường, Thục Hiền đề nghị:

- Hay bây giờ đi hát karaoke. Đúng rồi, vào đi cho đỡ nắng. Đi!

Lan Oanh nhìn vẻ hăng hái của Thục Hiền. Cô không còn cách nào khác hơn là gật đầu. Cả ba đi tìm một phòng. Hình như lâu ngày không được hát nên Thục Hiền có vẻ hứng chí. Cô hát hết bản này đến bản khác. Lan Oanh hát vài bản đã mệt đứt hơi, nhưng Thục Hiền không tỏ vẻ gì uể oải. Luân An thì chiều cô tối đa. Khi cô chịu về thì đã hai giờ. Ai cũng mệt phờ. Đến lúc ấy, Thục Hiền mới chịu về.

Bà Phương làm ra vẻ không để ý cô về trễ, thậm chí còn rất hài lòng. Nếu cô về sớm một chút thì gặp cú điện thoại của Lập Huy gọi. Bà không nói gì với cô nhiều, chỉ buông một câu:

- Lúc sáng, có cậu tên An tìm cô đó

- Con biết rồi

Cô đi lên phòng. Bà Phương nhìn theo đầy ác ý. Trong lòng bà bây giờ chỉ còn ý nghĩ làm thế nào để cô phải điêu đứng, để cô trả giá đã gây ra cho Phương Ngân.

Ngoài dự đoán của Thục Hiền. Buổi tối, Luân An lại đến rủ cô đi chơi.

Trong lúc cô thay đồ trong phòng của mình thì ở trên lầu, ông Quyền hậm hực đi tới đi lui:

- Con này thật quá quắt! Bây giờ lại giao du với bọn đầu đường xó chợ đó. Em biết thằng đó là ai không? Nó làm nghề gì?

- Làm ca sĩ. Nhưng anh làm gì mà gay gắt quá vậy? Thục Hiền lớn rồi, phải để nó có bạn trai chứ

- Hừ! Anh chỉ muốn tống cổ nó ra khỏi nhà cho đỡ chướng mắt - ông Quyền đứng phất dậy

- Đứng, đứng!

Bà Phương vội giữ tay ông lại với vẻ hơi hoảng:

- Anh đừng làm vậy, kỳ lắm. Làm vậy, rui Thục Hiền nói nghĩ em xúi giục anh, nó sẽ giận em đó

Ông Quyền lại ngồi xuống, lắc đầu ngao ngán:

- Con cái gì riết hết dạy nôi. Phải chi nó hiền như con Ngân cho anh nhờ Bà Phương vờ vĩnh:

- Sao anh cứ so sánh như vậy? Mỗi đứa có một cá tính riêng chứ. Em thấy đứa nào cũng có cái hay cả

- Tại em thiên vị con Hiền quá, nên nó đâm ra khinh nhờn. Mai mốt, em phải nghiêm khắc với nó hơn mới được

- Em không làm vậy được đâu

Chợt có tiếng chuông điện thoại reo. bà đứng dậy, cầm máy:

- A lô

- Xin cho gặp Thục Hiền ạ

Bà Phương nhận ra ngay giọng Lập Huy nhưng lại vờ vĩnh như vô tình:

- Thục Hiền đi chơi với bạn rồi. Cậu là ai để tôi nói lại với nó?

Lập Huy im lặng một lát, rồi nói với giọng:

- Thục Hiền đi đâu, thưa bác

- Lâu rồi. Đi với cậu gì đó tên An. Lúc trưa, cậu ấy cũng ghé rước nó đi chơi. Cậu có chuyện gì cần nhắn lại không?

- Không, cảm ơn bác

Bà Phương buông máy xuống, nhếch miệng cười gằn một mình. Ông Quyền lên tiếng:

- Ai vậy? Bạn con Hiền nữa hả?

- Dạ

Ông im lặng cầm tờ báo lên, không đả động gì đến Thục Hiền nữa. Bên cạnh ông, bà Phương ngồi trầm lặng với những suy tính riêng của mình, vầng trán thanh tú của bà khẽ cau lại phản ánh một nội tâm đang bận rộn và dĩ nhiên chỉ có một mình bà là nắm giữ bí mật của mình.

Sáng hôm sau, khi cả nhà ngồi bên bàn ăn, bà không hề nói gì với Thục Hiền. Cả ông Quyền cũng vậy. Thục Hiền rất ngạc nhiên về sự im lặng bất thường của ba cô. Cô nghĩ ông sẽ cho cô một trận vì tội đi chơi nguyên cả ngày và tiếp tục về khuya. Nhưng bà Phương không càu nhàu gì cả. bà tốt bất chợt, hay có chuyện gì vậy?

Thậm chí bà ton hót với ba cô những gì, cô cũng không quan tâm tới.

Buổi chiều Luân An đến rủ cô đi ăn sinh nhật một người bạn. Cô gọi điện cho Lập Huy nhưng máy lại bận. Cuối cùng, cô đi với Luân An và dự định sẽ đến với anh sau

Khi cô và Luân An đến nơi thì mọi người đã đến đầy đủ. và ngoài dự đoán của cô, có cả Luân Quốc trong buổi tiệc sinh nhật. Anh đi về phía Thục Hiền và siết tay cô thật chặt:

- Lâu quá không gặp Thục Hiền. Thấy em càng xinh thêm, nhưng không biết có dữ thêm không?

Thục Hiền háy anh một cái:

- Nếu anh đừng nói câu sau thì anh sẽ rất dễ thương hơn hôm qua một tí
Luân Quốc cười lớn, và kéo cô đến ngồi gần cửa sổ:

- Lâu lâu gặp em, em vẫn không có gì thay đổi, miệng lưỡi vẫn sắc sảo như trước. Ngồi xuống cho anh hỏi thăm một tí nào
Thục Hiền mỉm cười. Đón lấy li nước tên tay anh, cô vui vẻ:

- Gặp anh em mừng dễ sợ. Cứ tưởng anh biến mất tiêu rồi chứ. Lúc này anh làm nghề gì?

- Anh chuyên nghề rồi. Bây giờ anh làm giám đốc công ty ba anh. Sao nhìn anh có khác không?

- Khác quá đi chứ. Ra vẻ giám đốc lắm

- Lâu rồi anh không gặp thằng An với thằng Vũ. Hình như lúc em đi, em có "ém" ban nhạc hay sao ấy. Không có em, một thời gian sau tụi anh cũng tự động tan rã. Em có biết em có tội lớn lắm không?

Thục Hiền mở lớn mắt

- Đây là một bí mật nghe. Bây giờ qua rồi anh mới tiết lộ. Em có biết cũng không sao. Lúc em rút chân, thằng An với thằng Vũ tự nhiên đối nghịch như mặt trời với mặt trăng. Dĩ nhiên là chỉ ngầm ngầm thôi, nhưng không đứa nào có ý định hòa giải.

Anh giờ tay lên vỗ trán:

- Anh đoán là tụi nó cùng thích em. Thằng Vũ thì kín đáo không ai biết, còn thằng An thì cứ oang oang cái miệng trách thằng Vũ cư xử tệ với em. Cuối cùng anh là người lãnh đủ. Tụi nó giải tán ban nhạc thì anh hát hò làm gì nữa

Thục Hiền cười mím:

- Vậy lúc này anh còn gặp mấy ảnh không?

- Anh bay ra Vũng Tàu, ít gặp tụi nó lắm. Thằng Vũ bây giờ là luật sư, cũng hết quậy rồi.

Anh hơi nghiêng về phía cô, nói nhỏ:

- Này, em kết thằng An thật à?

- Tầm bậy, đâu có

- Có cũng đâu sao. Có điều nó không hợp với em đâu. Chỗ anh em anh nói thật. Môi trường sống của hai đứa khác xa nhau lắm. Anh không có thành kiến gì với thằng An, nhưng thật tình là nó không xứng với em. Yêu nhau là một lẽ, cưới nhau lại là chuyện khác. Nó đòi hỏi nhiều thứ lắm. Em xứng với thằng Vũ hơn. Tiếc là hai đứa không có duyên.

Thục Hiền cười tinh quái:

- Thế nếu một ngày nào đó, em với anh Vũ bỗng yêu nhau, anh có ngạc nhiên không?

- Vô cùng ngạc nhiên. Nhưng anh sẽ chúc mừng em nhiệt liệt

Luân Quốc nhìn quanh:

- Ủa! Thằng An biến đâu rồi? định giao nàng tiên cá này lại cho anh sao?

Nếu vậy thì ok liền

Anh kéo tay Thực Hiện đứng lên:

- Ra nhảy với anh một bản nào. Lâu quá không được nhảy nhót, tối nay phải nhảy bù lỗ mới được

Thực Hiện đứng dậy đi theo Luân Quốc ra sàn. Cả hai hòa vào các cặp nhảy quay tròn từng vòng, Thực Hiện cười khanh khách, nói lớn:

- Lâu rồi em mới có cuộc vui thế này. Thích dễ sợ

- Anh cũng vậy. Nhớ lúc còn chơi chung nhóm, mình vui nhộn yêu đời ghê. Bây giờ nhìn lại anh thấy mình già quá. Nay, em còn nhớ lần em và Luân Vũ cãi nhau không? Sau đó em còn đổ chai rượu của nó. Lúc đó em dữ như bà chằn. Sau này nhắc lại, tụi anh cũng còn cười. Bây giờ hiện lại chút nào chưa?

- Nếu anh không giẫm lên chân em thì em sẽ hiện

Luân Quốc cười lớn. Rồi không biết nghĩ thế nào anh lại đổi đề tài:

- Nay nhỏ, anh không phải tên Quốc đâu. Tụi nó cũng không phải là tên như em đã từng gọi.

- Là sao?

- Lúc lập ban nhạc, tụi anh đã đổi tên cho nó có vẻ đặc trưng riêng. Mô-đen mà

- Thế anh tên là gì?

- Quốc Thi. Sao? tên hay không?

- Hay. Nhưng em vẫn thích tên anh là Luân Quốc. Cái tên đó thân với em hơn. Còn anh An?

- Thuận An

Thực Hiện hóm hỉnh:

- Còn em tên thật là Thực Hiện

Luân Quốc bật cười rồi nháy mắt:

- Đổi tên lại đi em. Em mà mang tên đó chữ nghĩa biến đổi hết

Thực Hiện tỉnh bơ:

- Ngược lại. Sao anh không nghĩ nhờ em mà cái tên đó được lãng xê thêm

- Em càng ngày càng ăn nói sắc sảo. Đúng là Thực Hiện. Vô phúc cho người nào là kẻ thù của Thực Hiện

Thực Hiện định nói thì nhạc đã ngừng. Cô theo anh về chỗ Luân An đang ngồi chờ cô:

- Vui không Hiện?

Luân Quốc xen vào:

- Tất nhiên là vui rồi. Đặc biệt là khi gặp lại tao

- Tóp bớt cái miệng mày lại cho tao nhờ

Anh đứng dậy, đến lấy bia cho Luân Quốc và nước ngọt cho Thực Hiện.

Luân Quốc giằng lấy ly nước ngọt và đưa lại Thực Hiện lon bia

- Tối nay em không được uống nước ngọt mà phải say một chút để mừng cuộc họp mặt của bọn mình.

Luân An vội giơ tay cản lại:

- Vừa thôi mày. Tha cho Hiền đi

Nhưng Thục Hiền đã hăng hái:

- Đâu có sao, uống bia một chút thì nhằm gì

Cô giơ lon bia lên:

- Vào, mừng cuộc gặp nhau của ban nhạc cũ.

Luân Quốc có vẻ thú vị:

- Chịu chơi như vậy mới là Thục Hiền chứ

Anh giăng lon bia trên tay Luân An, nâng lên. Thục Hiền tỉnh bơ uống một hơi, rồi giơ lên:

- Gần hết rồi này. Hay không?

- Hoan hô Thục Hiền

Luân Quốc vỗ tay thật lớn, làm vài cặp quay lại nhìn họ. Anh giơ tay về phía họ ra dấu chào, rồi quay lại nhìn Thục Hiền:

- Em lúc nào cũng dễ thương. Nếu không có thằng An thì anh tình nguyện chết dưới chân em đó Thục Hiền

Luân An đập lên vai anh:

- Say chưa mà nói tầm bậy đó ông?

- Làm gì có chuyện say

Thục Hiền vui vẻ kéo tay hai người:

- Mình ra nhảy đi. Nhảy ba người cho vui

Cả ba trở ra sân, nhảy một cách tung bưng, ồn ào. Luân An có vẻ trầm hơn.

Còn Luân Quốc thì có vẻ huyết sáo nhộn như trẻ con. Cả ba nhảy đến lúc

Thục Hiền mệt phờ đòi nghỉ mới thôi

Khi tan tiệc thì trời đã khuya. Luân An đưa Thục Hiền về. Anh ngừng xe ở cổng. Thục Hiền say vâng vất bước xuống, khẽ vẫy tay:

- Bai nghe. Em vô đây

Luân An vẫn ngồi trên xe:

- Em có sao không? Nhìn em có vẻ mệt quá

Thục Hiền mệt thật. Tối nay, cô uống bia hơi nhiều cộng thêm nhảy nhót hàng giờ nên cô vừa mệt vừa thấy đờ người. Không để ý Luân An nói gì, cô lững thững đến bấm chuông. Thấy anh đứng đó, cô xua tay:

- Anh về đi

Luân An vẫn ngồi yên. Chờ đến lúc dì Mươi ra mở cổng, anh mới phóng xe vọt đi.

Cả Luân An và Thục Hiền đều không để ý chiếc mô tô dựng dưới gốc cây gần đó. Lập Huy ngồi trên xe quan sát hai người. Khi Luân An đi rồi, anh thọc tay trong túi, ung dung đi về phía cổng :

- Thục Hiền

Thục Hiền quay lại. Cô ngạc nhiên thật sự khi thấy anh:

- Ủa sao anh ở đây?

- Em đi đâu về vậy?

- Đi chơi. Sao giờ này mà anh còn đứng đây?

- Em không thích phải không?

- Không phải không thích. Em chỉ ngạc nhiên thôi

Lập Huy im lặng nhìn cô. Mùi bia toát ra từ cô làm anh càng thấy giận, nhưng cố bình tĩnh:

- Em đi với ai vậy Hiền?

Thục Hiền định nói đi với Luân An. Nhưng nhớ ra hai người không hợp nhau, cô lấp liếm:

- Đi với một người bạn của em. Anh không biết đâu

- Vậy à?

Khuôn mặt Lập Huy càng thêm lầm lì, môi anh mím lại:

- Em có vẻ bất chấp tất cả rồi phải không? Đừng để mình đi xa quá đó Thục Hiền

- Anh nói cái gì?

Thục Hiền lơ mơ hỏi lại. Cô đứng tựa vào trụ xi măng, lơ lơ vì mệt mỏi. Cô không hiểu nổi Lập Huy muốn ám chỉ điều gì. Thấy vẻ phờ phạc của cô, anh hất mặt về phía cổng:

- Em vô đi. Anh về

Anh quay lưng đi về xe, bình tĩnh nở má. Thục Hiền bước vào sân. Dì Mười khóa cổng lại rồi đi theo cô:

- Cô làm vậy là bậy rồi đó, cô Hiền. Tui nghĩ cậu Huy đứng ngoài kia đón cô lâu lắm. Sao cô không nói gì hết vậy? Cô uống rượu hả cô Hiền?

- Không có, con uống bia

- Trời ơi! Vậy là cậu Huy biết rồi. Chắc cậu ấy giận lắm

Thục Hiền ngất ngưỡng đi lên lầu, mệt và buồn ngủ đến díp mắt. Cô nghe dì Mười nói một cách lơ mơ. Cô đẩy cửa phòng, chỉ kịp tháo giày rồi lăn ra giường ngủ mê mệt.

Hôm sau Lập Huy đến đón cô ở cổng trường. Anh ngồi trên xe nhìn cô đi ra. Thục Hiền đến đứng trước mặt anh có vẻ biết lỗi:

- Hôm qua anh về có khuya không?

- Em lên xe đi - Lập Huy nghiêm nghị

Thục Hiền khẽ vẫy tay chào Lan Oanh, rồi ngồi lên phía sau Lập Huy, choàng tay ngang người anh:

- Anh đưa em đi đâu vậy?

Lập Huy không trả lời. Anh có vẻ suy nghĩ chuyện gì đó. Chờ mãi không thấy anh nói gì, Thục Hiền giật giật áo anh:

- Em hỏi anh đưa em đi đâu?

- Cứ đi rồi sẽ biết

Thục Hiền thôi không hỏi nữa. Cô nghiêng người nhìn xe cô ở phía trước, rồi nhìn vào kính chiếu hậu. Trong đó là khuôn mặt Lập Huy với vẻ lầm lì đến khó chịu. Bây giờ anh có vẻ ít nói và lạnh lùng làm sao ấy. Cô rất ghét ai có thái độ như vậy đối với cô, nhất là Lập Huy. Nhưng cô không biết nói thế nào để anh bỏ vẻ mặt đe dọa đó đi. Thật là bực mình!

Lập Huy đưa cô về nhà. Anh lẳng lặng mở cửa và dắt xe vào trong. Thục Hiền đứng lóng ngóng chờ anh. Cô thật sự không biết làm gì với thái độ lạnh nhạt của anh. Cô ngồi phịch xuống salon, nhăn nhó

- Anh bực mình em thì cứ nói ra đi. Bây giờ anh cứ im trầm ngâm như ông cụ, thấy ghét quá

Lập Huy như không để ý về phản đối của Thục Hiền. Anh ngồi xuống đối diện với cô:

- Hôm qua em đi đâu vậy?

- Em đi sinh nhật người bạn

- Với ai?

Thục Hiền ngắc ngứ làm thinh, rồi miễn cưỡng:

- Tối qua em nói với anh rồi. đi với bạn em

- Có thể nói cho anh biết người đó là ai không?

Thấy Thục Hiền nhìn mình hoang mang, Lập Huy cười khẽ:

- Anh đã đứng dưới gốc me chờ em suốt buổi tối và đã biết rõ người đưa em về. Anh chỉ không hiểu tại sao em cố tình giấu anh. Em làm vậy để làm gì hả Hiền? Như vậy em còn giấu anh chuyện gì nữa?

Thục Hiền trơ mắt nhìn Lập Huy, không biết giải thích thế nào. Anh khoát tay nói tiếp:

- Anh không cấm em giao du với bạn. Nhưng tại sao em lại giấu anh? Trong quan hệ của hai đứa, điều anh cần nhất là tôn trọng nhau, tin nhau và không giấu nhau bất cứ chuyện gì. Em đã nói dối anh một lần, sau này sẽ nói dối thêm chuyện gì nữa?

Thục Hiền buột miệng:

- Em không có nói dối

- Giấu giếm cũng là một hình thức gạt người khác đó Hiền

Đúng là Lập Huy có cách lập luận không bắt bẻ vào đâu được. Thục Hiền thật sự không cãi được nhưng cũng không đồng ý. Cô tức đến đỏ mặt:

- Em không có gạt anh. Chỉ vì em không tiện nói thôi

Lập Huy điềm nhiên hỏi tới:

- Tại sao không thể nói được? Có điều gì ghê gớm đến không tiện nói ra lặn?

Luân An cũng là bạn anh mà

- Đúng, nhưng hai người có ưa nhau đâu. Em biết anh và anh An không

thích nhau, làm sao em dám nói cho anh biết là em đi chơi với anh

Cô hăng hái nói tiếp:

- Với lại, anh cũng là bạn em mà. Có lúc tụi em thân nhau hơn cả anh nữa đó
- Vậy hả?

Lập Huy trầm ngâm một lát, rồi nói tiếp:

- Nhưng em không nên vì như vậy mà giấu anh. Như thế có nghĩa là từ đây về sau, em sẽ vẫn đi chơi với Luân An và tiếp tục giấu giếm. Em có ý định đó không?

- Em không nghĩ đến chuyện đó, chưa xảy ra, làm sao em biết được

- Nhưng anh đã thấy trước, và anh không muốn như vậy. Khi làm như vậy em đã không hề tôn trọng anh

Thục Hiền cãi lại:

- Chính vì tôn trọng, em mới giấu đấy. Em biết anh không thích anh An nên đâu có kể

Lập Huy phẩy tay:

- Cách lập luận của em kỳ quái quá, anh không chấp nhận được. Em có biết làm như vậy là xúc phạm anh không?

- Thật tình là em không nghĩ vậy

- Tập nghĩ khác đi là vừa đó Thục Hiền

Thục Hiền nhăn mặt:

- Em không hiểu nổi tại sao chuyện đơn giản vậy mà anh có vẻ tức tối, như em làm chuyện kinh khủng lắm. Anh càng ngày càng khó chịu ra

- Nếu em nói thật với anh thì không có chuyện gì xảy ra. Đơn giản vậy thôi. Em nghĩ ra chưa?

Thục Hiền giơ tay lên đầu:

- Em xin thề là nếu mai một đi chơi với anh An. Em sẽ không giấu anh nữa

- Có cần phải thề thốt vậy không? Em làm gì quan trọng quá vậy?

- Tại anh chứ ai. Ban đầu em không nghĩ gì cả nhưng anh đã làm cho em nghĩ tội của em cao bằng trời. Phải thề anh mới tin chứ

Lập Huy lắc đầu ngán ngẩm:

- Em không hiểu gì cả. Mà thôi, đừng nói chuyện này nữa. Anh nhức đầu lắm. Đôi lúc anh tưởng em rất hiểu đời, nhưng bây giờ anh lại thấy ngược lại. Em không hiểu gì cả

Anh ngã người ra ghế, trầm ngâm nhìn cô:

- Anh còn phải dạy em nhiều lắm

Thục Hiền ngọ nguậy trên ghế, mũi nhăn nhăn phản đối. Lập Huy nói chuyện giống ba cô hơn là người yêu. Bộ cô ngu đến nỗi phải để anh dạy dỗ sao? Không lẽ cô tệ đến vậy? Tự nhiên cô nghĩ đến Phương Ngân và buột miệng:

- Nhưng ít ra em không ngờ nghịch hơn nhỏ Ngân

Lập Huy hơi cười:

- Sao lại nhắc Phương Ngân ở đây? Anh có so sánh em với cô đâu. Nhưng cô thì có bác Phương dạy khôn, còn em thì có ai? Chỉ có anh là người duy nhất lo cho em thôi

Anh lắc đầu:

- Nhưng thôi, không nói chuyện đó nữa. Nhưng em phải hứa từ đây về sau không được giấu anh bất cứ chuyện gì. Okie?

Thục Hiền giờ tay lên:

- Em hứa. Ngược lại anh cũng phải vậy

Lập Huy hơi cười:

- Dĩ nhiên rồi

Thấy không khí hết căng thẳng, Thục Hiền vui vẻ hẳn lên. Cô đứng dậy, bước qua ngòai sà vào lòng Lập Huy:

- Có vậy mà cũng làm mặt hình sự với em, thấy ghét. Mai mốt, mỗi lần anh giận em chuyện gì, chắc anh mở hẳn một phiên tòa để xử quá

- Đâu cần phải như vậy. Xử lý nội bộ với nhau được rồi. Anh cúi xuống nhéo mũi cô:

- Hôm qua, em biết anh giận đến mức nào không? Em đi chơi suốt buổi trưa với Luân An, tối lại đi tiếp đến khuya, người thì đầy mùi bia, mà tội nặng nhất là còn cố ý giấu giếm. Anh tức muốn điên lên được

Thục Hiền ngồi im nghe kể tội. Khi anh nói ra mới thấy mình quá đáng. Nếu Lập Huy mà như vậy là cô đã làm ầm lên rồi. Sao tối qua anh phản ứng nhẹ nhàng quá vậy?

Thục Hiền nghĩ một lúc, rồi ngược lên nhìn anh chăm chăm:

- Sao tối qua anh tỉnh bơ vậy? Em đâu có biết anh tức như vậy?

- Bộ giận lên là phải làm ầm ĩ cho mọi người biết sao? Vậy nếu là em, em sẽ thế nào?

Thấy Thục Hiền suy nghĩ, anh mỉm cười với vẻ chế giễu:

- Sẽ la lối, quăng đồ và dùng đũa bỏ về. Còn nữa, sau khi để biến anh thành một lô những con vật nữa chứ, thí dụ như khỉ, hoặc nhà này trở thành hang chuột chẳng hạn.

Rõ ràng là Lập Huy còn nhớ những cơn thịnh nộ của cô. Thục Hiền hơi què, cô nguyền một cái thật dài:

- Đã biết người ta khó chịu thì quen làm gì? Chuyên môn nhớ những cái xấu của người ta

Cô bắt đầu hài tội Lập Huy:

- Còn anh thì sao? Vua tán gái này, bồ bịch lung tung này, coi trọng bạn hơn người yêu này. Còn nữa. . .

Lập Huy đặt ngón tay lên miệng cô:

- Dừng lại. Em kể một lô nữa anh thấy hình như ai đó chứ không phải là anh.

Anh đâu có tệ vậy

Thục Hiền "hứ" một tiếng ngoa ngoắt:

- Bây giờ anh có thay đổi mấy đi nữa, em cũng không chịu quên cái tính bông lơn của anh trước kia đâu. Lâu lâu nhớ lại còn thấy tức cười

- Cười cái gì?

- Bộ không đáng cười sao? Nếu dì Phương biết được chàng luật sư đạo mạo trước kia từng là dân chơi chính hiệu, chắc bà ngửa cổ lên trời mà than rằng, thế giới đảo điên rồi. Bà ấy làm anh, chứ em đâu có làm

- Đúng em không làm. Vì bây giờ hay lúc trước thì anh vẫn vậy, không có gì thay đổi

Anh ngừng lại nheo mắt:

- Chỉ khác là công việc bây giờ bắt buộc anh phải nghiêm chỉnh thôi

Thục Hiền hếch mũi lên:

- Nếu quen với anh trong thời điểm bây giờ, em không kết nổi đâu. Em ghét tất cả những người mà dì Phương kết bạn. Buổi tối anh đến nhà, nếu không nhận ra anh thì em cóc thèm nói chuyện đâu

Cô bĩu môi:

- Vậy mà dì Phương lại quỳnh quáng lên. Tối đó bà ấy lên phòng quạt cho em một trận về tội "mời chài" anh

Lập Huy nhướn mắt ngạc nhiên:

- Có chuyện đó nữa sao? Anh biết bà ấy muốn thân với gia đình anh, nhưng không ngờ bà ta tha thiết đến vậy. Một vài lần gặp mặt đâu thể coi là hứa hẹn. Em có một bà mẹ kế đáng sợ thật

Thục Hiền chột trâm ngâm như bà cụ:

- Bà ta làm khổ chị em em suốt từ nhỏ đến lớn. Em nhớ lúc nhỏ, ngày nào em cũng thấy chị Thư chui vào xó phòng mà khóc. Chị ấy hiền lắm chứ không như em. Khi em lớn lên, em chống đối ra mặt với bà ấy. Bà ta ghét em lắm. Một đứa con chống và một bà mẹ kế đã ghét nhau thì anh phải biết là sâu sắc ghê lắm

- Vậy ba em có thái độ ra sao với tình trạng đó?

Thục Hiền lắc đầu:

- Ba không biết gì cả. Ba ít ở nhà lắm. Còn khi ba về thì dì Phương biết cách giấu nhẹm những mâu thuẫn trong nhà. Lúc nào bà ấy cũng tỏ ra cho ba biết bà ấy rất khoan dung. Ba nghe lời bà ấy lắm. Nghe một cách tuyệt đối

Cô tư lự:

- Phải nói là chị em em khó khăn lắm mới lớn lên được. Nhiều lúc em nghĩ tính nết em hung dữ vì phải lớn lên trong hoàn cảnh như vậy. May mắn cho chị em đã có chồng sớm. Anh rể em tốt lắm thông cảm với tội em tội đa luôn.

Cô quay lại nhìn Lập Huy:

- Anh nhớ lần đầu tiên mình gặp nhau ở nhà anh Thái đêm Noel không? Anh rề em đây

Lập Huy nhướng mắt ngạc nhiên:

- Vậy Thanh Thư là chị em ruột em? Sao trước đây em không nói với anh?

- Có dịp đâu mà nói

Lập Huy ôm Thục Hiền vào người. Sự phát hiện làm anh thấy thú vị:

- Tội anh trước đây học cùng trường. Anh biết Thanh Thư và Quốc Thái, không ngờ bây giờ lại là em rề của cô ấy. Thanh Thư hiền lắm, không ngờ có cô em dữ như vậy

Thục Hiền chột ngồi lên hăng hái:

- Mình đi qua chị Thư chơi đi anh. Đi ngay bây giờ nè

Lập Huy giữ tay cô lại:

- Có tiện không? Hay là để chiều vậy. Bây giờ là buổi trưa đó Hiền

- Đâu có sao. Nhà chị Thư chứ có phải ai xa lạ đâu. Em đến lúc nào chẳng được. . . Anh có vẻ ý tứ quá nhỉ

Cả hai đi ra ngoài. Lúc đến nhà Thanh Thư, rất may là chủ nhân không ngủ trưa. Thục Hiền để Lập Huy ngồi dưới phòng khách. Cô chạy áo lên lầu, gọi vang nhà:

- Chị Thư ơi! Chị đâu rồi?

Thanh Thư từ trong phòng bước ra, câu hỏi đầu tiên của cô là:

- Em đi đâu vậy? Có chuyện gì nữa hả?

Thục Hiền hình mũi:

- Làm như em lúc nào cũng gây chuyện không bằng. Anh Thái đâu rồi?

- Trong phòng, anh định ngủ một chút. Có chuyện gì vậy?

- Có một người đến tìm ảnh kia. Bảo đảm chị sẽ rất ngạc nhiên. Xuống đây! Một lát sau, cả ba đi xuống. Thấy Lập Huy, cả Quốc Thái lẫn Thanh Thư đều ngờ ngợ nhìn. Anh nhún vai:

- Lâu quá không gặp, quý vị tiếp tôi như vậy đó hả?

- Có phải mày không Huy? - Quốc Thái hỏi thận trọng

Thục Hiền cười khúc khích:

- Anh hỏi kiểu đó anh Huy không tự ái. Nhưng nếu là em thì em bỏ về rồi.

Về anh Huy!

Thanh Thư reo lên một tiếng ngạc nhiên và mừng rỡ. Quốc Thái đấm vai

Lập Huy một cái:

- Cái gì làm mày thay đổi như vậy? Nếu Thục Hiền không nói, tao đâu dám tin, với lại Thanh Thư nói với tao bộ dạng mày làm luật sư thế nào được.

Mày chịu tu từ hồi nào vậy?

Lập Huy châm điều thuốc, thông thả đáp:

- Làm sao tao nhớ nổi là thời điểm nào

Thanh Thư mang nước và bánh ra đặt trên bàn. Cô nhìn Lập Huy cười cười:

- Nhỏ Hiền không giới thiệu thì không cách gì nhận ra Huy đó. Thay đổi một trăm tám mươi độ luôn

Quốc Thái quay qua Thục Hiền, kể một hơi:

- Em biết không Hiền, hồi đó tụi anh học chung với nhau thân lắm. Thằng này là dân công tử, hào hào nổi tiếng trong trường luôn. Lúc ra trường, tụi anh đi tìm việc làm gần chết, còn nó thì lập ban nhạc cho dễ quây. Ông già nó khốn khổ với nó lắm. Thằng này tán gái trình độ luôn. Nó nổi tiếng đất bõ, sao em dám quen nó vậy?

Lập Huy cười tỉnh bơ:

- Mà cảnh giác Thục Hiền bây giờ là muộn rồi. Có hù đến đâu, cô cũng không sợ đâu

Thanh Thư nhìn Quốc Thái, hóm hỉnh:

- Sao anh không lo ngược lại? Anh phải hỏi sao Lập Huy dám quen với con nhỏ này mới đúng?

Quốc Thái cười lớn:

- Đúng đấy, phải hỏi ngược lại thằng bạn nữa, để hai người trị nhau mới nổi. Ông trời khéo sắp đặt thật. Thật không ngờ mà lại quen với em vợ tao. Mà quây cho đã cuối cùng đi chọc một cô bé. Mà mà còn quen lẳng nhăng là tao không làm ngơ đâu nhé!

Thanh Thư mỉm cười:

- Không đợi anh, Thục Hiền cũng đủ sức trị rồi. Bây giờ giao nó cho Lập Huy quản lý là yên tâm

Lập Huy nhìn Thục Hiền một cái, rồi cười cười:

- Chưa yên tâm được đâu. Cô này không dễ cho ai yên ổn đâu, bằng chứng là tôi mới vừa nhức đầu với cô ta. Quý vị khoan vội mừng

Thục Hiền nguýt Lập Huy một cái, rồi ngồi ngả vào vai Thanh Thư, rứt hai chân lên ghề như con nít:

- Chị biết không, tụi em đi chơi với nhau cứ lén lút như con nít vậy. Anh Huy không có cách gì xuất hiện ở nhà mình được cả

- Sao vậy?

Thục Hiền liếc Lập Huy một cái:

- Hỏi ông đó đó

Quốc Thái quay lại:

- Chuyện gì vậy? Mà chọc giận ông già vợ tao hả?

Thục Hiền nói hốt:

- Không phải chọc giận ba. Nếu chọc ba thì còn đỡ, đằng này ông ấy lại chọc vào dì Phương. Anh thấy có chết không?

Quốc Thái hài hước:

- Đụng đến ổ kiến lửa rồi đó

Thanh Thư nói thêm:

- Không phải, tổ ong vò vẽ

Thục Hiền rầu rĩ:

- Ông kiến gì cũng chết em

- Nhưng chuyện gì vậy Huy? Coi bộ mày giống Thục Hiền dữ, đi đến đâu là có chuyện đến đó. Hết chuyện rồi sao lại chọn vào bà ấy? Nhưng mà chuyện ra sao?

Lập Huy hơi nhún vai:

- Có gì đâu. Lần đó Thục Hiền đưa xe bị bắt, tao nhờ ông già bảo lãnh giùm. Ngược lại, tao cũng phải chịu điều kiện, là đi coi mắt Phương Ngân. Lúc đó, tao đâu có biết Phương Ngân là ai đâu. Với lại mấy vụ đi coi mắt này, tao bị bắt đi thường quá rồi, coi thêm một lần cũng đâu có sao

- Nhưng lúc đó mày có biết ông già vợ tao không?

- Biết. Nhưng tao không biết Thục Hiền là tiểu thư của nhà đó, đến chừng gặp cô tao mới kinh hoàng. Dĩ nhiên là sau đó tao rút lui êm thấm

- Phải vậy thôi

- Nhưng vấn đề là bây giờ không thể trở lại nhà. Mà tao thì không thích chuyện hẹn hò lén lút ngoài đường còn ra thể thống gì nữa

- Rắc rối nhỉ?

- Hay để chị nói với ba. Dù sao ba cũng phải vì con gái mình chứ

Thục Hiền hơi nhún vai:

- Em không tin đâu. Nếu ba chịu nghe con cái nói thì Phương đã không làm mưa làm gió như vậy

Quốc Thái trầm ngâm:

- Thậm chí bà ấy có thể ngăn trở, nếu hai người dám cưới. Em gặp rắc rối lớn rồi đó Hiền

- Ôi trời! Sao em ghét bà ấy thế! - Thục Hiền nói như rên rĩ

Thanh Thu lên tiếng, phá tan không khí nặng nề:

- Có gì đâu mà rắc rối. Bây giờ hai người chịu khó chờ Phương Ngân có chồng. Sau đó Lập Huy có thể đến nhà thoải mái. Lúc đó thì Phương hơi đâu mà giận nữa

Thục Hiền vùng tay:

- Rủi nó không tìm được chồng thì sao?

- Em đừng lo. Thì Phương không chịu để con gái mình phòng không chiếc bóng đâu

Thục Hiền lắc đầu ngán ngẩm:

- Mà thôi, không nhắc đến bà ấy nữa, nhớ đến bà ta, em càng thêm nổi giận

Thanh Thu thở dài:

- Chẳng lẽ Thục Hiền cứ chịu sự khống chế của bà ấy mãi sao? Bà ấy tham lam và ích kỷ lắm, chắc chắn không khi nào bà ta chịu để Thục Hiền yên ổn đâu. Càng nghĩ càng thấy lo. Tự nhiên để một người đàn bà lạ nhảy vào nhà

làm mưa làm gió, vậy mà ai cũng chịu phép. Tức thật!

Mọi người im lặng suy nghĩ câu nói của Thanh Thư. Lập Huy nhìn đăm đăm về buồn buồn của Thục Hiền. Một cảm giác bất lực và tội nghiệp làm anh thấy xốn xang. Tất cả là lỗi tại anh. Anh nghĩ mình có thể làm được mọi thứ cho cô, nhưng trên thực tế lại chịu sự khống chế của một người phụ nữ xa lạ nhưng đầy quyền lực với Thục Hiền. Trong đời mình, anh khó tưởng tượng được có lúc mình chịu bất lực như vậy.

Đêm Noël

Chín

Bà Phương từ trên lầu khoan thai bước xuống. Ngang qua phòng khách, bà làm ra vẻ vừa mới thấy Luân An, và tiện thể ngồi tiếp anh. Giọng bà vô cùng hồ hởi, đầy vẻ quý mến:

- Con đến lâu chưa? Đợi Thục Hiền này giờ phải không?

- Dạ, con đợi hơi lâu

- Đáng lẽ nó phải về giờ này. Vậy là nói đi chơi nữa rồi

Luân An im lặng. Anh có vẻ bối rối, nửa muốn hỏi nửa không dám, như sợ mình thất thố điều gì đó. Bà Phương chỉ cần nhìn thoáng cũng biết được ý nghĩ của anh, nhưng lại làm ra vẻ vô tư:

- Thục Hiền có biết tối nay con đến không?

- Dạ, không

- Mai một con phải nói trước, nếu không thì phải đợi lâu lắm. Thậm chí nhiều khi nó đi đến tối mới về, hẹn với cậu nào đó đi chơi suốt. Bác lo nó bỏ học lắm

Luân An ngập ngừng:

- Vậy bác có biết bạn của Thục Hiền không?

- Biết chứ. Cậu ấy có vẻ sáng sủa, nhìn cũng dễ mến

Luân An cúi đầu:

- Con không hiểu tại sao trước đây Thục Hiền ghét nó đến nỗi không muốn nghe nhắc đến tên nó, vậy mà bây giờ cô quay ra có cảm tình với nó? Con nghe bạn bè nói lại là cả hai rất thân nhau, nhưng con không dám hỏi Thục Hiền

Bà Phương buông một câu đầy quan tâm:

- Vậy tình cảm của con đối với Thục Hiền là sao? Tại sao quan tâm mà không dám hỏi?

- Con. . . thật tình là con rất thích Thục Hiền. Từ đó đến giờ, con chưa thương ai như vậy

- Vậy Thục Hiền có biết không?

- Dạ, chắc không. Con muốn nói nhưng không dám

- Vậy thì đừng nói. Nếu nói ra, con sẽ mất nó đó. Bác khuyên rất thật, con cứ tin bác đi

Luân An có vẻ thất vọng:

- Nếu không nói thì làm sao cô biết được tình cảm của con. Con sợ đến lúc đó. . .

Bà Phương điềm nhiên:

- Con cứ đến đây thăm nó thường xuyên, nhưng đừng nói gì cả. Nếu con nói ra Thục Hiền sẽ không còn vô tư với con đâu. Lúc đó nó sẽ tìm cách tránh mặt con. Nếu nói tại sao con không nói với cậu kia? Có phải cậu đó tên Lập Huy không?

- Dạ, sao bác biết ạ?

- Biết chứ. Thấy con cứ tìm Thục Hiền hoài mà không được gì, bác cũng thông cảm. Ở tuổi này mà thất vọng tình cảm thì cũng tội lắm. Mà thật ra bác cũng không tin cậu Huy đó có ý định nghiêm chỉnh với nó. Ở cương vị người lớn, bác chọn con hơn

Nét mặt Luân An giãn ra, cảm động. Sự đồng cảm của bà làm anh được an ủi và bản năng tự nhiên khiến anh muốn dựa vào sự giúp đỡ của bà. Anh nói một cách tin cậy:

- Nếu bác thuyết phục được Thục Hiền ngã về phía con, con sẽ mang ơn bác suốt đời

Bà Phương cười dịu dàng:

- Đâu cần phải mang ơn lận. Con nói quá rồi. Bác chỉ giúp con vui vẻ thôi, còn lại chủ yếu là ở con

Bà nhìn ra cửa, rồi nói tiếp:

- Con cứ cư xử với Thục Hiền như trước kia và đến gặp cậu Huy mà thương lượng. Nhưng đừng có nóng nảy đánh nhau đó nghe.

- Con hiểu

Bà Phương đứng dậy:

- Xem như bác không hề biết con đến đây.

Luân An nhìn theo dáng dấp quý phái và cử chỉ thanh lịch của bà cảm thấy một sự kính trọng và tin cậy.

Chờ Thục Hiền không được, Luân An ra về không gặp cô, nhưng anh không còn cảm giác thất vọng nữa. Có bà Phương hậu thuẫn, anh thấy tự tin hơn và sẵn sàng làm bất cứ điều gì để giành lấy tình cả của mình.

Luân An đến nhà Lập Huy. Anh đứng dưới trụ cột cánh cổng, lẳng lặng hút thuốc và chờ. Con đường này toàn là những biệt thự, rất ít người qua lại.

Càng về khuya thì càng vắng người. Và anh chờ một cách kiên nhẫn, như chờ chính Thục Hiền.

Lập Huy về khá muộn. Thấy Luân An, anh thắng xe lại hơi xa cánh cổng và ngồi yên trên xe:

- Tìm tao hả?

- Dĩ nhiên là tìm mày

Cách nói ngang ngang của Luân An làm Lập Huy hơi bực, nhưng vẫn điềm nhiên:

- Có chuyện gì vậy?

Luân An bỏ mặc xe dựng ở đằng kia, anh đến dừng trước đầu xe Lập Huy:

- Tao có chuyện muốn nói với mày về Thục Hiền

Lập Huy nhú mồm. Anh thong thả lấy thuốc hút và vẫn ngồi yên trên xe:

- Nói đi

- Mình tìm một quán cà phê đi

Lập Huy lắc đầu:

- Cứ nói ở đây đi. Tao lười lắm

Anh bước xuống xe, đến ngồi xuống bên lề đường. Luân An nhún vai bất cần, rồi lững thững đi theo. Hai người ngồi bên nhau, mạnh ai nấy hút thuốc và im lặng.

Lập Huy rất muốn biết Luân An tìm anh làm gì ra ngoài. Anh để Luân An tự bộc lộ trước. Và Luân An thì hơi lúng túng vì sự thân nhiên của Lập Huy. Anh suy nghĩ một lát, rồi đi thẳng vào chuyện:

- Mày quen lại Thục Hiền lúc nào vậy?

Lập Huy chỉ hơi quay lại:

- Sao?

- Tao nhớ lúc trước mày thẳng tay với cổ lắm mà, sao bây giờ quay lại tán tỉnh? Mày có ý đồ gì vậy?

Lập Huy búng tàn thuốc một cách chậm chạp, cử chỉ đầy vẻ lười nhác, như không thích cuộc nói chuyện này.

Luân An hơi nóng mũi:

- Tao hỏi lại. Mày có ý đồ gì với Thục Hiền?

- Đó là chuyện cá nhân của tao. Lẽ ra tao có quyền không trả lời, nhưng vì mình từng là bạn nên tao không giấu. Vì trước sau mày cũng có một thiệp mời đám cưới. Đó là câu trả lời của tao.

- Mày có vẻ tự tin quá. Nhưng liệu ba Thục Hiền có chịu chấp nhận mày không? Theo chỗ tao biết thì trước đây mày đến để coi mắt em gái khác mẹ của cổ, bây giờ tự nhiên lại tấn công cô chị. Mày coi mọi người không nói gì cả

- Tao không cần biết tại sao mày biết chuyện đó, cũng không cần mọi người đánh giá ra sao. Tao chỉ cần Thục Hiền và chấp nhận là đủ rồi

- Tao sợ Thục Hiền chưa hiểu hết tính lẳng nhăng của mày đó thôi

Lập Huy không hề thấy tức, thậm chí còn mỉm cười:

- Mày có thể kể với cổ về những chuyện trước đây của tao, nếu mày thích. Tao không cần.

- Tao đâu có hèn đến vậy. Nhưng chỉ không hiểu được tại sao mày đòi ý đến vậy? Mày không nghĩ như vậy là phá vỡ tình cảm của tao sao? Lúc mày đuổi cổ ra khỏi ban nhạc, tao là người ở bên cạnh, tình cảm của tụi tao sâu đậm lắm. Tại sao mày quay lại phá vỡ nó? Tại sao mày không nghĩ đến tình bạn

trước đây chứ?

Lập Huy nghiêm nghị:

- Nhân danh là bạn bè trước đây, tao nói thật là không cố ý phá mày. Tao yêu Thục Hiền từ lúc tụi tao mới gặp nhau vài lần. Dĩ nhiên là cô không biết điều đó, cho nên mới để xảy ra quá nhiều phiền phức, kể cả chuyện của mày. Anh quay lại nhìn Luân An, nói một cách chân tình:

- Mình đã từng là bạn, đừng để bất hòa vì giành giật tình cảm, tao thật tình không muốn như vậy

- Nhưng tự mày đã gây ra chuyện mà. Nếu còn tôn trọng tình bạn, hãy nhường Thục Hiền lại cho tao đi

Lập Huy nhú mồm, im lặng. Anh không chấp nhận được cách nói như trao đổi của Luân An, cũng không thể thẳng thắn gạt bỏ. Thấy anh không nói, Luân An tấn công tiếp:

- Khi mày bỏ rơi Thục Hiền, cổ đã buồn đến mức bỏ học. Lúc ấy, nếu không có tao thì cổ sẽ ra sao? Tụi tao có tình cảm sâu đậm từ lúc đó rồi. Mày nghĩ xem Thục Hiền có quên tao được không?

- Tình yêu và tình bạn không giống nhau đâu. Nếu đã chọn mày thì Thục Hiền không bao giờ đến với tao. Suy nghĩ lại đi. Mình là con trai, hãy mạnh mẽ một chút

Luân An đứng dậy, nói với vẻ cương quyết:

- Nếu đã như vậy thì hãy chờ đi, xem ai sẽ thắng cuộc. Tao không chịu thua đâu Lập Huy. Trừ phi chính Thục Hiền bảo không muốn quen với tao. Còn thì tao không bỏ cuộc. Mày sẽ không bao giờ có được cổ hoàn toàn đâu!

Lập Huy cũng đứng dậy, điềm tĩnh:

- Mày đã nói như vậy thì không có gì để tranh luận nữa. Chuyện đó hãy để Thục Hiền quyết định. Tao không giành giật, cũng không bỏ rơi. Tất cả là ở Thục Hiền. Mày có đồng ý không?

- Chỉ biết là Thục Hiền sẽ không cắt đứt được với tao, không bao giờ - Luân An nói một cách chắc chắn. Anh bỏ đi về phía xe, phóng đi không một lời tạm biệt.

Lập Huy vào nhà, thái độ tự tin của Luân An làm anh cảm thấy có một chút bức mình. Anh không thích trở thành đối thủ của Luân An sau khi đã từng là bạn bè. Còn thua thì chỉ dùng từ bạn bè để không chế anh. Nếu cần phải quyết liệt thì anh cũng sẽ không từ chối điều đó

Đúng là Luân An đã không chịu thua, và cũng không có ý định bỏ cuộc. Anh hầu như dành hết thời giờ cho việc đeo đuổi Thục Hiền. Còn cô thì hoàn toàn không biết được điều đó

Làm theo lời bà Phương cố vấn, Luân An không hề tỏ tình với Thục Hiền.

Anh cư xử với cô như trước đây, thân tình và hoàn toàn không đề cập đến tình cảm giữa cô và Lập Huy. Anh lôi cô vào những cuộc liên miên với bạn

bè. Và Thục Hiền vốn rất mê chơi đã không từ chối bao giờ. Lúc này Lập Huy rất ít khi gặp Thục Hiền. Anh đang bào chữa cho một vụ án kinh tế khá lớn, và có những cuộc tiếp xúc thường xuyên với thân chủ của mình. Thỉnh thoảng anh đến đón cô đi chơi. Lập Huy tuyệt đối không hề kể với Thục Hiền lần nói chuyện với Luân An. Đối với anh, đó là sự tranh chấp thấp kém và anh không hề thích để mình bị kéo và cuộc như một con rối. Tối nay, anh có cuộc hẹn với thân chủ ở nhà hàng Hoàng Hôn. Họ vừa ăn, vừa trao đổi công việc. Cuộc nói chuyện kéo dài đến gần khuya. Lập Huy chia tay với người khách ở cổng nhà hàng. Anh vừa lái xe ra khỏi bãi đậu thì bên kia đường. Chiếc mô tô của Luân An cũng vừa thắng lại. Lập Huy ngồi yên trong xe nhìn cả hai vào trong. Cử chỉ hai người đều vô tư, thoải mái thậm chí rất vui vẻ như vừa trải qua một cuộc vui nào đó. Lập Huy ngả người vào nệm, nhắm mắt lại suy nghĩ. Đúng là Thục Hiền vô tư như một con nai. Cô không lừa dối anh, cũng không biết dừng lại ở một mối quan hệ nhất định với Luân An. Có lẽ những ngày anh mãi mê với công việc nhiều quá. Có phải đó là một cái lỗi đối với cô? Và anh phải xử sự ra sao đây?

Lập Huy thở dài, bật công tắc và cho xe lút đi. Thật buồn cười nếu anh vào đó để cảnh cáo Luân An hoặc chất vấn Thục Hiền. Cách giải quyết đó hãy để trẻ con làm. Anh không chịu nổi "kiểu chiến tranh" giữa hai người bạn như vậy.

Trưa hôm sau, anh đón Thục Hiền ở cổng trường. Cô có vẻ ngạc nhiên khi thấy anh nhưng lại rất mừng. Lập Huy không hoài nghi về vẻ hờn hờ của cô. Nhưng thật sự anh không vui được khi nhớ lại tối qua.

Anh nghiêng đầu ra sân, khi Thục Hiền tì mặt trên vai anh:

- Em muốn đi đâu?

- Đói

- Anh biết. Em muốn ăn ở đâu?

- Anh đến nhà hàng Hoàng Hôn đi. Ở đó có loại nước ngon lắm, em thích uống dễ sợ luôn

Lập Huy im lặng lái xe. Anh thật sự không biết nói thế nào về những cuộc vui mà cô đã trải qua. Thục Hiền không để ý vẻ trầm lặng khác thường của anh. Cô nói huyên thuyên về những buổi đi chơi vui vẻ những lúc không có Lập Huy. Anh im lặng nghe, rồi hỏi đột ngột:

- Vậy mấy lúc không có anh, em không thấy buồn sao? Có lúc anh cũng nhớ em lắm

- Một câu nói rất tâm lý. Có nghĩa ngược lại cũng vậy

Thục Hiền hình mũi:

- Mình đúng là tri kỷ của nhau

Lập Huy cho xe vào bãi đậu. Anh rút chiếc khóa cổ và vẫn ngồi yên. Thục

Hiền nũng nịu kéo tay anh:

- Xuống đi. Em đói đến hết thấy đường rồi này

Anh nghiêng người tời mở cửa cho cô và bước xuống. Cả hai băng qua đường. Thục Hiền vịn tay vào anh, vò vĩnh:

- Ăn xong, đừng về nghe Huy. Trưa nay anh đưa em đi chơi nha. Gần một tuần hai đứa không gặp nhau, phải nói là em nhớ anh muốn chết được. Lập Huy im lặng nghe, thấy thương và tội nghiệp làm sao. Nhưng có thể nào chỉ là cảm giác tội nghiệp khi anh đã tận mắt thấy cô đi chơi riêng. Anh đâu phải là thánh

Anh mở cửa, nhường lối cho Thục Hiền vào trước. Cô đưa mắt tìm một bàn trống, ngồi xuống dò thực đơn:

- Anh ăn gì?

Anh chống tay ngồi nhìn cô, Thục Hiền xếp thực đơn lại, gọi vài món với người bồi bàn, rồi quay lại, liến thoắng:

- Tôi qua em cũng đến đây này. Đi hát karaoke đến tối, sau đó đến đây ăn. Lập Huy thản nhiên hỏi:

- Em đi với ai?

Thục Hiền liếm môi, rồi miễn cưỡng trả lời:

- Đi với anh An

Cô nhìn trộm anh một cái, vẻ mặt tĩnh lặng của anh làm cô thấy yên tâm. Cô nói một cách vui vẻ:

- Hôm qua, em hát thi với anh An, hát một lúc hai tiếng đồng hồ luôn. Cuối cùng em chịu thua, mệt đến không thở nổi

Lập Huy mỉm cười, nhưng không nói gì. Thục Hiền nói tiếp:

- Anh An chỉ cho em chỗ này đó. Anh nói có món cocktail bảo đảm em sẽ rất thích. Quả thật em ghiền món đó luôn

Môi Lập Huy hơi mím lại, nhưng vẫn không nói gì. Thục Hiền vẫn vô tình liến thoắng:

- Lúc này dì Phương lạ lắm anh. Tự nhiên dì dễ chịu ra. Em đi đâu hoặc làm gì, bà ấy cũng không chĩa mũi vào. Dễ chịu chi lạ

- Như vậy em thoải mái hơn chứ?

- Dĩ nhiên là thoải mái, đến nỗi nhiều lúc thấy mình tự do quá, em muốn nhảy lên la cho thỏa thích. Theo anh thì tại sao bà ấy thay đổi như vậy

Lập Huy hơi nhún vai:

- Anh không biết. Có thể là bà ta bận lo việc gì đó nên không quan tâm đến em

- Chắc vậy. Anh biết không? Thậm chí nhiều lúc hứng quá, em vận nhạc ầm ĩ lên, vậy mà bà ấy cũng không nói một tiếng

Cô cười khúc khích:

- Bỗng nhiên bà ấy dễ thương ra. Không hiểu có chuyện gì không? Sợ trời

sập, hay là sắp có một cơn đại hồng thủy nên bà ấy sợ chết mà lo tu?

Lập Huy nhắc:

- Ăn đi

Nhưng Thục Hiền vẫn mãi mê nói:

- Chuyện dì Phương tại sao không quan trọng, em chỉ muốn nói là anh không phải ngại nữa. Hiểu chưa?

- Em muốn bảo anh đến nhà bình thường?

- Bộ anh không muốn hả?

- Muốn. Nhưng chưa phải là bây giờ

- Sao vậy?

- Đợi thời gian cho nguôi ngoai đã. Anh không muốn làm Phương Ngân buồn. Cô bé đó hiền quá nên dễ quên một chuyện buồn đâu phải chỉ thời gian ngắn là đủ. Dì Phương khác cô, em hiểu không?

- Sao anh biết Phương Ngân buồn? Em cứ nghĩ nó không biết buồn là gì đâu. Nhỏ đó tới ngày cứ ngơ ngơ, không nhớ gì lâu cả đâu

- Ngược lại đó. Nếu em chịu chơi với Phương Ngân em sẽ thấy cô rất dễ thương, có một đời sống tinh thần đáng yêu và. . .

Thục Hiền nổi khùng cắt ngang:

- Và anh nghĩ đến nó sâu sắc hơn là em tưởng, tại vì trước đó anh đến coi mắt nó. Nếu không gặp em thì hai người đã. . .

Đến lượt Lập Huy giơ tay chặn lại:

- Nói tầm bậy. Này, em không ghen đó chứ?

- Xí, không thèm

Lập Huy lau miệng, rồi nhìn đồng hồ:

- Về chứ?

Anh gọi tính tiền. Rồi thấy Thục Hiền ngồi im, anh ngạc nhiên:

- Em không muốn về hả?

- Cả tuần mới gặp nhau, chưa đi chơi đã lo về. Em chán anh lắm

Lập Huy mỉm cười:

- Anh có bảo là về đâu. Nhưng em muốn đi chơi thì phải rời chỗ này chứ.

Em có thích đến nhà anh không?

- Ở đâu cũng được, miễn là đừng về nhà

Lập Huy nói như nhận xét:

- Em có một cái tật là thích ở ngoài đường hơn ở nhà mình. Sau này sống chung với nhau, chắc anh ở nhà một mình suốt ngày quá

- Tầm bậy! Không có đâu

- Hiểu theo nghĩa nào? Có nghĩa em sẽ thay đổi

- Không phải, mà là lúc đó em sẽ rủ anh theo

Nói xong, cô cười khúc khích một mình. Lập Huy lắc đầu chịu thua. Anh kéo ghế cho cô đi ra. Cử chỉ đó làm anh bỗng nhớ đến Luân An khi đẩy cửa

cho Thục Hiền hôm qua. Lạ thật! Trong tình yêu người ta ích kỷ đến mức không chấp nhận cả những hành động lịch sự của người khác đối với người yêu. Anh cũng không nằm trong ngoại lệ đó

Anh đưa cô về nhà. Thục Hiền ôm cổ anh hôn tới tấp trong cử chỉ bùng bột:

- Em nhớ anh quá chừng. Đêm nào em cũng nhớ anh. Sao mà em yêu anh thế?

Lập Huy cũng ôm ngang người cô. Cử chỉ sôi nổi của cô làm anh cảm động. Cô có cách biểu lộ tình cảm rất mãnh liệt, hồn nhiên. Nó làm anh nhớ hoài và càng yêu đến đắm đuối, càng muốn độc chiếm cô làm người duy nhất.

Lập Huy chợt giữ Thục Hiền lại. Cúi xuống nhìn vào mặt cô, khuôn mặt anh đầy vẻ nghiêm nghị:

- Anh muốn em đừng đi chơi với Luân An nữa. Hứa với anh đi

- Sao vậy?

Đôi mắt tròn xoe và câu hỏi vô tư của cô làm Lập Huy phải quay mặt đi chỗ khác, anh không muốn mình tầm thường ích kỷ, nhưng cũng không thể dung túng mối quan hệ kỳ cục này. Nó gần như là quan hệ tay ba, và Luân An đã dồn anh đến mức không thể chấp nhận được điều đó

Lập Huy im lặng ngồi ngửa ra ghế, cố nén cảm giác bức mình cứ dâng lên cuộn cuộn. Thục Hiền không hiểu được ý nghĩ của anh. Cô ngồi xuống một bên, cố hỏi cho kỳ được:

- Sao anh không cho em đi với Luân An?

- Tại vì anh không chịu được có người thứ ba chen vào hai đứa

- Nhưng tại mình với anh là bạn mà. Có lúc em còn thân với anh hơn cả anh nữa kìa

Lập Huy im lặng nhìn Thục Hiền. Cách nói cô giống hệt câu nói của Luân An: "Tụi tao có tình cảm sâu đậm từ lâu rồi". Chịu hết nổi anh nắm mạnh tay xuống bàn:

- Nếu em cảm thấy không thể dứt bỏ tình cảm đó được thì em hãy quên anh đi. Anh không chịu nổi tình trạng này nữa. Đủ rồi

Bị nạt, Thục Hiền cũng giận lên. Cô nổi ngang:

- Không chịu nổi em nữa thì thôi. Em về!

Cô đứng dậy, giận dỗi xách giỏ lên định bỏ về. Lập Huy gằn giọng:

- Ngồi xuống đó. Nói chàm tự ái là bỏ về phải không?

- Chứ em đâu phải là con nít mà thích thì anh cười, không thích thì nạt

Lập Huy đứng dậy:

- Em quen tự ái của mình. Vậy em có nghĩ tới tự ái em gây ra cho anh không? Nếu bây giờ anh cũng đi chơi với người khác liệu em có chấp nhận không?

Thục Hiền nhăn mặt:

- Em không đồng ý cách lập luận đó. Em với anh An là bạn thân, tự nhiên

cắt đứt sao được. Thế nếu là anh thì anh có chọn em để bỏ bạn không?

- Anh sẽ làm như vậy, nếu điều đó làm em vui

Thục Hiền vùng tay lên:

- Anh sẽ không làm như vậy. Nếu coi trọng em hơn thì trước đây anh đã không đuổi em về khi em xúc phạm bạn anh

- Có phải đây là sự trả thù không? - Lập Huy nghiêm giọng

Thục Hiền vùng tay:

- Muốn nghĩ sao cũng được

- Có nghĩa là cô đặt tôi ngang hàng với Luân An?

- Muốn nghĩ sao cũng được

- Không được trả lời lấp lửng như vậy. Chọn đi

Thục Hiền rất tự ái với thái độ ngang ngang của anh. Cô không cần biết mình đúng hay sai, chỉ nói cho bỏ tức

- Chọn rồi đó. Đi chơi với anh An cho vui, chứ không khó chịu như anh

Lập Huy nghiêng răng nhìn cô, giận run. nhưng anh vẫn cố điềm nhiên:

- Vậy thì về đi. Tôi không giữ nữa

Thục Hiền ngồi chết sững, không tin mình bị đuổi. Cô nhìn Lập Huy quay ra cửa, khuôn mặt cứng rắn bất cần. Thục Hiền giận đùng đùng lên:

- Đây là lần thứ mấy người đuổi tôi? Nhớ lấy, không bao giờ tôi thêm gặp mấy người nữa đâu!

Cô đi băng ra cửa, ào ra sân, ra ngoài đường như cơn gió lốc. Cô tức đến nỗi không còn đầu óc để nghĩ đến chuyện đón xe, đến mức có tiếng xe chạy chậm bên cạnh, cô cũng không hay. Rồi Lập Huy lên tiếng:

- Lên xe đi

- Không cần

- Cũng được. Tạm biệt

Lập Huy mím môi. Nói xong, anh phóng xe ào qua mặt cô. Trong chớp mắt xe anh đã mất hút ở cuối đường. Thục Hiền bậm môi nhìn theo, cơn giận càng lúc càng dâng cao ngút. Như bị khiêu khích, chọc tức, cô thề sẽ đi chơi với Luân An tới bên cho hả tức. Thậm chí cô sẽ cố nhớ Lập Huy ghét cái gì, cô sẽ làm đúng cái ấy để anh biết thế nào là chọc tức người khác

Thục Hiền tưởng như vậy là xong, đã chia tay thật sự rồi. Nhưng cô không ngờ hôm sau Lập Huy lại đến trường đón cô. Hình như anh biết chắc Thục Hiền sẽ có phản ứng quyết liệt nên anh không đứng chờ cô ra cổng mà đi thẳng vào chặn cô lại ở giữa sân. Anh chỉ chào Lan Oanh một cái, rồi quay qua Thục Hiền:

- Anh có chuyện cần gặp em

- Không cần

Vừa nói, Thục Hiền vừa kéo Lan Oanh lách đi, nhưng Lập Huy không chịu thua, anh nắm cánh tay cô lại:

- Em đừng ngúng nguẩy kiểu đó, không ăn thua gì đâu. Vào trong kia nói chuyện một chút đi

- Không có chuyện gì để nói hết. Buông ra! Có muốn tôi la lên không?

- Cứ việc la cho mọi người cùng nghe nếu thích. Chúng ta cùng quê. Anh không ngại chuyện đó đâu

- Vậy thôi nha, mình đi học đây - Lan Oanh lúng túng nhìn hết người này đến người khác, mặt người nào cũng đầy sát khí. Một người bướng bỉnh, ngang ngược. Một người cương quyết, lí lợm. Xem ra chẳng ai chịu thua ai, chẳng ai có ý định nhượng bộ. Cô không biết làm sao, đành lên tiếng:

- Anh Huy đến đây rồi thì mi chịu khó nói chuyện chút đi. Ở đây là trường mình, mi quê chứ ảnh đâu có biết mà quê

Lời khuyên của Lan Oanh hình như rất có tác dụng. Thục Hiền nhìn xung quanh. Thấy có vài cặp mắt tò mò, ngoái lại nhìn, cô liếc Lập Huy một cái:

- Nói đi

Lập Huy hất mặt về hướng băng đá:

- Đến đó đi

Lan Oanh nói nhỏ:

- Ta về trước nghe mi

Thục Hiền miễn cưỡng gật đầu, rồi lầm lì đi đến băng đá. Cô ngồi ngay đầu bên kia, như thể sắp nói chuyện với kẻ thù, mắt ngó chỗ khác, im lặng chờ Lập Huy làm như không thấy cử chỉ đó:

- Chuyện hôm qua, cho là anh quá đáng. Anh xin lỗi

- Khỏi cần

Lập Huy nhìn cô một cái, giọng tỉnh như không:

- Lỗi của anh là không chịu phân tích cho em hiểu. Đáng lẽ hôm qua anh phải bình tĩnh hơn. Đó chỉ là ý kiến bất đồng, đâu có đáng để mình giận nhau

Thật ra Thục Hiền không giận chuyện Luân An. Cô chỉ tức Lập Huy đã đuổi cô về. Và chuyện "tày trời" hơn là anh bỏ mặc cô giữa đường. Cô không muốn nhìn mặt anh chứ đừng nói là giận. Cô nói ngang:

- Tôi không muốn nói chuyện với mấy người, khỏi phân tích mất công

- Em bỏ giùm tạt nói ngang được không?

- Tôi không thèm nói ngang với người dung. Mấy người tưởng mấy người là gì mà tôi phải bỏ công để mà giận? Không có đâu

Lập Huy mím môi nhìn cô, cố nén giận:

- Nếu em cứ nói kiểu đó thì không nói chuyện gì được đâu

- Nhưng tôi đâu có muốn nói. Tính tôi là vậy đó. không được thì cứ chia tay

- Đủ rồi Thục Hiền. Sự kiên nhẫn của anh chỉ có giới hạn mà thôi

Thục Hiền lì lợm quay mặt chỗ khác. Lập Huy im lặng một lát như cố nén bực mình, rồi nghiêm nghị:

- Cho là em thích đi chơi với LuânAn. Nhưng em không nên nói vào mặt anh như vậy. Anh cũng có tự ái chứ Hiền. Em có nghĩ tới điều đó không? Thục Hiền quay lại, phẩy tay một cách hung hăng, rồi nói một tràng:

- Đấy, đấy! Mỗi người đều xem trọng tự ái của mình. Thế sao mấy người không tôn trọng người ta? Có khi nào tôi đuổi mấy người chưa? Còn mấy người thì đuổi tôi hai lần. Đã đuổi rồi thì tìm tôi làm gì?

- Anh đuổi hay em tự đòi về?

- Nếu có nói thì nhận đi, việc gì phải chạy lố. Mấy người ngay thẳng lắm mà

Lập Huy chỉnh lại:

- Em bỏ từ mấy người được không? Em tìm đâu ra cách nói chuyện ngoa ngoắt như vậy?

- Vẫn hơn bạn của mấy người trước kia. Tôi chỉ khó chịu chứ không lảng lơ. Ít ra tôi cũng không cười cợt với con trai như bạn anh

- Nhất thiết phải nói vào đầu óc người khác em mới chịu phải không? Cách nói như vậy làm cho em có nhiều kẻ thù hơn bạn đó Thục Hiền. Bỏ hẳn tật xấu đó đi

Thục Hiền nổi khùng lên, dậm ra nói ngang:

- Anh không phải là ba tôi. Đừng có nói với tôi kiểu đó.

Cô đứng lên bỏ về, nhưng Lập Huy đã kéo tay cô:

- Ngồi xuống

- Không. Tôi không thích nói chuyện với mấy người đã tổng cổ rồi ra khỏi nhà và bỏ mặc tôi giữa đường. Mấy người chỉ đối xử lịch thiệp với bạn gái. Còn với tôi thì cư xử thô bạo như kẻ thù. Tôi không tha thứ chuyện đó đâu. Không bao giờ!

Lập Huy định nói thì có tiếng xe chạy vào sân. Cả hai quay qua nhìn Luân An đang chạy xe về phía họ. Anh thắng xe lại trước mặt Thục Hiền và chỉ nhìn Lập Huy một cái rồi quay qua cô:

- Anh đến trễ quá, sợ em đã về rồi. Không ngờ em còn ở đây. May quá! để anh đưa em về nghe?

Luân An hồi hộp nhìn Thục Hiền, chờ thái độ của cô:

Lập Huy nói hốt:

- Tụi tao đang nói chuyện riêng, mày về trước đi

Thục Hiền lập tức cắt ngang:

- Tôi không có chuyện gì để nói hết

Cô đến bên cạnh Luân An:

- Anh đưa em về đi

Lập Huy nghiêm nghị:

- Thục Hiền!

Thục Hiền nhìn anh một cách thách thức, rồi thản nhiên ngồi lên phía sau xe

Luân An:

- Đi đi anh

Luân An rất bất ngờ vì cử chỉ của Thục Hiền. Anh không hy vọng cô sẽ đi với anh. Thái độ thù nghịch của cô đối với Lập Huy làm anh sung sướng đắc thắng. Anh nhìn Lập Huy, cười ngạo nghễ:

- Chào nhé

Chiếc xe quay đầu lại, rồi phóng ra cổng trường. Lập Huy đứng lên nhìn theo. Anh cười gằn một cái, rồi ngồi xuống băng đá, trầm tĩnh thò tay vào áo tìm gói thuốc.

Thái độ của anh rất bình thản, khuôn mặt cũng đầy tĩnh lặng. Chỉ có đôi mắt của một người kèm chế tốt cùng cơn giận điên cuồng, vì không thể hành động bừa bãi theo bản năng dữ dội.

Anh cứ ngồi một mình trong phòng, tự bắt mình phải bình tĩnh suy nghĩ về tất cả mọi khía cạnh. Thục Hiền có thể bông bột và ngang bướng, có thể làm tất cả thỏa mãn sự giận hờn. Nhưng anh thì không cho phép mình làm như vậy. Nếu anh cũng nông nổi như cô thì chỉ có đổ vỡ mà thôi

Lẽ ra hôm qua anh không nên bảo cô về, cũng không nên tự ái bỏ mặc cô ở ngoài đường. Nhưng anh làm sao khác đi được, khi Thục Hiền quá bướng. Anh biết có theo suốt con đường, cô cũng không chịu lên xe. Và anh thì rất quê nếu biết mình mục tiêu cho thiên hạ nhìn. Thục Hiền làm sao hiểu được điều đó, mà nếu hiểu, chưa chắc cô đã thông cảm.

Mấy ngày liền, Lập Huy không đến tìm Thục Hiền. Anh muốn để cô có thời gian lắng lại. Lúc ấy, sự thương nhớ sẽ làm dịu đi giận hờn, tức tối. Anh không tin cô cứng rắn đến như vậy

Cuối cùng anh gọi điện cho Thục Hiền. Người nhắc máy là bà Phương. Bà tỏ vẻ không nhận ra giọng nói của anh:

- Cậu cần gặp Thục Hiền hả? Nó đang có khách. Chờ tôi đi gọi nhé

Bà buông máy xuống. Lập Huy nhắm mắt lại, xoa tay lên trán. Anh biết người khác đó là ai rồi. Anh lắc đầu, trấn áp cảm giác ghen tuông làm nhói đau nơi ngực. Bên kia đầu dây, Thục Hiền nhẹ nhàng:

- A lô. Thục Hiền đây

- Em đang có bạn hả?

Giọng Thục Hiền thoát trở nên lạnh nhạt:

- Anh hả? Gọi tôi có việc gì không?

Lập Huy nói một cách kiên nhẫn:

- Anh muốn gặp em. Em ra đầu đường chờ đi. Mười phút sau anh đến

- Không. Tôi bận lắm

- Em tiếp anh Luân An phải không?

- Không việc gì đến anh

- Em đừng nói kiểu đó nữa. Anh hạ mình hết mức rồi đó Thục Hiền

- Hạ mình hay là kiêu ngạo? Mấy ngày qua anh không thèm gặp tôi. Một cú điện thoại cũng không tôi biết anh nghĩ gì rồi. Cách giàn hòa miễn cưỡng của anh chỉ làm tôi thấy ghét thêm thôi

- Được rồi. Để lúc gặp nhau, em muốn nói gì thì nói. Em ra gặp anh đi

- Không. Tôi không rảnh

- Cũng được. Tùy!

Lập Huy dần mạnh ổng nghe xuống máy, nghiêng răng tức giận. Anh bắt đầu thấy tính ngạo mạn của Thục Hiền đã đi quá xa, đã thách thức sự kiên nhẫn của anh quá mức, đến độ không chấp nhận được. Anh không đủ kiên nhẫn hạ mình nữa

Gần nửa tháng, anh không đến gặp Thục Hiền cũng không gọi điện. Thục Hiền cũng không tỏ vẻ gì là muốn lên tiếng dàn hòa. Lập Huy biết cô không khi nào hạ mình chịu nhận lỗi, dù biết mình đã đi quá mức. Anh quyết định im lặng để bề gãy tính kiêu ngạo lớn của cô. Nếu cứ nuông chiều cô sẽ không bao giờ biết dừng lại đúng lúc cả

Sáng nay, Luân An đến văn phòng gặp anh. Lập Huy cũng vừa tiễn một người khách ra cửa. Anh chào luân An bằng một cái gật đầu khô khan, rồi đến ngồi xuống ghế. Luân An cũng ngồi xuống đối diện với anh:

- Mày có vẻ làm ăn khá nhỉ?

Lập Huy nói với giọng vô cảm ;

- Cũng tạm

Luân An vô đề:

- Chắc mày không nghĩ tao đến đây để nhờ mày bào chữa cho một vụ kiện?

Lập Huy nhún vai, không đáp. Cách đùa vô duyên của Luân An không làm anh thú vị. Thậm chí anh hơi khó chịu khi Luân An đến đây, đến nơi làm việc của anh để nói chuyện riêng tư

Vẻ ngạo mạn của Lập Huy làm Luân An cười gằn:

- Mày có vẻ không thích tao đến đây, hay đúng hơn là không muốn thấy sự có mặt của tao?

- Tùy mày nghĩ. Tao không có ý kiến

- Mày với Thục Hiền giận nhau lâu nhỉ?

Lập Huy nhướng mắt:

- Thì sao?

- Điều đó nói lên một điều là mày với cô không hợp nhau

- Rồi sao nữa?

- Trong khi với tao. Thục Hiền vui vẻ, thoải mái

- Rồi sao nữa?

- Vậy thì mày thua cuộc rồi. Mày không nên đến tìm cô nữa. Tao muốn

mình rạch ròi để đừng xảy ra chuyện gì rắc rối

Lập Huy cười châm biếm:

- Chuyện riêng của tao với cô thì ảnh hưởng gì đến mày? Nhảy vào giải quyết chuyện của người ta thì không được lịch sự cho lắm. Mày không thấy vậy sao?

Luân An không hề thấy quê, vẻ mặt anh thản nhiên:

- Dĩ nhiên đó là chuyện mày, nhưng nó cũng ảnh hưởng đến tao. Mày thừa biết điều đó mà

Lập Huy làm ra vẻ không hiểu:

- Ảnh hưởng gì vậy? Tao nhớ là tao chưa hề cần đến sự có mặt của mày trong mọi trường hợp. Mày ưa gán cho mình những ý tưởng lệch lạc rồi đó An

Luân An nổi nóng:

- Mày là luật sư, tao làm sao nói luôn lách được như mày. Nó thẳng ra là tao muốn mày rút lui đi. Trên thực tế, mày đã thua cuộc

Lập Huy bình tĩnh:

- Vậy thì mày đến đây làm gì? Người chiến thắng thì phải tự tin và giữ lấy sự kiêu hãnh của mình, đâu cần phải tìm đến người thua cuộc để răn đe. Mày không biết cách giấu giếm điểm yếu của mình rồi đó

Luân An ngắc ngứ làm thinh. Đốp chát vào mặt nhau thì anh có thể làm được, còn lý luận để vạch trần mối quan hệ của mỗi người thì anh không có khả năng để nói. Điều đó làm anh tự ái và bản chất thô thiển lại bộc lên, thẳng thừng:

- Tao không cần biết mày nói gì. Nói thẳng ra, tao đến đây không muốn mày quấy rầy Thực Hiện nữa. Cô có thể không thêm quen với mày, chứ cô đâu có bỏ tao. Hôm đó mình cá độ nhau rồi. Mày giữ lời hứa đi

Lập Huy chợt mỉm cười, rồi khoát tay làm một cử chỉ như tiễn khách:

- Mày có thể về được rồi đó

- Chưa nói chuyện xong, tao không về. Đừng đuổi mắt công

Lập Huy quay qua cô trợ lý:

- Tiễn khách giúp tôi

Anh đứng lên, đi ra cửa. Luân An đứng bật dậy, hùng hổ nói với theo:

- Thực Hiện sẽ theo tao ra Hải Phòng chơi một tuần, tao sẽ làm cho cô thuộc về tao bằng mọi cách. Mày chống mắt lên mà xem. Đừng có kiêu ngạo, coi thường tao

Lập Huy hơi đứng lại, rồi tiếp tục đi ra khỏi phòng. Anh vào phòng mình, khóa cửa lại, ngồi ngửa ra ghế, mặt cau lại đầy vẻ bức tức.

Anh không hề quan trọng những gì Luân An nói, chỉ thấy giận Thực Hiện ghê gớm. Trong mối quan hệ với Luân An, cô đã cho phép mình đi quá xa, bất kể như vậy là xúc phạm đến tình cảm của anh. Thực Hiện muốn hành

động cho thỏa mãn tự ái, hay muốn dồn anh vào chân tường đây?

Buổi tối anh đến thẳng nhà cô, Thục Hiền đang ngồi nơi xích đu, dưới giàn hoa giấy. Cô có vẻ kinh ngạc khi thấy Lập Huy đi vào. Anh đi thẳng về phía cô:

- Rất may là tối nay em có ở nhà

Thục Hiền đứng bật dậy:

- Anh đi đâu vậy?

- Bao giờ em đi Hải Phòng với Luân An

Thục Hiền ngồi trở lại xích đu, lạnh nhạt:

- Sao anh biết chuyện đó?

- Không cần biết tại sao. Em chỉ cần trả lời thôi. Có phải em đi với nó một tuần không?

Thục Hiền nhăn mặt:

- Anh đi với đoàn ra đó diễn. Tôi muốn đi chơi cho biết. Thì sao nào?

Lập Huy trừng mắt:

- Anh cấm em làm như vậy. Đừng có tự do quá mức, không hay ho gì đâu

Cách nói của anh làm Thục Hiền tự ái lên. Cô cười khiêu khích:

- Tính tôi vậy đó, hay dở gì mặc kệ tôi. Ai muốn đánh giá sao cũng được.

Nên nhớ, anh không là gì của tôi. Đừng tò mò chuyện riêng của tôi

- "Tò mò chuyện riêng"- Câu nói làm Lập Huy bị xúc phạm đến mức không nhin nổi

Anh cười châm biếm:

- Cùng một lúc mà có chuyện riêng với hai người. Em đoán chính quá đó Hiền!

Thục Hiền ngồi lặng người. Cái đau bị xúc phạm biến thành sự phẫn nộ đến mất bình tĩnh. Cô tìm cách nói thật đau ném vào đầu anh:

- Sao anh biết tôi có chuyện riêng với hai người? Anh tự cho mình là gì của tôi vậy? Anh không là gì cả! Và chuyện riêng của tôi với anh An đâu có ảnh hưởng gì đến anh? Tò mò vào chuyện riêng của người ta, anh còn tự trọng không vậy?

Lập Huy ngồi yên, cố dẫn cơn tức. Thật lâu anh nói dịu giọng:

- Đừng tìm cách chọc tức nhau nữa mà nói về chuyện của em đi. Tại sao em đi Hải Phòng với Luân An?

Thục Hiền vẫn chưa hết giận. Cô nói ngang:

- Tôi thích đi chơi với anh. Thì sao?

Kiểu nói xoáy vào đầu người khác của cô thật không ai chịu nổi. Lập Huy giận bùng lên, nhưng vẫn nén lại:

- Em có biết đi như vậy là bất tiện lắm không? Em lấy tư cách là gì của nó?

Và mọi người trong đoàn sẽ nghĩ sao về em? Đó là cách em để họ hiểu em là người yêu của nó phải không?

- Mặc kệ tôi

- Loạn vừa thôi Thục Hiền!

Thục Hiền ngược lên nhìn Lập Huy. Cô rất ghét cách nói chuyện ngang ngang của anh chẳng có một chút gì là năn nỉ, dịu dàng. Nếu là Luân An thì anh đã xuống nước van xin cô rồi. Luân An lúc nào cũng ngọt ngào, mềm mỏng, xoa dịu tự ái của cô. Còn Lập Huy thì chỉ biết ra lệnh, chằm biếm. Thậm chí nếu anh có hạ mình thì cũng nói chuyện khô như ngói, trong khi cô chỉ thích nói ngọt và âu yếm. Ngay lúc này cũng vậy, anh không muốn cô thân thiện với Luân An. Và cô thì sẽ sẵn sàng huỷ bỏ chuyện đi, nếu Lập Huy năn nỉ dịu dàng hơn nữa. Vậy mà anh lại thích cách nói ra lệnh hơn. Thấy cô ngồi yên, Lập Huy tiếp tục nghiêm giọng:

- Em có thể sống tự do, nhưng không được buông thả. Em thừa biết Luân An có tình ý với em, vậy mà em vẫn quan hệ thoải mái, thân mật. Lẽ ra em phải biết giới hạn lại chứ

Thục Hiền cau mặt:

- Tôi ghét kiểu nói chuyện áp đặt đó lắm, anh biết không? Anh đâu phải là ba tôi

Đến phiên Lập Huy hết chịu nổi. Anh lạnh lùng:

- Nếu được sự giáo dục của ba em thì em đã không sống phóng túng thế này

- Anh nói gì? Anh. . .

Thục Hiền ngừng bật, tức nghẹn giọng. Đúng là một sự miệt thị quá mức.

Mặt cô tím lại:

- Có nghĩa là anh nói tôi vô giáo dục, đến cả cha cũng bỏ rơi không ngó ngang tới và tôi là người thân thì anh đã không coi thường tôi như vậy. Thì ra trong thâm tâm anh đã khinh khi tôi. Anh. . . anh cút khỏi nhà tôi ngay. Lập Huy hơi bất ngờ trước phản ứng của Thục Hiền. Anh hơi cau mặt:

- Em nói gì vậy? Có chịu hiểu đúng những gì anh nói không?

Thục Hiền nói như hét:

- Như vậy mà không chịu đúng ý anh sao? Ra khỏi nhà tôi ngay

Cô nhảy xuống chiếc ghế xích đu, đến đứng trước mặt Lập Huy, mặt long lanh nước:

- Đến mức như vậy thì không có gì để nói nữa. Anh về đi

Lập Huy ấn cô ngồi xuống:

- Em làm gì âm ỉ lên vậy? Nói chuyện này chưa xong đã nhảy sang chuyện khác. Em muốn anh điên đầu phải không?

Thục Hiền đẩy anh ra:

- Tôi không muốn nghe anh nói bất cứ chuyện gì nữa. Anh có về không?

- Nãy giờ em đuổi anh mấy lần rồi? Anh chỉ lờ lờ một lần, em đã làm đùng đùng lên như vậy. Tại sao em không nghĩ anh cũng có tự ái của anh. Chẳng lẽ hai đứa gặp nhau chỉ có thể cãi cọ thôi sao?

Thục Hiền nguẩy đầu đi chỗ khác, không thèm nghe. Lập Huy mím môi nhìn cô:

- Em bảo anh khinh em, trong khi em có hiểu hết tình cảm của anh chưa? Từ đó giờ, anh chưa thương ai như em. Và anh đã làm hết sức để hai đứa hạnh phúc. Còn em thì ngược lại, lúc nào cũng xốc nổi và đặt tự ái lên tất cả. Nếu em khư khư giữ lấy tính tình như vậy, thì hai đứa không chịu đựng được nhau đâu

- Không cần anh chịu đựng

- Em bỏ giùm anh tật nói ngang được không?

Thấy Thục Hiền im lặng, anh nói tiếp:

- Trở lại chuyện đi Hải Phòng, anh yêu cầu em bỏ ý nghĩ đó. Nếu còn tôn trọng anh thì em không được ngang nhiên đi chơi với người khác ngay trước mũi anh như vậy

- Nếu như tôi đi?

Lập Huy im lìm nhìn cô, vẻ mặt rắn đanh:

- Thì quan hệ hai đứa chấm dứt. Và em sẽ gặp anh ở đây, ngay trong nhà này, với một mối quan hệ khác

Thục Hiền ngồi lặng, một ý nghĩ lướt qua làm cô đau nhói tim:

- Có nghĩa là anh sẽ trở lại với nhỏ Ngân chứ gì?

- Nếu em đẩy anh đến bước đường cùng

Thục Hiền cắn chặt răng. Trong cô giờ đây chỉ còn tự ái mù quáng, cuồng nộ. Cô quát mắt nhìn sang Lập Huy, cười ngạo mạn:

- Thì ra trong đầu anh luôn luôn còn vương vịu nó, đúng hơn là anh tiếc vì đã không chọn nó. Vậy thì anh cứ tới với nó đi. Tôi không cần

Lập Huy lăm li nhìn cô, không hé miệng. Thục Hiền hất mặt, kênh kiệu:

- Phương Ngân nó hiền, lại có giáo dục hẳn hoi. Cứ tới với nó đi, không việc gì phải hăm dọa. Không bao giờ tôi cần loại người như anh đâu. Muốn như vậy sao không nói sớm hơn?

Khuôn mặt Lập Huy tối đi, đôi mắt loé lên một tia nhìn kỳ lạ. Nhưng anh vẫn không nói gì, chỉ nhìn Thục Hiền chăm chăm. Cô cười khẩy:

- Anh cưới nó đi cho dì Phương hài lòng, cả ba anh cũng vui nữa. Hai người đó là bạn mà. Bây giờ làm sui nữa thì còn gì bằng. Mấy người gia giáo gặp nhau là xứng lắm đó!

Cô nhìn Lập Huy bằng nửa con mắt rồi kênh kiệu bỏ vào nhà

Đêm Noël

Mười

Thục Hiền về đến nhà lúc chiều. Chuyến đi Hải Phòng chẳng có gì vui như cô tưởng. Ngoài những buổi diễn, Luân An đưa cô và Lan Oanh đi vòng vòng trong thành phố rồi trở về khách sạn. Chính anh cũng không biết đường, nên cũng chẳng đi đâu xa. Và đường phố ở đâu cũng giống nhau, cũng đầy xe cộ và đầy người. Nếu ở thành phố có xe biết bay thì cũng còn thứ để xem. Đàng này. . . mọi thứ đều giống nhau. Chán ời là chán!

Thậ ra cô đâu có đi chơi một cách vô tư. Lúc nào cô cũng nhớ Lập Huy và mối quan hệ căng thẳng, lúc nào cũng trĩu nặng với ý nghĩ tức tối, giận hờn. Và cô chỉ biết trút vào Lan Oanh. Mà nói với Lan Oanh thì cũng như không, vì Lập Huy đâu có nghe được

Thục Hiền lười biếng đứng dậy, đi qua phòng tắm. Cảm thấy dễ chịu hơn, cô bỏ mặc đồ đạc bừa bộn, nằm xuống ngủ thiếp đi

Khi cô thức dậy thì trời đã nhá nhem. Cô đuổi người, ngồi lên. Thấy dì Mười đang xếp lại đồ đạc trên bàn, cô mỉm cười:

- Tới giờ cơm chưa dì Mười? Con đói quá
- Tới rồi đó cô. Nhưng ông chưa về, bà bảo chờ ông về rồi ăn luôn
- Vậy hả?

Thục Hiền đứng lên, vào phòng rửa mặt, rồi lững thững trở ra ngồi xuống cạnh dì Mười:

- Hôm nay, nhà có gì lạ không dì? Chị Thư có qua chơi không?
- Cô Thư không qua, nhưng mà cậu Huy thì. . .
- Thì sao?

Thục Hiền nôn nóng hỏi. Dì Mười có vẻ khó nghĩ, cử chỉ của bà càng làm Thục Hiền tò mò:

- Anh có đến tìm con không?
- Có. Nhưng mà không phải. . .

Ngay lúc đó có tiếng bà Phương gọi dì Mười xuống dọn bàn. Dì Mười vội cất đồ vào tủ, hấp tấp nói:

- Để tôi xuống dưới. Tối tui nói chuyện này cho cô nghe. Mà chắc không cần đến tôi đâu. Lát nữa, thế nào cô cũng biết thôi

Thục Hiền đứng ở cửa nhìn theo, hoang mang và ngạc nhiên. Cô ngồi suy nghĩ mãi vẫn không hiểu ra. Cuối cùng cô đi ra hành lang, xuống phòng ăn. Dì Phương đang sắp xếp lại bàn. Thấy cô, bà chỉ nhìn một cái, rồi thản nhiên đến tủ lấy thêm ly. Cử chỉ chăm sóc của bà làm Thục Hiền biết nhà sắp có khách. Chỉ có khách quý mới làm bà chăm chút như vậy thôi

Cô đứng lóng ngóng định phụ giúp, nhưng không biết giúp gì. Cô đi qua tìm ba, nhưng ông không có trong phòng. Thục Hiền đoán là ông ở dưới sân. Cô lững thững đi xuống

Ngang qua phòng khách, Thục Hiền thấy Lập Huy. Cô đứng sững nhìn anh. Lập Huy không thấy cô, và cũng không ngồi một mình. Anh đang nói chuyện với Phương Ngân. Thục Hiền quay qua nhìn khuôn mặt rạng rỡ của nó. Cô lập tức hiểu chuyện gì xảy ra. Câu nói của Huy lướt trong đầu cô: "Em sẽ gặp anh ở đây với một mối quan hệ khác". Lập Huy đã làm đúng như điều anh đã nói, đã trừng phạt cô một cách thẳng tay. Anh thật là. . .

Tim Thục Hiền như vỡ tung vì đau đớn và phẫn nộ. Cô không chấp nhận anh cư xử như vậy. Cô đứng như hóa đá ở cầu thang, không hay tay mình bám chặt vào lan can. Cả người cô run bần bật vì cơn tức và bất lực oà vỡ. Bà Phương chợt đi ra. Bà nhìn Thục Hiền, rồi nhìn ra phòng khách. Nụ cười thỏa mãn nở trên môi, bà hắng giọng:

- Sao đứng đây vậy Thục Hiền? Vào ăn cơm đi. Hôm nay nhà có khách đó. Con nhớ cậu Huy không? Lập Huy, con của luật sư Quang đó. Lúc trước, cậu ấy có tới mấy lần. Chắc con nhớ mà

- Con nhớ

Thục Hiền nói một cách khô khan, rồi quay lưng định bỏ lên cầu thang. Bà Phương vội lên tiếng:

- Con không ăn cơm sao? Tới giờ cơm mà bỏ đi đâu vậy?

- Con muốn về phòng một chút

- Nhớ xuống ngay đó. Coi chừng ba rầy là để khách chờ à

Thục Hiền không trả lời. Cô đi như chạy lên phòng ngồi phịch xuống giường trong cảm giác điên đảo. Cô thấy nghẹt thở với ý nghĩ phải ngồi bên bàn ăn, đối diện với Lập Huy. Và điều kinh khủng nhất là chứng kiến anh tán tỉnh Phương Ngân, dù với hình thức nào cũng vậy.

Thục Hiền ngồi lì trong phòng, nhất định không xuống phòng ăn. Cô thật sự không đủ can đảm chứng kiến cảnh tượng đầm ấm của họ. Cô giận Lập Huy đến mức la hét, quát tháo vào mặt anh. Lập Huy đưa cô đi từ cơn tức tối này đến cơn tức tối khác, cuối cùng là sự dứt khoát như nước đá tạt vào mặt. Một kiểu trả thù hoàn hảo nhất để người ta đau đớn. Đến bây giờ cô mới thấm thía anh ghê gớm đến đâu.

Suốt đêm, Thục Hiền thức trắng, thức với tâm trạng cuồng loạn đau đớn, thù ghét đến tận tim óc. Cô đã quá chủ quan, cứ nghĩ đó chỉ là câu hăm dọa. Cô không tưởng tượng nổi Lập Huy nghĩ được cách trừng phạt ghê gớm như vậy

Hôm sau Thục Hiền đến văn phòng tìm Lập Huy. Anh đang tiếp khách và có vẻ thản nhiên khi thấy cô, thậm chí mỉm cười, chỉ tay về phía ghế:

- Cảm phiền chờ một chút

"Giống y như khách". Anh ta coi mình như khách của anh ta sao, thậm chí tệ hơn thế nữa. Thục Hiền giận sôi lên với ý nghĩ đó. Cô ném một tia nhìn giận dữ về phía Lập Huy, rồi nén lòng ngồi xuống ghế

Lập Huy tiễn khách ra về, rồi quay vào phòng. Anh đến ngồi bên bàn giấy, nghiêm chỉnh nhìn cô:

- Thế nào?

Thục Hiền đứng bật dậy, đến đứng trước bàn. Cô quát mắt nhìn anh:

- Tại sao anh đến nhà tôi như vậy?

Lập Huy điềm tĩnh nhìn cô:

- Thế tại sao tôi không đến được? Tôi có làm gì quá đáng không? Điều gì khiến cô phật lòng như vậy?

Lập Huy không trả lời. Anh khoát tay về phía ghế như mời ngồi. Cử chỉ lịch sự của anh làm Thục Hiền như bị khiêu khích. Cô nói như hét:

- Tôi không thèm ngồi

Cô nhìn anh hằn học:

- Tôi cấm anh từ đây về sau không được đến nhà tôi nữa

- Có thể giải thích không?

- Anh....

Thục Hiền cứng họng. Đúng là cô không trả lời được. Không có lý do chính đáng! Và cô biết Lập Huy cố ý hỏi để bắt cô nói ra ý nghĩ của mình. Không bao giờ! Tự ái không cho phép cô hé môi nói bất cứ một câu gì về nỗi ghen của mình. Cô quát mắt:

- Không cần giải thích với loại người như anh. Chỉ cần biết là tôi cấm anh đến nhà tôi. Ai cũng được trừ anh

Lập Huy nói rành rọt như phân tích:

- Có lẽ cô quá vô lý rồi đó. Di Phương và Phương Ngân, thậm chí cả ba cô nữa, tất cả đều mời tôi đến chơi. Và tôi đến vì họ, hoàn toàn đâu có gì để phiền đến cô. Cô chỉ có thể phản đối nếu tôi quấy rầy cô thôi

Thục Hiền im lặng, đuối lý. Rồi cô mím môi cắn hờn:

- Đồ đều!

Lập Huy tỉnh bơ, hoàn toàn không hề nổi giận:

- Nếu cô đến đây chỉ để nói bao nhiêu đó thì mất công lắm đó Thục Hiền.

Nếu ba cô biết cô ăn nói vậy với tôi, có lẽ ông ấy không hài lòng đâu

Anh mỉm cười như thân thiện:

- Nề cô là chị Phương Ngân nên tôi bỏ qua. Hy vọng từ đây về sau, cô đừng hồ đồ với tôi nữa

Môi Thục Hiền run lên bần bật, cô nói thẳng:

- Anh muốn dùng Phương Ngân để trả thù tôi phải không? Anh là đồ hèn!

Khuôn mặt Lập Huy dửng dưng:

- Muốn nghĩ sao cũng được. Đó là việc của cô.

Thục Hiền quắc mắt:

- Anh thật là thủ đoạn. Khi quen với tôi thì cư xử không ra gì, đến khi không hợp nhau nữa thì quay lại tán tỉnh Phương Ngân. Ngày trước. . .

Lập Huy giơ tay chặn lại, giọng anh thờ ơ:

- Đừng nhắc chuyện trước kia nữa. Đó là sai lầm mà tôi ân hận ghê gớm. Tôi thật sự không muốn khơi lại, mong là cô cũng vậy. Cứ coi như chúng ta chưa từng quen biết nhau, được không?

Thục Hiền không trả lời. Cô nhìn Lập Huy bằng ánh mắt căm ghét đến tột cùng, rồi nói dần từng tiếng:

- Tôi chưa từng thù ai như anh

- Đó là ý nghĩ của cô, tôi không có ý kiến

- Rất may dì Phương không biết bộ mặt thật của anh. Tội nghiệp nhỏ Phương Ngân quá khờ khạo khi yêu một tên đê tiện như anh, một người đều cáng nhất mà tôi từng gặp.

- Cô nói đúng. Tôi đã lỡ làm người đều. Tôi kém xa sự trong sáng của Phương Ngân. Dĩ nhiên tôi sẽ biết cách làm gì đó để đền bù cho cô ấy. Cô không phải lo Phương Ngân bị thiệt thòi

Thục Hiền quắc mắt nhìn anh, rồi quay phắt người bỏ đi ra. Thái độ dừng dưng của Lập Huy đối với cô là một sự khiêu khích đến tột đỉnh. Và cô không đủ sức đối mặt với anh nữa. Cô không thể tiếp tục nói, cho dù là câu nguyên rủa.

Đây mới là mở đầu cho sự trả giá thôi, còn một sự trả giá lớn nữa mà khiến hai người phải cách xa nhau và những tưởng không thể gặp lại. Cô đi lang thang ngoài đường như người mất hồn, lúc mệt lả rồi mới vào ký túc xá tìm Lan Oanh. Lan Oanh có vẻ ngạc nhiên:

- Đi đâu mà bơ phờ vậy?

Thục Hiền không trả lời, cô kéo màn nằm vật xuống giường:

- Hắn đã trở lại với nhỏ Ngân rồi đó Oanh. Ta không ngờ hắn đều như vậy. Lan Oanh hiểu ngay. Cô mở lớn mắt:

- Có chuyện đó nữa hả? Sao mi biết?

- Hắn đến nhà ta, làm sao ta không biết được. Tối qua hắn nói chuyện với nó cả buổi. Ta không có can đảm xuống ăn cơm và nhìn đói suốt đêm, cả ngủ cũng không

- Thảo nào nhìn mi xuống sắc mau đến như vậy.

Thục Hiền nhìn lên tường, nói như mê:

- Ta chưa thù ai như thù hắn. Lúc trước, ta tưởng trên đời này chỉ có dì Phương là kẻ thù. Vậy mà bây giờ ta ghét hắn gấp trăm lần

- Rõ ràng là anh muốn trừng phạt mi thật rồi

- Một kiểu trừng phạt độc ác. Không ngờ con người của hắn là vậy. Trời ơi! Ta muốn hắn chết quách cho rồi. Hôm qua nhìn mặt nhỏ Ngân, ta muốn cả

hai biến hết đi cho ta đừng đau khổ

Lan Oanh tò mò:

- Mặt nó làm sao?

- Dĩ nhiên là sung sướng vì hấn tán gái trình độ lắm mà. Ai mà không mềm lòng

Lan Oanh thở dài:

- Anh Huy này cũng dễ sợ thật, làm toàn là chuyện đau đầu thiên hạ. Mi dữ mà ảnh còn dữ hơn. Hai người cứ chơi những cú ra trò. Ta thì không chịu nổi mấy chuyện dữ dội vậy đâu. Đừng buồn nữa mi.

Thục Hiền nheo mắt, môi mím lại:

- Mi nghĩ ta ngồi đó mà buồn sao? Không bao giờ. Ta không phải loại con gái chỉ biết khóc khi bị bỏ đá đâu, mà sẽ làm hơn thế nữa kia

Lan Oanh nhìn cô gườm gườm:

- Mi định làm chuyện động trời gì nữa đó? Cho ta xin đi nghe

Thục Hiền cười ngạo mạn:

- Không làm chuyện động trời thì làm sao làm cho hấn đau. Ta sẽ làm cho hấn thất điên bát đảo hơn thế nữa kia

- Nhưng mi định làm gì? Đừng có khùng nghe

- Không nói bây giờ đâu. Đến lúc đó mi sẽ biết

Lan Oanh thở hắt ra:

- Mi với ảnh, người nào cũng dữ dội như nhau. Lúc thương thì thương như điên, đến lúc giận nhau thì hành hạ nhau như điên đảo. Không giống ai cả. Trả thù nhau cho dữ dội rồi cuộc hai bên đều khổ. Cách hay nhất là mi đến năn nỉ ảnh đi

Thục Hiền trừng mắt:

- Mi nói gì? Ta mà hạ mình năn nỉ hấn hả? Không bao giờ mà ta phải làm hấn đau đớn nữa kia

- Nhưng mà làm chuyện gì?

- Đến lúc đó mi sẽ biết

Cô nằm sấp xuống giường, giọng cứng rắn:

- Mi xuống dưới, gọi điện cho anh An giùm ta đi. Mi bảo ảnh đến ngay. Nếu không là ta không chờ đó

- Nhưng mi định làm gì? Trời ơi, riết rồi chắc ta khùng lên với mi quá

Thục Hiền úp mặt vào gối, không trả lời. Lan Oanh tặc lưỡi ngán ngẩm, rồi loay hoay thay đồ, đi xuống đường

Nửa giờ sau, Luân An xuất hiện. Anh gõ cửa phòng một cách gấp gáp. Lan Oanh định ra mở cửa thì Thục Hiền cản lại:

- Mi đừng ra

Cô bước xuống giường, thản nhiên ra mở cửa và đi ra hành lang:

Luân An nhìn cô lo lắng:

- Em có bị gì không? Sao gọi anh gấp vậy?

Anh dừng lại quan sát cô:

- Sao em bơ phờ vậy Hiền? Em gặp chuyện gì vậy?

Thục Hiền lắc đầu như không muốn nói chuyện đó. Cô nhìn thẳng vào mặt Luân An:

- Anh chỉ cần trả lời ngắn gọn thôi. Anh có yêu em không?

- Sao tự nhiên em hỏi vậy? Dĩ nhiên là tình cảm của anh dành cho em rất nhiều, nhưng anh không dám nói vì em. . .

Thục Hiền cắt ngang:

- Đừng nói nhiều, anh chỉ cần trả lời có yêu em hoặc không bao nhiêu đó thôi

- Có, rất yêu

- Vậy thì anh cưới em đi. Thứ bảy này anh đến nhà nói với ba em, tuần sau đám cưới, nghĩa là phải ngay trong vòng hai tuần. Không thì thôi, em không cần nữa!

Luân An kinh ngạc đến đờ người. Anh nói hấp tấp:

- Sao nhanh vậy Hiền? Sao bỗng nhiên em đòi. . .

Thục Hiền lại cắt ngang:

- Anh đừng hỏi lý do, chỉ cần trả lời em thôi. Anh có muốn cưới hay không?

- Dĩ nhiên là muốn, vì anh yêu em mà

- Vậy thì anh chuẩn bị đi

- Khoa đã Hiền. Để một tháng được không em? Muốn có một đám cưới chuẩn bị nhiều thứ lắm. Gấp quá anh sợ không kịp

- Cả hai tuần mà không kịp sao?

- Thì kịp đó nhưng không chu đáo. Anh muốn đám cưới phải làm thật lớn cho xứng đáng với em

- Khỏi. Em không cần làm lớn, chỉ cần có đám cưới là được rồi. Còn nếu anh không làm được thì thôi. Anh về đi

Luân An vội gật đầu:

- Được rồi, anh sẽ lo ngay lập tức. Nhưng em không đòi ý đó chứ Thục Hiền?

- Không khi nào!

Cô im lặng một lát, rồi nói với giọng ráo hoảnh:

- Những gì em cần, em đã nói hết rồi đó. Anh về đi tối thứ bảy hẵng đến nhà em

Luân An đứng yên tư lự. Quả thật đòi hỏi của Thục Hiền làm anh bất ngờ đến choáng váng. Choáng váng vì vui mừng và lo lắng. Có nằm mơ anh cũng không tin bỗng nhiên Thục Hiền yêu cầu đám cưới như vậy. Dĩ nhiên cô đã gặp cú sốc nào đó. Nhưng đó là chuyện gì vậy?

Luân An ngập ngừng định hỏi thì Thục Hiền đã quay lưng:

- Anh về đi. Em vô đây

Và không đợi Luân An bước đi, cô đi nhanh vào phòng, như đã giả quyết xong công việc.

Lan Oanh ngạc nhiên:

- Anh An đâu rồi?

- Về rồi

- Nói chuyện gì mà lạ vậy?

Thục Hiền nằm chúi xuống giường, cười gằn:

- Hai tuần nữa, tao làm đám cưới với anh An đó. Tao đã nói xong rồi

- Cái gì?

Lan Oanh phát nhảy dựng lên vì kinh ngạc, mắt cô mở lớn:

- Đám cưới trong hai tuần. Có điên không mi?

- Không. Mấy người điên không nghĩ ra được chuyện đó đâu

- Mi còn hơn là điên nữa đó. Trời đất ơi! Lấy chồng gì mà có nửa tháng.

Đúng là quá điên rồi!

Thục Hiền cười thản nhiên:

- Nếu quyết định xong thì năm phút cũng là nhiều, nửa tháng mà nhằm gì

- Nhưng đây là chuyện lấy chồng chuyện quan trọng suốt đời lận

- Ta không cần biết nó quan trọng ra sao cả. Sao cũng được

Mắt cô nheo lại. Đây thù hận:

- Ta lấy anh An cho hấn sáng mắt ra

Lan Oanh nói như rên rỉ:

- Thật. . . ta chỉ còn biết kêu trời mà thôi. Mi điên vừa thôi, Thục Hiền. Hấn làm cho mi đau, mi trả đũa nặng hơn, rốt cuộc bên nào cũng thương tích. Ta phải gọi điện cho anh An hỏi lại mới được

Thục Hiền quát khế:

- Cấm mi nói đó. Anh An không nghe mi đâu

- Nhưng mà chuyện này. . .

- Im đi. Ta không muốn nghe nữa đâu

Nói rồi, cô nằm xuống vào tường, môi mím chặt và nước mắt chảy lặng lẽ.

Lan Oanh ngồi ôm gối, mặt nhăn nhó khổ sở. Cô hết thở dài đến chép miệng. Đúng là cô có nhỏ bạn dữ và ngang bướng kinh khủng. Từ đó đến giờ, chơi với nhau, cô toàn thấy Thục Hiền làm những chuyện động trời, mà kinh khủng nhất là chuyện này. Lần này cô phải ngăn lại thôi, nếu không thì Thục Hiền sẽ càng khổ hơn nữa

Mãi đến chiều tối, Thục Hiền mới trở về nhà, Lan Oanh vội đi tìm Lập Huy, nhưng khổ là cô không biết nhà anh ở đâu. Có lần Thục Hiền và cô có đến văn phòng của anh. Nhưng cô rất ngại đến đó. Biết Lập Huy có thích bị quấy rầy kiểu này hay không?

Có gọi điện cho Lập Huy, rất may là gặp được anh. Tự nhiên Lan Oanh thấy

hồi hộp, giọng cô lạc hẳn đi

- A lô. Em Lan Oanh đây

- À, Oanh hả? Lâu quá không gặp em. Gọi cho anh có chuyện gì không?

- Em có chuyện cần nói với anh, quan trọng lắm

- Vậy à?

- Anh đến quán cà phê gần chỗ em được không? Quán mà mấy lần mình hay vô đó. Anh nhớ không?

- Nhớ

- Anh đến ngay được không? Em chờ

Im lặng một lát, rồi giọng Lập Huy thờ ơ:

- Bây giờ thì anh bận lắm

Lan Oanh hấp tấp:

- Vậy tối nay nhé? Bây giờ được không?

Bên kia lại im lặng, hình như Lập Huy đang suy nghĩ. Cuối cùng, anh lên tiếng:

- Thôi được, bây giờ anh đến

- Vậy em chờ anh nghe

Lan Oanh gác máy, thở phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời cũng thấy hơi tức tức. Cách nói của Lập Huy có vẻ miễn cưỡng sao ấy. Cô gặp anh chỉ để nói chuyện Thục Hiền chứ có chuyện gì khác, Lập Huy hiểu như vậy, thế mà anh tỉnh bơ như không muốn biết. Cô còn thấy tự ái, huống gì là Thục Hiền. Nhỏ mà biế được thì bảo đảm sẽ nổ ra giông tố ầm ỹ

Cô đến quán đúng bảy giờ. Gần nửa tiếng sau, Lập Huy mới đến. Tóc anh hơi rối, hình như là vì chạy nhanh. Anh thấy Lan Oanh và đi về phía cô:

- Xin lỗi đã để em chờ. Anh bận khách quá

- Anh uống gì?

Lập Huy dặt người nhìn người chạy bàn:

- Cho ly cà phê

Anh quay lại Lan Oanh mỉm cười:

- Lâu quá không gặp em. Khỏe chứ?

- Dạ bình thường

- Làm chỗ đó có thoải mái không?

- Dạ dễ chịu lắm. Tại bà chủ nể anh đấy.

Lập Huy như không muốn Lan Oanh nói như vậy. Anh sửa lại cổ áo, ngồi thẳng lên:

- Thế nào, có chuyện gì vậy?

Tự nhiên Lan Oanh đâm ra lúng túng. Cô nhìn trộm Lập Huy một cái và

hoang mang. Anh đã chủ động chia tay với Thục Hiền và đã tấn công

Phương Ngân. Biết anh có còn quan tâm đến nó hay không? Rủi nó ra mà anh đứng đưng thì quê không để đâu cho hết

Nhưng anh đã đến đây rồi, dù muốn dù không thì cô cũng phải nói. Cô lại liếc anh, rồi ngập ngừng

- Em muốn nói với anh chuyện Thục Hiền

Lập Huy nhướng mắt:

- Vậy hả? Thế nào?

- Thục Hiền sắp làm đám cưới với anh An đấy

Lập Huy hơi ngả người ra sau tỉnh bơ. Thậm chí anh còn mỉm cười:

- Vậy sao? Oanh hẳn giùm anh chúc mừng cơ

"Vậy là sao đây trời? Sao anh ta tỉnh bơ thế kia? Chắc mình làm người vô duyên rồi quá"- Lan Oanh nghĩ thầm. Cô liếm môi, nói tiếp:

- Chỉ còn hai tuần nữa là đám cưới đấy. Nó vừa mới quyết định xong

- Vậy hả?

Lan Oanh kêu lên:

- Anh không thấy nó làm như vậy là nông nổi sao?

Lập Huy lại nhướng mắt, nói có chút giễu cợt:

- Từ lúc quyết định tới lúc đám cưới đến những hai tuần, có gì đâu mà nông nổi. Thời đại bây giờ chuyện cưới xin đâu có khắt khe như ngày xưa. Sao em khó quá vậy?

- Nhưng nó không hề yêu anh An. Mới mấy ngày trước, lúc tụi em đi chơi Hải Phòng, nó không tỏ vẻ gì là yêu anh. Vậy rồi dùng một cái, khi trở về thành phố hôm trước là hôm sau đòi đám cưới. Như vậy mà không xốc nổi sao?

Lập Huy cười thành tiếng:

- Từ đó giờ, Thục Hiền thích làm chuyện khác người. Đây cũng là một trong những điều khác người của cô ấy. Sao Oanh có vẻ lo lắng vậy?

Lan Oanh cau mặt:

- Có thật sự anh không quan tâm chuyện này không? Đó cũng là chuyện của anh mà

- Sao lại là của anh? Thục Hiền lấy Luân An chứ có phải lấy anh đâu. Khi nào cô ấy làm đám cưới với anh thì lúc đó mới là chuyện của anh

- Anh có thể cư xử cặn tàu ráo máng vậy sao?

Lập Huy từ tốn:

- Quyết định lấy chồng là của Thục Hiền. Oanh như vậy là không đúng rồi

Lan Oanh ngồi im. Cô suy nghĩ một lát, rồi ngược lên nghiêm trang:

- Không biết em nói chuyện này có đúng lúc không? Có thể khi biết em làm như vậy, Thục Hiền sẽ tự ái mà giận luôn cả em. Nhưng dù sao em vẫn chấp nhận, còn quyết định thế nào là tùy anh

Lập Huy im lặng hút thuốc, dáng điệu bình thản, dửng dưng. Cử chỉ của anh làm Lan Oanh muốn bỏ về cho rồi. Nhưng cô cũng ráng nói:

- Sáng hôm qua, Thục Hiền đến em, nó bảo anh đã quay qua Phương Ngân.

Anh thừa biết tính Thục Hiền mà, khi nó tự ái lên thì bất kể. Và nó gọi anh An đến. Nó nói nếu anh muốn cưới nó thì phải tổ chức ngay

Lập Huy hơi cười:

- Anh đoán Luân An sẽ không từ chối rồi
- Dĩ nhiên là không từ chối rồi. Chuyện này anh phải có trách nhiệm một phần. Nếu không tại anh nó không liều lĩnh như vậy đâu. Người nó yêu đâu phải là anh An

Lập Huy giơ tay chặn lại:

- Chuyện tụi anh chấm dứt rồi. Bây giờ mỗi người một con đường. Thục Hiền yêu và lấy ai làm chồng, anh không có ý kiến. Cô có quyền quyết định cuộc sống của mình. Anh khuyên Oanh cũng nên tôn trọng quyết định đó. Đừng phản đối mà đám cưới Thục Hiền sẽ mất vui.

Lan Oanh lạc giọng:

- Em không ngờ anh Huy mau thay đổi như vậy. Bây giờ em mới tin những gì nó nói là đúng. Thật ra anh không hề yêu nó, vì nếu thương thì anh không cư xử với nó như vậy

Lập Huy tò mò:

- Anh đã cư xử tệ thế nào nhỉ?
- Còn không tệ sao? Chỉ bất đồng ý kiến một chút, anh đã đuổi nó về và bỏ mặc nó giữa đường. Biết nó giận anh cũng không thèm đến làm hòa. Anh luôn nói chuyện gay gắt với nó, trong khi anh An lúc nào cũng nuông chiều nó. Chỉ chuyện anh bỏ rơi nó để trở lại với Phương Ngân em cũng đủ hiểu rồi. Nếu thương nó thì anh đã không làm thẳng thùng như vậy

Lập Huy mỉm cười:

- Trong mắt các cô, anh là người vô tình như vậy sao?
- Thường người ta khó thấy việc làm của mình lắm - Cô ngừng lại, cười nhếch môi:

- Đến giờ Thục Hiền mới hiểu anh lúc nào cũng nửa vơi. Anh đến với nó, nhưng lúc nào cũng tiếc nhỏ Ngân. Tình cảm của người ta mà anh coi như trò đùa vậy. Nói thật nghe, Thục Hiền nó nói anh đều là không sai đâu!

Lập Huy ngồi im. Không có phản ứng gì chứng tỏ anh bị xúc phạm, cử chỉ đó chẳng khác nào anh thừa nhận chuyện đó là hiển nhiên. Và anh không thèm thanh minh. Lan Oanh thấy tức thật sự. Cô cười nhạt:

- Em nghĩ có nói thêm cũng vô ích. Em về đây

Và để dần mặt Huy, cô ngoái nhìn. Lập Huy vẫn còn ngồi đó, trầm ngâm nhìn ly cà phê. Thái độ im lặng của anh thật khó hiểu. Không biết anh đang nghĩ gì nữa? Nhưng bây giờ thì Lan Oanh bắt đầu tin Thục Hiền nói đúng. Anh ta đều thật sự chứ không phải là bị gán ghép nữa

Tối thứ bảy, phòng ăn nhà Thục Hiền lại đông hơn vì có thêm ba người khách. Ngoài Lập Huy, còn có Quốc Thái, Thanh Thư. Buổi chiều, Thục Hiền gọi điện rủ Thanh Thư về nhà ăn tối, cô sẽ báo một chuyện quan trọng. Cô chỉ nói có bao nhiêu đó, không giải thích gì thêm nên Thanh Thư cũng không ngờ là có Lập Huy.

Thanh Thư nhìn Lập Huy ngồi cạnh Phương Ngân. Cô thấy lạ nhưng không hỏi, bị cuốn hút vào câu chuyện vui vẻ nên lát sau cô lại quên ngay. Quốc Thái rõ ràng rất vui vẻ về nhà vợ lại gặp Huy. Anh không thích bà Phương nên rất ít khi đến đây. Anh cũng không để ý đến vị trí ngồi khác thường của Lập Huy và vui vẻ nói chuyện liên tục.

Ông Quyền bình thường ít nói tối nay cũng trở nên cởi mở hơn:

- Lâu nay Lập Huy không nói, bác đâu có biết cháu là bạn thằng Thái. Cuối cùng bạn bè cũng trở thành người nhà như vậy, bác vui lắm.

Bà Phương mỉm cười, không ý kiến. Phương Ngân không nén được cái nhìn nồng nàn về phía Lập Huy. Câu nói của ông Quyền chẳng khác nào lời tuyên bố về mối quan hệ còn mơ hồ giữa cô và Lập Huy. Khuôn mặt cô càng lộ vẻ sung sướng hơn khi Quốc Thái vỗ vai anh:

- Sau này thành anh em rồi tao lấy tư cách anh rể quản lý mày đó, cho mày hết tật. . .

Thanh Thư lừ mắt:

- Anh này, bây giờ Lập Huy khác trước rồi chứ bộ. Anh cứ có ấn tượng với người ta hoài.

Lập Huy chặn lời Thanh Thư:

- Cứ để cho nó thoải mái, xem nó còn biết những gì về tôi nữa?

Quốc Thái định nói thì có tiếng chuông reo ngoài cổng.

Bà Phương nhíu mày:

- Ai đến giờ này vậy kia?

Bà cao giọng:

- Cô Mười ra xem ai vậy?

- Dạ.

Dì Mười đi ra ngoài. Lập Huy cố ý nhìn thẳng vào Thục Hiền. Cô hơi mím môi, mắt liếc ra cửa. Từ nãy giờ cô rất bình thản, bình thản đến mức lạnh lùng mà không ai để ý. Một lát sau, dì Mười trở vô.

Thục Hiền mỉm cười:

- Dì Mười mời anh vào và lấy thêm chén giùm con.

Cô quay sang ông Quyền:

- Ba cho con mời bạn con nghe ba?

Ông Quyền ậm ự không trả lời. Rõ ràng là ông không hài lòng, nhưng cũng không từ chối. Thục Hiền phớt tỉnh về nghiêm nghị của ông. Cô đứng dậy,

ra cửa đón Luân An.

Thanh Thư tò mò quay lại nhìn Luân An. Tối nay anh ăn mặc nghiêm chỉnh, tóc cắt ngắn và cử chỉ khiêm tốn pha chút rụt rè. Anh gật đầu chào mọi người. Thục Hiền đỡ lấy hộp quà trên tay anh, đặt trên đầu tủ, rồi vui vẻ

- Anh ngồi đi

Thanh Thư cũng lịch sự đứng dậy, kéo ghế:

- Ngồi đây đi em. Em là bạn của Thục Hiền hả?

- Dạ

Bà Phương kín đáo cười với Luân An, rồi nói dịu dàng như mới biết anh lần đầu:

- Cháu tự nhiên nghe. Cứ xem như đây là nhà cháu vậy

- Dạ, cảm ơn bác

Luân An liếc về phía ông Quyền. Vẻ mặt nghiêm nghiêm của ông làm anh thấy ngán, nhưng anh cố trấn tĩnh lại. Sự động viên của bà Phương làm anh tự tin hơn, vì biết mình sẽ được ủng hộ

Không khí chợt trầm trở lại từ khi Luân An xuất hiện

Thanh Thư bèn gọi chuyện:

- Luân An làm ở đâu vậy?

- Dạ, em làm ca sĩ của đoàn ca nhạc Hướng Dương chị ạ?

- Ủa! ca sĩ? Vậy chắc là em biết Lập Huy chứ?

Không hẹn mà cả hai cùng đưa mắt nhìn nhau. Luân An cười mềm mỏng:

- Dạ biết chứ chị

Lập Huy xen vào:

- Phải nói là biết rất rõ. Trước đây, bọn tôi là bạn đó Thư ạ

- Vậy hả? Sao bạn đây chuyện vậy? Vui quá há

Rồi im lặng lại, như không ai biết nói gì. Bà Phương nhỏ nhẹ:

- An ăn tự nhiên

- Dạ cảm ơn bác

Thục Hiền gấp thức ăn cho Luân An một cách chăm sóc. Thấy Quốc Thái rót rượu mời anh, cô bèn ngăn lại với vẻ âu yếm đặc biệt dành riêng cho Luân An:

- Anh An không uống rượu nhiều được đâu. Em không cho phép anh uống đâu nha

Luân An quay lại:

- Không sao đâu Hiền. Để anh làm quen với anh Thái

- Nếu vậy, em sẽ uống thay anh. Anh Thái dám uống với em không? Ly này là em uống cho anh An đó nghe

Ông Quyền nghiêm giọng:

- Con lại làm gì đó Hiền? Bày đặt uống rượu nữa hả?

- Con sợ anh An say mà ba

Ông Quyền "hừm" một tiếng, không nói gì. Thanh Thư nhìn Thục Hiền một cách khó hiểu. Bọn bè cũng đầu thế thân mật đến vậy. Cừ chỉ đó phải dành cho Lập Huy mới đúng chứ. Cô khẽ đá chân Thục Hiền dưới gầm bàn như nhắc nhở. Thục Hiền biết nhưng chỉ cười. Rồi cô quay qua ông Quyền:

- Ba! Tôi nay anh An muốn thừa chuyện với ba một chuyện quan trọng

- Chuyện gì? - Ông Quyền nghiêm giọng

Luân An ngồi thẳng người lên, như cố tập trung hết tinh thần vào giờ phút quyết định:

- Dạ thưa bác. Hôm nay con đến nhà thưa với hai bác chuyện của con với Thục Hiền. Con xin bác cho phép tụi con cưới nhau. Con sẽ về đưa gia đình làm quen với nhà ta

Cách nói của anh có vẻ thế nào ấy, nhưng không ai để ý điều đó. Trừ Lập Huy, tất cả mọi người đều sững sốt. Tất cả đều ngồi lặng yên. Rồi Thanh Thư thốt lên:

- Như vậy là sao Hiền?

Thục Hiền cười thản nhiên:

- Tụi em quyết định là cuối tuần sau tổ chức. Chị ủng hộ em chứ? Chị nói giúp em đi!

Thanh Thư đưa mắt nhìn Lập Huy. Anh mỉm cười như không ý kiến, như điều đó không hề ảnh hưởng gì đến anh. Thái độ của anh làm Thanh Thư thấy hoang mang và ngạc nhiên đến không biết phải hỏi gì. Nhưng vốn lịch sự tế nhị, cô chỉ nói buông xuôi:

- Chuyện đám cưới quan trọng lắm, em suy nghĩ kỹ chưa? - Cô quay qua ông Quyền - Ba thấy sao hả ba?

Ông Quyền nãy giờ im lặng. Nghe Thanh Thư hỏi, ông buông một câu ngắn gọn:

- Chuyện của con Hiền, để tùy nó

Luân An nhìn bà Phương. Cái nhìn khuyến khích của bà như động viên anh. Anh nói tiếp:

- Dạ tụi con bàn với nhau sẽ tổ chức đám cưới vào tuần tới. Con xin phép hai bác cho con ngày mai đưa ba má con qua giáp mặt

Thanh Thư tròn xoe mắt, kinh ngạc kêu lên một tiếng. Quốc Thái và Phương Ngân cũng chồm tới phía trước ngạc nhiên nhìn. Thục Hiền cười thản nhiên nhìn lại mọi người và nhìn thẳng Lập Huy, môi héch lên như thách thức.

Anh nghiêm nghị quay mặt đi chỗ khác. Đối với Thục Hiền thì đó là thái độ bàng quan, hờ hững. Cảm giác bị khiêu khích biến thành sự căm ghét cùng cực, cô quay qua phía ông Quyền:

- Sao ba không nói gì hết vậy? Anh An đang chờ ý iến của ba kìa. Ba đồng ý nha ba?

Về mặt ông Quyền vẫn nghiêm khắc, rõ ràng ông phải cố kiềm chế để khỏi

quát lên:

- Tại sao gấp vậy? Chuyện gì cũng từ từ chứ con

Thục Hiền bướng bỉnh:

- Nhưng con thích cưới sớm. Con không chờ nổi nữa. Con thích sống chung nhà với anh An

Thanh Thư đá vào chân cô một cái như nhắc nhở. Nhưng Thục Hiền vẫn tỉnh bơ:

- Con chán sống một mình lắm rồi

Ông Quyền hằm hằm nhìn cô, rồi bất chợt quay qua Luân An:

- Cậu cứ về đi. Để gia đình tôi bàn lại

Bị đuổi thẳng thừng, Luân An hơi què. Anh nhìn Thục Hiền hội ý. Thanh Thư vội nói đỡ:

- Đề nghị của anh đột ngột quá nên ba tôi chưa trả lời được. Anh cứ về đi bàn lại với gia đình đã

Luân An hiểu là mình nên rút lui. Anh đứng dậy chào mọi người. Thục Hiền định đứng lên thì Thanh Thư đã cản lại

Rồi cô tiễn Luân An ra cửa. Cô gượng gạo:

- Ba tôi có hơi nóng một chút. Xin lỗi nghe anh An

- Dạ không sao. Nhưng. . . tôi hi vọng là chị ủng hộ chúng tôi

- Cũng chưa biết nữa chuyện này bất ngờ quá

- Tôi hiểu. Chào chị

Thanh Thư nhìn Luân An đi ra. Cô khẽ thở dài rồi quay vào.

Đêm Noël

Mười một

Trong phòng Thục Hiền ngồi im lìm lì. Vẻ mặt cô đầy thách thức, như sẵn sàng đối đầu với mọi tình huống. Ông Quyền không nén giận lâu hơn được nữa:

- Như vậy là mày với nó đã bàn tính trước rồi, nên nó tới đây để thông báo chứ đâu phải xin xỏ. Càng ngày mày càng quá quắt lắm. Không có cưới xin gì hết!

- Nhưng con lớn rồi mà ba

Ông Quyền không thêm chú ý, vẫn tiếp tục trút cơn giận:

- Cho mày ăn học cho nhiều, cuối cùng mày chọn một thằng không ra gì.

Mày nhìn thằng Thái với thằng Huy kìa. Sao không tìm người đàn ông hoàng như vậy chứ?

Thục Hiền ngẩng mặt lên. Cô liếc Lập Huy một cái thẳng thừng:

- Sao ba biết anh An không ra gì? Có nhiều người bề ngoài đứng đắn lắm nhưng bên trong đê tiện không ai ngờ. Ba đừng có nhìn lầm!

- Mày nói ai đê tiện? Bây giờ mày lại mắng cả anh rể mày phải không?

- Con không nói anh Thái, ở đây ai đều giả thì tự người đó biết

Ông Quyền giận run, đứng bật dậy:

- Ăn nói mất dạy! Mày muốn ám chỉ cậu Huy phải không? Thật là quá lắm. Đồ mất dạy!

Ông quay qua dì Mười, quát lên:

- Đưa con nhỏ này về phòng, nhốt nó lại cho tôi. Từ đây về sau, cấm nó ra khỏi phòng. Đi đi.

Phương Ngân sợ hãi ngồi nép vào Lập Huy. Quốc Thái và Thanh Thư nhìn Thục Hiền:

- Đừng cãi ba nữa! Xin lỗi ba đi Hiền

Thục Hiền mím môi, lì lợm:

- Em không có lỗi gì cả

Cô đẩy ghế đứng lên, run giọng:

- Con biết từ đó đến giờ, con là cái gai trong mắt ba. Con cũng không sung sướng gì khi sống trong nhà này đâu. Ba không muốn thấy mặt con thì ba gả con đi. Có chồng rồi thì không bao giờ con trở lại căn nhà này đâu

Lần đầu tiên bị Thục Hiền cãi lời, ông Quyền giận tím mặt, quát lên:

- Mày muốn lấy chồng thì cút đi. Tao không lo cho thứ con mất dạy như mày. Đi theo không đi

Không khí có vẻ căng thẳng, Thanh Thư nói như van xin:

- Ba đừng giận Thục Hiền. Ba! Nó còn con nít mà

Thục Hiền mím môi, hất tóc ra sau:

- Không em lớn rồi. Ba có coi em là con đâu mà chị năn nỉ. Đáng lẽ chị phải giúp em lấy chồng sớm kìa, giúp em thoát khỏi nhà này thì chị mới là chị của em

Ông Quyền quát lên:

- Được, được. Mày không muốn ở trong nhà này nữa thì đi ngay. Ra khỏi nhà tao

Bà Phương chột lên tiếng, giọng ngọt ngào:

- Sao anh đuổi con như vậy? Thục Hiền nó có tự ái của nó chứ. Nó đi rồi cũng phải về nhà thôi. Anh đừng thẳng tay như vậy

- Tôi không cần thứ con mất dạy như nó

- Anh đừng nóng nảy như vậy, không giải quyết được gì cả. Tốt hơn nên gả Thục Hiền đi. Cậu An là người không tới nỗi tệ đâu

- Cái thằng ăn mặc như dân du côn mà em bảo được à? Lâu nay nể em, nên anh để nó quen thằng đó, không ngờ càng ngày nó càng hư đốn đến như vậy. Thục Hiền quay lại nhìn bà Phương. Cô bỗng đoán ra tất cả. Rõ ràng bà cố ý đẩy cô về phía Luân An để kéo Lập Huy về phía Phương Ngân. "Mụ phù thủy nham hiểm". Cô ghét bà cay đắng và tức uất người, vì cuối cùng cô cũng nằm trong tay bà ta. Mặt cô đỏ rần vì tức, đến mức không tìm được lý lẽ để vạch mặt người đàn bà đề tiện này

Bà Phương chột nói một câu, làm cô muốn nổi điên lên:

- Anh nghĩ đi. Biết đâu nó sợ có thai với Luân An. Đi Hải Phòng chơi cả tuần với nhau làm gì không xảy ra chuyện đó

Thục Hiền quay phắt lại, quắc mắt nhìn bà Phương:

- Bà im đi. Tôi không phải loại người hư hỏng như bà muốn đâu. Tôi không phải loại con gái thấy con trai là đeo riết giống như con gái bà đâu

Bà Phương xanh mặt, hết bình tĩnh nổi:

- Cô nói gì? Cô nói ai đeo con trai? Đồ mất dạy! Đồ con gái hư!

- Tôi có hư cũng không bằng một góc con gái bà. Và bà nữa, bà dùng mọi thủ đoạn để lôi Lập Huy về cho con bà. Tiếc là ba tôi mù quáng quá nên bà thao túng tất cả trong nhà này. Bà tưởng tôi không biết sao?

Thanh Thư căng thẳng bật khóc lên. Cô nói như hét:

- Im đi Hiền! Sao em ngu quá vậy? Một mình em có chống đỡ được không mà em nói nặng thề thề như vậy? Tại sao em không biết im lặng chứ? Em ngu lắm! Im đi

Nhưng lời cảnh cáo của cô đã muộn. Những giọt nước mắt sầu não của bà Phương và cách nói thẳng thừng của Thục Hiền làm ông Quyền giận dữ:

- Mày nói ba mày mù quáng à? Đồ con mất dạy! Hôm nay lại hỗn với dì mày nữa. Mày có xin lỗi dì không?

Thục Hiền im lìm nhìn bà Phương. Cách khóc nức nở, ai oán của bà làm cô ghét cay ghét đắng. Môi cô mím chặt, mặt rắn đanh lì lợm. Ông Quyền quát lên:

- Mày có xin lỗi dì mày không?
- Con không xin lỗi. Bà ta không xứng đáng để con làm điều đó
- Con mất dạy! Đồ mất dạy! Tao phải trị, thử xem mày còn cứng đầu không? Ông Quyền giận run, đưa mắt nhìn xung quanh. Thấy không có gì dễ đập, ông rút dây nịt đánh tới tấp vào người cô
- Đồ hư đốn! Hư này! Mất dạy này

Thục Hiền lì người đứng yên. Thanh Thư khóc nức lên, giữ tay ông Quyền lại:

- Đừng đánh nữa ba! Con xin ba. Đừng đánh nó nữa mà Quốc Thái cũng cản lại quyết liệt:
- Đừng làm như vậy! Chết Thục Hiền thì sao? Chạy đi Hiền

Thanh Thư cũng la lên:

- Em chạy đi. Nghe không?

Nhưng Thục Hiền nhất định không chạy, vẫn một mực đứng yên, mặt ngẩng lên, cắn chặt răng lì lợm. Cử chỉ cô càng như thách thức ông Quyền. Ông hất Thanh Thư và Quốc Thái ra:

- Để tao đánh nó chết, xem nó còn lì đến đâu

Những lần dây nịt quất mạnh, hằn lên mặt, lên cổ Thục Hiền những lần đỏ, nhìn đến chịu không nổi. Lập Huy cắn chặt răng, mặt nhặn lại đau xót. Anh đi nhanh đến giằng Thục Hiền ra và đứng chắn ngang cô:

- Đừng đánh nữa bác Quyền! Như thế này cũng là quá lắm rồi

Thục Hiền quát nhỏ, bướng bỉnh:

- Không cần anh tội nghiệp. Anh tránh ra

Cô đền đứng trước mặt ông:

- Ba vì bà ta mà đàn áp con gái mình. Con không chạy trốn đâu. Con muốn biết ba cư xử với con đến mức nào. Ba cứ đánh con đi

- Mày. . .

Ông Quyền quắc mắt, giơ dây nịt lên nhưng Lập Huy cương quyết kéo Thục Hiền qua một bên. Sợi dây nịt trúng ngay cổ anh đau điếng

Anh đứng im nhìn ông Quyền. Ông vội rút dây nịt lại:

- Bác xin lỗi. Cháu có sao không?

Lập Huy lắc đầu, điềm đạm:

- Con còn thấy không chịu nổi sợi dây nịt của bác, huống gì là Thục Hiền.

Cổ yếu đuối như vậy. Bác tha thứ cho cổ đi

Ông Quyền quay qua Thục Hiền:

- Mày lì đến mức tao không tưởng tượng nổi. Mày cảm ơn cậu Huy chưa?

Thục Hiền không nhìn Lập Huy, vẻ mặt lạnh lùng:

- Con không thấy anh ta làm vậy là quân tử, cũng không bao giờ cảm ơn anh ta

Thanh Thu thở dài chịu thua. Thục HIền quá bướng như vậy làm sao mà. . . quả thật, ông Quyền tức giận vô cùng. Ông nghiến răng:

- Tao không có đứa con mất dạy như mày. Từ bây giờ mày không còn là con tao nữa. Ra khỏi nhà tao ngay. Đi ngay

Thanh Thu kêu lên:

- Sao ba đuổi nó? Đừng làm như vậy, ba!

Cô quay lại Thục HIền:

- Em xin lỗi ba đi. Nhanh lên

Nhưng Thục HIền gỡ tay cô ra, giọng ráo hoảnh:

- Đã đến mức như vậy thì con cũng không còn muốn ở lại nhà này. Xin phép ba

Nói rồi, cô quay ngoắt người, bỏ ra cửa. Thanh Thu khóc ròng, vội đi theo, giữ tay cô lại:

- Em đừng có xốc nổi như vậy. Ra khỏi nhà mình thì em sống ở đâu đây?

Thục HIền đứng lại:

- Em sẽ không vì đói mà trở lại nhà này đâu. Chị đừng lo

Ông Quyền quát theo:

- Cứ để nó đi. Mặc kệ nó, đi đi

Thục HIền bước nhanh qua phòng khách. Đi ra cửa. Thanh Thu hít mũi, tìm chiếc xác tay:

- Thừa ba con về

Lập Huy cản cô lại:

- Để tôi. Chị không khuyên được cổ đâu

Thanh Thu ngược lên ngạc nhiên. Cô định hỏi nhưng Lập Huy đã đi nhanh ra ngoài. Phương Ngân gọi như tuyệt vọng:

- Anh Huy. Anh đứng lại!

Lập Huy quay lại:

- Xin lỗi em. Anh không làm khác được

Và trước đôi mắt đỏ hoe của Phương Ngân, trước cái nhìn hằn học của bà Phương, anh gật đầu chào mọi người, rồi đi nhanh ra sân.

Anh đuổi kịp Thục HIền ở một khoảng khá xa. Cô đi bên vỉa hè, thỉnh thoảng đưa tay quệt lên mắt. Trong mắt anh, dáng cô có vẻ nhỏ nhoi, cô đơn kỳ lạ. Anh muốn đến với cô, nhưng biết chắc sẽ bị cự tuyệt nên anh chỉ giữ một khoảng cách tương đối phía sau cô, xem Thục HIền sẽ đi đâu

Thục HIền không biết Lập Huy phía sau. Cô đi lang thang trên đường, không định hướng là sẽ đi đâu. Thỉnh thoảng cô ngược mắt nhìn lên trời, thở dài vì sự đảo lộn đột ngột của mình.

Thật tình bây giờ cô không biết mình sẽ ra sao, sẽ về đâu và cuộc sống sắp

tới sẽ làm gì? Nhưng cô biết chắc một điều là mình sẽ không bao giờ về ngôi nhà đó nữa

Cô cũng quên hẳn chuyện đám cưới với Luân An. Không ngờ mọi chuyện lại xoay chuyển như vậy. Đột ngột đến nỗi không ngờ bỗng nhiên mình lại trở trối đến thế. Cô đã mất tất cả, chỉ còn lại chị Thanh Thư. Nhưng cô đâu thể như vậy là đủ trong cuộc đời

Thục Hiền rẽ vào công viên. Cô ngồi xuống một băng đá, đầu gục vào bàn tay, đầu óc quay cuồng nhớ lại diễn biến lúc nãy. Điều làm cô uất nhất là mình lại phơi bày sự bại trận trước mặt Lập Huy. Cô định buổi tối nay sẽ quát vào mặt anh cảm giác sững sờ thất trận, sẽ làm anh đau khổ để bẽ gãy sự ngạo mạn của anh. Không ngờ cuối cùng người bị thất bại chính là cô. Chút tự ái cuối cùng của cô cũng bị dập tắt thảm hại. Không biết cô phải vùng vẫy thế nào cho thoả mãn sự kiêu ngạo của mình

Thục Hiền hít mũi, nín khóc. Cô chợt cảm thấy có người ngồi xuống bên mình, không phải hình như, mà là chắc chắn như vậy, vì mùi thuốc lá thoảng qua mũi. Cô rùng mình quay lại, cố nhìn. Nhưng cô chỉ lơ mơ thấy một dáng người vì bóng tối. Giọng cô hơi sợ:

- Anh là ai?

Không nghe trả lời. Thục Hiền nghĩ ngay đến một gã tán gái. Cô nhìn quanh rồi đứng dậy định bỏ đi. Nhưng Lập Huy giữ tay cô lại:

- Đừng sợ. Ngồi xuống đi Thục Hiền

Thục Hiền lập tức rút tay lại, kinh ngạc:

- Sao anh biết tôi ở đây?

Lập Huy không trả lời, chỉ giữ tay cô chặt hơn:

- Ngồi xuống đi. Anh với em có nhiều chuyện để nói lắm

- Nói chuyện gì? Nãy giờ mấy người theo dõi tôi phải không?

- Mấy người trả lời trước đi. Tôi muốn biết mấy người đi theo tôi để làm gì?

Tò mò hay là chứng kiến lúc bi đát nhất của tôi?

Thấy cô khẳng khẳng đứng xa anh, Lập Huy cũng đứng dậy, đến gần cô hơn:

- Em không thấy là em tự hại mình sao? Bây giờ chỉ còn anh. Nếu em đẩy anh ra thì em còn ai nữa?

Thục Hiền cười khinh mạn:

- Tôi bị đuổi thật đấy. Bây giờ tôi không còn gia đình thật đấy, nhưng không bao giờ tôi cầu xin lòng thương hại của ai, nhất là của mấy người

Lập Huy giơ tay ngăn lại:

- Em xúc nổi lắm, Thục Hiền. Em đã nông nổi, lại thêm bướng bỉnh, tự ái. Hậu quả là như vậy, em không thấy sao? Đừng tự lừa dối mình nữa. Đừng phủ nhận sự thật là em rất cần anh

- Không khi nào. Anh không hiểu là tôi coi anh tệ hơn cả người lạ sao?

- Phải không?

Thục Hiền cười nhạt:

- Di Phương bảo anh theo nói với tôi như vậy à? Ngoan quá vậy sao? Thật xứng đáng là con rể của bà ta

Lập Huy không hề tự ái:

- Tại sao em nghĩ như vậy?

- Thế tôi có nghĩ ra lý do nào khác không?

- Không có lý do nào khác, ngoài chuyện anh lo cho em. Anh không chịu nổi khi thấy em bị đòn như vậy. Em đại dốt lắm

- Cảm ơn lòng tốt khi nói một câu như vậy, nhưng thừa rồi đó. Mấy người tưởng tôi tin sao? Tôi xếp mấy người về phía ba tôi và bà ta. Cho nên dù bây giờ ra thế này, tôi cũng không cần mấy người an ủi. Coi chừng Phương Ngân nó khóc ở nhà đó. Về mà dỗ nó đi.

Thục Hiền chạy ra khỏi công viên. Nhưng Lập Huy chạy đuổi theo, chặn cô lại:

- Em định đi đâu?

- Tôi còn Lan Oanh và chị Thu của tôi. Anh quên rồi sao?

- Bây giờ khuya rồi, không thể vào ký túc xá được đâu. Mà đến nhà chị Thu thì xa quá.

Anh ngừng lại một chút, rồi hỏi nghiêm chỉnh:

- Em không sợ làm phiền chị em sao? Chỉ thái độ của em lúc nãy thôi, cũng đủ làm chị em điên đầu rồi. Đừng đến Thanh Thu giờ này

Thục Hiền cắn răng, tuyệt vọng đến mức chỉ muốn chết đi cho rồi. Nhưng cô nhất định không để Lập Huy thấy vẻ thất chí của mình. Cô tươi tỉnh như không.

- Anh sẽ đi với em - Lập Huy tuyên bố

Thục Hiền không trả lời, lẳng lặng trở lại băng đá. Cô ngồi co chân lên, vòng tay qua gối và gục đầu xuống. Cái mệt mỏi và cái đau khắp thân thể làm cô hết cứng rắn nổi. Cô cúi đầu khóc thầm nhất định không để Lập Huy biết. Lập Huy cũng ngồi yên, kiên nhẫn chờ đến lúc Thục Hiền chịu thua. Anh biết cô sẽ không chịu đựng lâu đến nửa đêm, và chỉ có thể điều khiển được lúc cô đã hoàn toàn suy sụp. Giống như một đứa bé dữ đến hết mức của nó, rồi cũng phải thuận phục hoàn cảnh. Thục Hiền cũng vậy

Lập Huy nhìn quanh. Trong công viên đã có lác đác vài người trải chiếu ngủ. Đường phố hầu như không còn xe cộ. Anh nhìn Thục Hiền ngồi gục đầu ủ rũ. Tự nhiên anh thấy buồn cười. Có bao giờ anh hình dung có lúc anh và cô lang thang ngoài đường suốt đêm như thế này, cũng giống như chuyện hoang đường vậy.

Thời gian cứ chậm chạp đi qua. Cuối cùng, Thục Hiền chịu hết nổi. Trải qua buổi tối căng thẳng tột cùng, cộng với một buổi đi bộ lang thang, cô mệt đến

rã rời, đến mức không đủ sức gượng lại nữa. Từ đó đến giờ cô chưa từng bị khốn khổ thế này. Cô thật sự hoang mang, không biết phải làm gì. Và mặc dù không muốn, cô cũng phải thừa nhận sự có mặt của Lập Huy làm cô yên tâm rất nhiều

Thục Hiền quay lại, lơ đãng nhìn Lập Huy:

- Anh có thể nhường chỗ một chút không? Tôi muốn nằm
- Sao vậy? Mệt rồi à? - Vừa hỏi, Lập Huy vừa đứng dậy
- Không việc gì tới anh

Nói rồi, Thục Hiền cúi xuống băng đá, ngủ ngay lập tức. Lập Huy nhìn đồng hồ. Anh mới gọi được một chiếc taxi. Anh quay vào cũi Thục Hiền, lay cô dậy:

- Về nhà đi Thục Hiền. Em không ngủ ở đây được đâu.

Phải khó khăn lắm, anh mới gọi được cô. Thục Hiền nhắm mắt nhìn anh, rồi lập tức nhắm mắt lại:

- Cái gì vậy?
- Em dậy đi. Về nhà ngủ

Mặc dù buồn ngủ díp mắt, Thục Hiền cũng ráng phản đối:

- Tôi không về nhà đâu. Nhất định là không
- Không phải về nhà em đâu. Anh đưa về nhà anh
- Tôi không đi. Cứ mặc tôi đi

Vừa nói, Thục Hiền vừa gạt tay Lập Huy ra, ngủ tiếp.

Anh lắc đầu ngán ngẩm, rồi nói như dọa:

- Em có muốn bị bắt như lần trước nữa không? Tới nước này còn ráng bướng. Không sợ công an sao?

Nghe nhắc đến công an, Thục Hiền tỉnh ngủ hẳn. Cô ngồi bật dậy, dụi dụi mắt. Lập Huy tranh thủ nói tiếp:

- Nếu lần này em bị bắt thì không ai bảo lãnh nữa đâu. Nghe lời anh đi
- Nói rồi, Lập Huy bỏ đi. Thục Hiền riu riu đi theo anh. Chỉ cần nhắc đến công an là cô đủ sợ rồi, không còn đầu óc đâu để chống đối Lập Huy nữa. Với lại bây giờ mệt quá, nên không đủ tỉnh táo để tự ái hay nhớ lại chuyện lúc nãy. Cô chỉ còn ý muốn duy nhất là được yên thân mà thôi

Lập Huy đưa Thục Hiền về nhà riêng. Cả dãy nhà yên lặng. Chỉ còn ánh sáng của những ngọn đèn đường. Lo thơ vài người công nhân quét rác.

Tiếng chổi xao xạc khuấy động sự yên tĩnh của đêm. Vậy mà âm thanh đó làm Thục Hiền thấy lòng dịu lại. Tự nhiên cô thấy một cảm giác lâng lâng, tĩnh lặng và có chút buồn buồn, cô đơn. Những cảm xúc mà ban ngày cô không có được. Cô chợt thấy bị đuổi ra khỏi nhà vào ban đêm không chừng lại có cái thi vị riêng của nó

Vào nhà, Lập Huy khoá cửa lại, rồi đến bật đèn. Thục Hiền loay hoay đứng giữa phòng nhìn quanh, không biết phải làm gì. Cô nhìn Lập Huy. Anh cũng

nhìn cô:

- Còn buồn ngủ không?

- Không

- Được vậy thì thức nói chuyện. Ngồi xuống đi

Thấy Thục Hiền vẫn đứng yên bên bàn, anh hơi nhún vai như bực mình.

Anh đi về phía cô:

- Lúc nào em cũng muốn chống đối. Trận đòn lúc này không làm em biết sợ sao?

Thục Hiền im lìm nhìn anh, rồi ngoắc chỗ khác, châm biếm:

- Anh có định bắt chước ba tôi không vậy?

- Nếu cần - Lập Huy thản nhiên trả lời

Anh im lặng nhìn cô. Đến giờ anh mới thấy những lằn ngang dọc in hằn trên mặt, trên cổ và trên tay cô. Anh thở hắt một cái, lắc đầu:

- Đau không?

- Không hề - Thục Hiền nói một cách kiêu hãnh, mặc dù đang khổ sở vì cảm giác rất

- Tại sao lúc đó em không bỏ chạy? Em có thể làm như vậy mà

- Tôi đâu hèn đến vậy

Lập Huy giễu cợt:

- Vậy sao? Định chứng minh mình là người dũng cảm à? Thật là đáng khâm phục

Anh im lặng một lát, rồi nói tiếp, nghiêm nghị:

- Em có biết lúc tối em đại dột lắm không?

- Nếu không có anh ở đó thì em sẽ ra sao? tại sao em lại để bị đòn như vậy?

Làm vậy, liệu ba em có thương em hơn không?

- Tôi không cần ông ấy thương tôi. Từ lâu ông đã không thương tôi rồi. Bây giờ có ghét thêm, tôi cũng không vì vậy mà buồn hơn. Tôi muốn biết ông ấy nghe lời bà ta đến đâu, mù quáng đến đâu

- Em làm rồi. Thật ra, ba em rất thương em

- Nếu anh tưởng nói như vậy là tôi thương dì Phương thì làm rồi. Không bao giờ tôi tha thứ cho bà ta đâu

- Tại sao anh phải bênh vực cho bà ấy nhỉ?

Thục Hiền liếc anh một cái, rồi cười khẩy:

- Điều đó tự anh biết

Lập Huy khoát tay:

- Anh biết em nghĩ gì rồi. Nhưng không nói chuyện đó nữa. Bây giờ nói chuyện của em

Tại sao em muốn làm đám cưới với Luân An?

Thục Hiền nhún vai:

- Đó là chuyện riêng của chúng tôi. Anh hỏi làm gì?

Lập Huy điềm nhiên:

- Anh không tin em yêu nó
- Không ai điên đến mức lấy người mình không yêu cả
- Phải vậy không? Em trả thù anh kiểu đó còn tệ hơn cả người điên nữa đấy

Thục Hiền

Thục Hiền quay phắt lại nhìn anh, cười kiêu kỳ:

- Tại sao tôi phải trả thù anh? Người ta chỉ trả thù người mà mình xem trọng, còn trong mắt tôi, anh là số không to tướng. Tại sao tôi phải quan tâm chứ?

Lập Huy hỏi gặng:

- Vậy tại sao phải cưới gấp vậy?
- Tại thích
- Vậy sao trước đó, em không thích? Để đến khi thấy anh đến thăm Phương Ngân, em mới quyết định cưới?
- Chuyện của tôi, đừng có tò mò

Lập Huy không bị khiêu khích, vẫn điềm nhiên hỏi tới:

- Em có thấy hạnh phúc với đám cưới của mình không?
- Rất hạnh phúc

Anh cười thành tiếng:

- Em buồn cười lắm. Nếu thấy sung sướng thì tại sao nằm ở ký túc xá khóc suốt cả buổi chiều? Em tưởng anh không biết em đã làm gì sao?

Thục Hiền đứng lặng như pho tượng, mắt mở lớn kinh ngạc. Rồi cô lập tức hiểu ngay. Cô thấy giận Lan Oanh ghê gớm. Đồ nhiều chuyện lắm lời! Lan Oanh làm cho cô trở nên lố bịch trong mắt Lập Huy, làm cho sự kiêu hãnh của cô bị dập tắt thảm hại, rút cuộc tất cả những gì cô làm để thỏa mãn tự ái đều đi ngược lại. Cô tức đến mức muốn gặp Lan Oanh lập tức để cho nó một trận. Hình như hiểu ý cô, Lập Huy lên tiếng:

- Em định ăn thịt Lan Oanh phải không? Ngược lại anh phải cảm ơn cô vì đã cung cấp cho anh tin tức quý giá này

Thục Hiền mím môi, cố dằn cơn tức nhưng dằn không được. Cô quắc mắt nhìn Lập Huy:

- Anh im đi

Lập Huy nhún vai, như không để ý thái độ của cô:

- Luân An thật sai lầm khi chiều ý em. Nó không biết rằng sau khi cưới, nó sẽ gánh chịu hậu quả do sự xóc nổi của em. không có gì đại đột bằng lấy người mình không yêu để trả thù. Em biết chuyện đó không?

Thục Hiền nhìn đi chỗ khác, như không muốn nghe, anh cười khê:

- Rất may là chuyện đó không xảy ra. Anh biết chắc là em không đồng ý đâu

Thục Hiền chột quay lại, chanh chua:

- Tôi không hiểu sao anh cứ xỏ mũi vào chuyện riêng tư của tôi như vậy. Trong khi tôi không hề dòm ngó chuyện của anh. Bộ anh không thấy tự ái

sao? về mà lo chuyện của mình đi

Lập Huy nhướn mắt:

- Có thật em không còn dòm ngó chuyện của anh không? Vậy ai đến văn phòng anh cấm anh quen với Phương Ngân?

- Tôi chỉ cấm anh đến nhà tôi. Đừng có vu khống

- Cách nói nào cũng vậy thôi, cũng chỉ là một hình thức phản kháng của em, kể cả chuyện đòi lấy chồng

Anh ngừng lại, gật gù:

- Em dữ ngoài sức tưởng tượng của anh. Anh trừng phạt em chỉ một, còn em thì trả thù đến mười. Không bao giờ em chịu khuất ai cả, kể cả ba em.

- Đừng nhắc đến ba tôi. Ông ấy không hề xem tôi là con ông ấy

- Được rồi, không nhắc đến chuyện đó mà trở lại chuyện của mình. Em định giải quyết đám cưới của em thế nào?

- Không phải chuyện của anh

Lập Huy không hề tự ái. Anh nói như ra lệnh:

- Em dẹp cái trò con nít đó đi. Hãy đến xin lỗi Luân An và rút lại lời. Sau này em không được quan hệ với nó nữa. Anh tuyệt đối cấm

Thục Hiền bậm môi:

- Anh không phải là ba tôi. Ba tôi cũng không nói với tôi giọng điệu như vậy

- Nhưng chắc chắn một điều là ba em cũng không đồng ý em nông nổi

- Có thể. nhưng ông ấy đã đuổi tôi đi, đã không còn coi tôi là con nữa. Tôi có thể tự do làm theo ý thích của mình

Chợt nhớ ra, cô mĩa mai:

- Vừa chia tay với người này đã lập tức đến với người khác, anh không nông nổi sao?

Lập Huy điềm nhiên:

- Đó là lỗi của anh với Phương Ngân. Anh sẽ xin lỗi cô. Còn em thì sao? Em bắt buộc anh phải làm như vậy, nếu không em còn kiêu ngạo đến đâu

Thục Hiền lặc giọng:

- Anh trả thù tôi?

- Không phải trả thù, mà là cách để cảnh cáo em

Vừa nói anh vừa kéo Thục Hiền vào người. Cô lập tức đẩy anh ra. Nhưng anh cứng rắn giữ cô lại:

- Ngay bây giờ anh cũng còn giận em. Em tưởng anh không tức khi em hành động như vậy sao? Có điều bây giờ anh không buông ra nữa. Càng ngày em càng làm quá đáng.

Nãy giờ Thục Hiền cắn răng cố chịu đựng. nhưng bị siết mạnh quá, cô nhăn mặt:

- Đau! Anh có biết tôi vừa bị đòn không?

Lập Huy vội buông cô ra:

- Anh xin lỗi

Thục Hiền vội đứng dậy, lùi lại, giữ một khoảng cách an toàn. Lập Huy bước tới:

- Em đau ở đâu? Đưa anh xem

- Không không, không ảnh hưởng gì tới anh

Nhưng Lập Huy cương quyết kéo áo cô lên, xem xét. Anh mở mắt lớn, hoảng thật sự. Trên người Thục Hiền những lằn ngang dọc đỏ bầm trên làn da trắng mịn. Lập Huy lắc đầu, xót xa:

- Ba em nặng tay quá. Không ngờ em lại ra nông nỗi này. Đau lắm không? Cách hỏi của anh làm Thục Hiền tự nhiên tủi thân không kiềm được, cô òa lên khóc meo meo:

- Từ đó giờ, chưa bao giờ tôi bị đau như vậy. Tôi hận ông ấy lắm. Người ta chỉ dùng kiểu đó để đánh kẻ thù mà thôi

Lập Huy thở dài:

- Sao lúc đó em không chạy, còn ráng bước lúc anh cản ba em? em làm anh kinh ngạc vì sự chịu đựng của em

Thục Hiền không trả lời, nước mắt vẫn giọt vẫn giọt dài, cô thút thít:

- Anh có biết chừng nào mới hết không?

- Khoảng một tuần

Thục Hiền rên rỉ:

- Từ đây đến đó, chắc tôi chết mất

- Nín đi. Đợi đến sáng, anh mua dầu về xoa cho mau hết

- Ai cản anh

Cũng tạt nói ngang

Anh rút khăn tay lau mặt cho cô:

- Bây giờ em vô ngủ đi. Còn lâu lắm mới đến sáng. Em thức không nổi đâu

Thục Hiền đi về phía salon:

- Tôi sẽ nằm ở đây chờ sáng. Không làm phiền anh nữa đâu

- Em vô phòng đi. Để anh ở đây

- Khỏi cảm ơn

Nói xong, cô nhắm mắt lại. Lập Huy đến ngồi bên cạnh cô, nói nhỏ:

- Em còn giận anh không?

- Ai thèm giận người không liên quan gì tới mình

- Mình hoà đi Hiền. Cứ căng thẳng hoài, hai đứa đều thấy buồn. Nửa tháng nay, anh không làm được chuyện gì cả, lúc nào cũng nghĩ tới em. Anh biết em cũng không vui

- Ngược lại thì có. Tôi không hề biết buồn là gì

Lập Huy mỉm cười:

- Vì sắp được làm đám cưới hả?

- Tôi không đùa với mấy người

- Anh cũng hỏi nghiêm chỉnh

Thục Hiền không trả lời. Cô liếc anh một cái, rồi nằm xoay người nằm nghiêng vào trong. Lập Huy ngồi im một lát. Tưởng cô ngủ, anh nhẹ nhàng đứng dậy, bước qua ghế đối diện, nằm ngửa định ngủ

Thục Hiền cứ lăn lộn trên ghế. Rồi như tức không chịu được, cô ngồi bật dậy, ầm ục:

- Nhưng tại sao anh lại tán tỉnh nó chứ? Nếu không có chuyện tối nay thì anh có để mặc tôi làm đám cưới không? Anh hứa hẹn những gì với nó?

Lập Huy phì cười, mở mắt, ngồi lên:

- Thì ra này giờ nghĩ tới chuyện đó, em vẫn còn thấy tức sao?

- Ai thèm tức chuyện của mấy người

- Anh đã giải thích rồi

- Chưa đủ

Lập Huy cười cười:

- Em tưởng tượng chuyện kình khủng gì vậy? Anh chỉ đến thăm Phương Ngân hai lần, lúc em ở Hải Phòng về, cộng với tối nay là ba, làm gì có thời giờ mà hứa hẹn

- Nhưng tại sao anh phải đến với nó mới được? Bộ anh hết chỗ để đi rồi hả?

- Đúng là không còn chỗ nào khác. Nếu anh không làm vậy thì em có biết sợ mất không? Chính em bắt anh phải làm như vậy mà

- Thế anh đã tán tỉnh những gì?

- Tầm bậy. Anh không tán tỉnh. Anh đâu có điên như vậy. Anh chỉ nói chuyện với cô như em

Anh nhìn Thục Hiền chăm chăm:

- Còn em, đám cưới xong em sẽ làm gì?

- Tôi không biết. Chưa nghĩ tới chuyện đó

Lập Huy nhướng mắt:

- Lấy chồng mà không biết sau đó sẽ như thế nào à?

Thục Hiền liếc anh một cái:

- Anh cũng biết tại sao tôi làm vậy mà

Lập Huy gật gù:

- Em liều lĩnh hơn cả một đứa bé, vì chỉ có đứa bé mới không ý thức hết việc làm của mình. Anh cũng rất muốn em thực hiện cho được đám cưới đó, để em được bài học nhớ đời. Tiếc là anh không làm nổi chuyện đó, vì nó ảnh hưởng tới anh

Anh quay lại, nhìn cô một cách ý nghĩa:

- Em định sửa đổi sai lầm bằng cách nào đây?

Thục Hiền nhìn xuống gạch nói nhỏ:

- Có lẽ tôi sẽ xin lỗi anh An. Thật tình tôi sợ đám cưới lắm. Lan Oanh nó có nói, nhưng lúc đó tức quá, tôi không thèm nghe

- Vậy em có nghĩ em sẽ gây cho nó cái gì không? Luân An thực ra yếu đuối hơn em tưởng nhiều

Thục Hiền ngồi im. Cách nói của Lập Huy làm cô thấy mình có lỗi. Nhưng bây giờ bắt buộc phải thực hiện lời hứa của mình thì cô không dám can đảm. Cô đã có Lập Huy, phải mất anh để có Luân An thì thật là khủng khiếp. Đây là lần đầu tiên cô thấy hối hận về việc làm của mình

Cô mệt mỏi nằm xuống ghế. Chỉ một lát sau là cô thiếp đi trong giấc ngủ đầy những cảm giác ray rứt. Lập Huy cũng mệt mỏi nằm xuống chiếc ghế trong góc phòng

Sáng hôm sau, anh đưa Thục Hiền về nhà Thanh Thu, rồi đến văn phòng mình

Hết giờ làm việc, Lập Huy vừa lái xe ra cổng thì đã thấy Phương Ngân. Cô đứng nép dưới trụ xi măng, nhìn vào sâu, dáng điệu có vẻ trông ngóng, rụt rè. Lập Huy vội thắng xe lại thò đầu ra nhìn cô:

- Ngân tìm anh hả?

Phương Ngân vẫn đứng yên một chỗ, chỉ ngược mắt nhìn anh "dạ" nhỏ một tiếng. Lập Huy mở cửa bước xuống, đến trước cô:

- Có chuyện gì? Em lên xe đi. Mình tìm quán nước nói chuyện

Phương Ngân vội lắc đầu:

- Dạ thôi. Ở đây không anh?

- Cũng được. Mình vào trong kia đi

Phương Ngân ngoái lại nhìn ra đường, như sợ có ai thấy mình, rồi lúng túng đi theo Lập Huy. Giờ này văn phòng không có ai. Lập Huy đưa cô vào phòng khách:

- Em ngồi đi. Sao tìm anh có chuyện gì không?

Anh nhìn cô và chờ trả lời. Nhưng Phương Ngân vẫn không chịu nói. Cô có vẻ bối rối, do dự và rất nhút nhát. Lập Huy nhìn cô chăm chú. Anh chủ động mở lời:

- Em đi một mình hay đi với ai vậy?

- Dạ đi một mình

- Tối qua, lúc anh đi, bác Phương có nói gì không?

Phương Ngân bậm môi. Và thật bất ngờ, cô chợt òa khóc lên nức nở:

- Suốt đêm qua, em không ngủ được. Em nghĩ mãi vẫn không hiểu sao anh làm vậy. Có phải anh còn thương chị Hiền không? vậy là anh đã từng yêu chị ấy?

Lập Huy hỏi một cách thận trọng:

- Cứ cho là vậy. Nhưng chuyện gì xảy ra khiến em tìm tới anh? Em nói đi Phương Ngân bụm miệng, cố nín khóc:

- Anh trả lời thật đi. Tại sao mấy ngày trước đến chơi với em? Còn phải anh muốn dùng em để trả thù chị Hiền không?

- Anh hoàn toàn không có ý định lừa gạt em

Phương Ngân im lặng mà khóc. Một lát sau, cô nói nghẹn ngào:

- Có lẽ em đến đây là lỗi bịch. Lẽ ra em phải im lặng luôn mới đúng, nhưng em chịu không nổi sự hoang mang. Thà em nghe chính anh nói, rồi sau đó chấp nhận tất cả

- Em hoang mang điều gì?

Phương Ngân cúi mặt:

- Có lẽ tại em ảo tưởng quá, khi anh đến tìm em, em đã hy vọng anh yêu em, vì mẹ bảo anh ghét tính hung dữ của Hiền, và em tin như vậy. Em tin trước sau gì anh cũng ngỏ lời với em, chỉ còn chờ thời gian. Em đã tha thứ cho sự phũ phàng của anh trước đây. Thế mà hôm qua anh lại cư xử như vậy. Tại sao anh đi theo chị Hiền chứ?

Lập Huy suy nghĩ một lát, và nói thành thật:

- Vì anh không thể bỏ mặc cô ấy trong hoàn cảnh như vậy

- Có nghĩa là anh sẽ trở lại với chị Hiền, phải không?

- Thật tình là anh chưa khi nào muốn chia tay với cô ấy

Phương Ngân bật khóc:

- Vậy là em nghĩ đúng rồi! Ôi! Em không muốn sống làm gì. Em đã nghĩ đúng rồi. Suốt đêm qua, em cứ nghĩ rồi cố phủ nhận. Em định chờ anh đến để hỏi, nhưng em chờ không nổi. Em biết anh sẽ biến mất như lần trước nữa, đúng không?

Lập Huy bước quá ngồi cạnh Phương Ngân, dịu dàng:

- Anh xin lỗi. Nếu biết Ngân nghĩ về anh như vậy, thì anh đã không đến chơi với em. Anh không ngờ em đã có tình cảm vượt xa như vậy

Phương Ngân kêu lên:

- Ngay từ lần đầu thấy anh là em đã yêu rồi. Anh biết như vậy mà

Lập Huy nhìn cô sững sờ:

- Anh không biết. Thật tình anh không ngờ nó đến với em nhanh như vậy.

Anh xin lỗi

Phương Ngân khóc ròng:

- Em đâu có cần anh xin lỗi, chỉ muốn được anh yêu. nhưng bây giờ em hiểu rồi. Em tuyệt vọng quá. Thà anh đừng quay lại tìm em, để em đừng hy vọng gì cả. Ôi! Em không muốn sống nữa

Lập Huy nhìn cô thật lâu, cảm thấy rối bời. Anh không ngờ và cũng không tưởng nổi thời đại bây giờ lại có một cô gái si tình kiểu như vậy, thật không khác gì những tình cảm trong truyện liêu trai. .

Phương Ngân vẫn ngồi khóc suốt mướt, đáng điệu tuyệt vọng ghê gớm. Cử chỉ của cô càng làm Lập Huy kinh hoàng vì thấy mình có lỗi. Thứ tội lỗi dù vô tình gây ra, nhưng khó mà tha thứ được. Và không một người có lương tâm nào có thể thờ ơ, trốn tránh trách nhiệm

Anh vỗ nhẹ tay Phương Ngân với một cử chỉ thành thật:

- Anh không ngờ đã gây ra cho em tình cảnh như vậy. Quên anh đi Ngân. Có thể lần đầu gặp, em thấy ở anh có gì đó mà em tưởng hay, và em mơ mộng đủ thứ về anh. Nhưng đó chỉ là tình cảm tưởng tượng, chạm thực tế rồi em sẽ thất vọng

- Không, em không bao giờ thất vọng, chỉ càng ngày càng yêu anh hơn

- Em còn nhỏ lắm. Rồi mẹ em sẽ tìm cho em người khá hay hơn anh, lúc đó em sẽ yêu người đó. Đừng quan trọng chuyện của anh nữa

Phương Ngân chột nín khóc:

- Anh tưởng em nông cạn đến vậy sao? Em tự biết mình mà. Làm sao em được như chị Hiền để làm anh rung động. Đáng lẽ em phải hiểu sớm hơn để đừng hy vọng

Cô lấy khăn ra lau mặt, rồi đứng dậy. Lập Huy đứng lên theo

- Để anh đưa Ngân về

- Thôi khỏi. Em tự về được rồi

Cô nhìn vào mặt Lập Huy, nghiêm trang:

- Đáng lẽ em không nên đến đây hỏi anh, nhưng em cần một sự khẳng định.

Bây giờ em hiểu rồi. Có thể anh sẽ xem thường em, vì em đã. . .

Lập Huy cắt ngang:

- Em nghĩ anh làm chuyện đó được sao? Anh chỉ thấy ân hận. Đừng buồn anh nghe Ngân. Anh không cố ý gây ra cho em tình trạng này đâu

Phương Ngân lại rơm rớm nước mắt. Cô hít mũi:

- Em đâu có buồn anh. Em về đây. Anh khỏi tiễn em

Cô lầm lũi đi ra sân. Lập Huy bần thần đứng nhìn theo, rồi ngồi phịch xuống ghế, ôm đầu suy nghĩ. Anh có cảm tưởng mình vừa phạm một sai lầm rất lớn. Đó là làm khổ cô gái thơ ngây như một tờ giấy trắng. Nó làm anh bị rứt, ân hận. Nếu biết Phương Ngân yêu sâu đậm như vậy thì dù cho Thực Hiền có làm anh điên đảo đến đâu, anh dứt khoát cũng không dùng cách vừa rồi để trị cô. Đây là lần đầu tiên anh phạm sai lầm trong tình cảm. Một sai lầm ghê gớm có muốn sửa chữa cũng không được. Tội nghiệp Phương Ngân! Áo tưởng và mộng mơ làm gì để rồi chịu khổ. Anh biết làm gì để chuộc lỗi với cô đây?

Luân An cúi đầu, khuấy mãi ly cà phê ở trước mặt. Đó là cử chỉ để anh cố trấn áp nỗi thất vọng mênh mông trong lòng. Cả tuần này, anh vừa chuẩn bị cho đám cưới, vừa mang tâm trạng lo sợ sự thay đổi của Thực Hiền. Sự từ chối của ông Quyền làm anh buồn, nhưng anh vẫn cố hy vọng. Nhưng bây giờ chính Thực Hiền nói ra điều đó thì. . . không có sự thất vọng nào lớn hơn cảm giác anh đang chịu bây giờ

Thực Hiền chống cằm nhìn xuống bàn, vẻ buồn chán của Luân An làm cô

càng áy náy và cảm giác có lỗi. Không chỉ là sự áy náy, mà thật sự là cảm giác ân hận ghê gớm. Lúc đòi đám cưới, cô không suy nghĩ gì cả. Bây giờ mọi chuyện thay đổi, cô ân hận ghê gớm về sự bông bột của mình. Cô bị lương tâm lên án nặng nề, dù Luân An không hề nói một câu trách móc. Thấy anh cứ khuấy mãi ly cà phê, Thục Hiền nói khẽ:

- Anh giận em lắm phải không? Em xin lỗi

Luân An cười gượng:

- Xin lỗi thì có ích gì hả Hiền? Nó không làm anh dễ chịu thêm đâu. Cái mà anh cần ở em đã không được, thì anh cũng không mong được em thương hại làm gì

Thục Hiền lại vô tình lặp lại:

- Em xin lỗi! Đừng giận em! Anh không biết là em hối hận đến mức nào đâu. Luân An không để ý câu nói của cô. Anh đắm chiêu:

- Anh biết là em muốn trả thù Lập Huy, nhưng anh không hiểu được tại sao. Nó đã làm gì để em bất chấp như vậy?

Thục Hiền nói nhỏ:

- Tại em tưởng ảnh quay qua chinh phục nhỏ Ngân. Lúc đó em đau khổ và quần trí quá, nên muốn làm cái gì đó để anh đau thật đau

Luân An cười buồn:

- Em lúc nào cũng vậy. Tự ái cao như núi, lại nông nổi. Chỉ biết chà đạp để trả thù, chà đạp ngay cả chính mình

- Anh giận em lắm phải không?

- Anh không đủ sức để giận em, chỉ tự trách anh. Có lẽ anh không bằng Lập Huy. Làm sao em yêu được anh, sau khi đã yêu thằng Huy

- Vậy sao anh dám cưới em? - Thục Hiền hỏi khẽ

- Vì anh yêu. Mà khi yêu là muốn giành lấy, sau đó hy vọng sẽ chinh phục được

Anh chợt ngược mặt lên, cười buồn:

- Nhưng rốt cuộc anh cũng không giành được. Bây giờ anh mới hiểu, cái gì không thuộc về mình thì giành giật cho lắm cũng vô ích mà thôi

- Không phải là em không có tình cảm với anh đâu, anh An. Em mến anh thật tình và thấy vui vẻ khi ở bên anh

Luân An cắt lời:

- Nhưng không phải là tình yêu phải không?

Thục Hiền im lặng với vẻ có lỗi. Luân An cười với một chút cay đắng:

- Bây giờ anh mới thấy Lập Huy nhìn xa hơn anh. Lúc trước nó đuổi em ra khỏi ban nhạc vì không muốn có sự tranh chấp giữa bạn bè. Nó không muốn có người nào bị đau khổ. Anh biết, nhưng vẫn cố gắng giành giật. Bây giờ hậu quả anh gánh chịu là tại anh. Từ đầu tới cuối là tại anh

- Em xin lỗi

Luân An lặng im. Nãy giờ Thục Hiền đã nói câu này đến hàng chục lần. Anh biết cô hối hận, áy náy. Nhưng anh lại chịu không nổi về tội nghiệp đó. Cả hai yên lặng thật lâu. Rồi Luân An ngược lên:

- Em về đi. Anh muốn ngồi lại đây một chút. Có muốn anh đưa về không?

- Dạ khỏi. Em muốn tự về một mình

Cô tần ngần đứng lên, nhìn Luân An:

- Em về

- Khi nào đám cưới, đừng mời anh

Thục Hiền "dạ" nhỏ, rồi bước ra khỏi bàn. Trông cô trầm lặng chứ không còn vẻ sôi nổi như thường ngày. Cô có cảm giác mình là đứa bé phạm lỗi và được tha dễ dàng. Nhưng giá cô là đứa bé để có thể nhanh chóng quên lỗi lầm của mình, đáng này càng được vị tha, cô càng thấy mình ray rứt

Thục Hiền về nhà Thanh Thư. Từ lúc bị đuổi đến giờ, cô ở nhà Thanh Thư, chứ không vào ký túc xá lông bông như trước nữa. Cô tự thay đổi, chứ không cần phải đợi Thanh Thư năn nỉ hết cả hơi như trước. Một sự thay đổi mà mọi người đều ngạc nhiên, chỉ trừ cô

Bước vào phòng khách, Thục Hiền đã thấy ông Quyền. Ông đang ngồi Quốc Thái và Thanh Thư. Cô cúi đầu chào một cách lễ phép, nhưng lạnh nhạt, rồi đi lên phòng. Nhưng ông gọi lại:

- Đi đâu về vậy Hiền?

Thục Hiền miễn cưỡng đứng lại:

- Con đến nhà người bạn

- Lại đây ngồi cho ba nói chuyện

Thục Hiền lập tức phản đối:

- Con mệt lắm. Con muốn đi nằm

Nói rồi, cô đi nhanh lên lầu. Thanh Thư định đi theo gọi lại, nhưng ông khoát tay:

- Để nó đi đi

Thanh Thư tặc lưỡi:

- Nhỏ này thật hết biết. Bướng chưa từng thấy

- Con đừng la nó. Tính nết nó, ba không biết hay sao. Để ba lên đó

Ông đứng dậy, đi lên phòng Thục Hiền, gõ mạnh cửa:

- Mở cửa cho ba nè Hiền

Thục Hiền miễn cưỡng lộ đầu ra, điệu bộ của cô rõ ràng là còn rất giận ông Quyền. Ông ngồi xuống ghế, nhìn quanh phòng:

- Con thi xong chưa?

- Dạ rồi

- Thi xong là rảnh rồi rồi. Chiều nay dọn dẹp đồ đạc lại đi, theo ba về nhà

Thục Hiền mím môi, lắc đầu nguây nguậy:

- Con không về. Hôm đó ba bảo lá đừng bao giờ con quay về nhà mà

- Vậy con ở đây luôn hả? Con Thu nó không cho con ở đâu

- Con đâu định ở đây luôn. Con sẽ xin đi làm. Có tiền rồi con sẽ tìm nhà trọ ở với bạn con, khỏi phiền tới gia đình

- Nói nghe có chí khí quá đấy. Nhưng lương liệu đủ cho con xài không?

Thục Hiền bướng bỉnh:

- Con tìm cách xoay xở. Chắc chắn con không xin tiền ba nữa đâu. Rõ ràng là như vậy rồi

- Thôi, được. Con muốn lý luận gì cũng được nhưng phải về nhà

Thục Hiền bậm môi:

- Có phải dì Phương bảo ba gọi con về không? Ba tự ý gọi như vậy, dì Phương không vui thì sao?

- Con đừng có thành kiến với ba như vậy. Chẳng lẽ ba không thương con gái mình hay sao? Tự ý ba gọi về đấy, dì Phương cũng không phản đối. Bà ấy không hời hợt lắm. Con đừng có cố chấp

Thục Hiền kêu lên:

- Con không tin ba với bà ấy thương con đâu. Nếu coi con là con thì ba không đánh con như vậy. Ba nghe lời bà ấy để đánh con

Ông Quyền hàm hồ:

- Con đừng có suy nghĩ một chiều như vậy. Nếu con không ngang bướng thì đã không bị đòn rồi. Tội của con ba sẵn sàng bỏ qua, nhưng từ đây về sau, con không được tái phạm nữa

Thục Hiền bướng bỉnh:

- Con không có lỗi gì cả. Tại ba nghe lời dì Phương nên đánh con

- Con càng nói càng con nít. Con dám tự ý hứa hẹn với thằng An rồi về đòi cưới gấp, coi đang dự gia đình không ra gì hết. Đã vậy con còn mắng dì Phương, mắng luôn cả cậu Huy. Khách của ba con cũng không từ, như vậy có đáng để bị đòn không

Thấy Thục Hiền làm thỉnh, ông nói thêm:

- Ba không gả con cho thằng An đâu. Con mà cãi ba thì con đi luôn đi "Thì đây, con có thèm về nhà đâu. Tự ba bắt con về đấy chứ" - Thục Hiền âm ỉ nghĩ thầm. Ba làm như con xin xỏ để được về nhà không bằng

Còn chuyện Luân An thì ba không sợ cô cãi lời. Nhưng vì cô còn giận, nên không thèm kể. Rõ là ông không biết gì cả, chỉ biết nghe lời dì Phương

- Con biết lỗi của mình chưa? Có chịu theo ba về nhà không? - Ông Quyền lên tiếng

Thục Hiền lắc đầu lập tức:

- Con không dám về đó nữa đâu. Lỡ mai mốt dì Phương thóc mách chuyện gì, ba lại lôi con ra đánh cho bà ấy vừa lòng. Con không dám đâu

Ông Quyền nhìn cô khá lâu, rồi thở dài:

- Ba không hiểu sao cứ có thành kiến như vậy. Con là con gái của ba. Lẽ nào

ba không thương sao. Hôm đó đánh con, ba cũng đau lòng vậy. Nhưng không thẳng tay với con thì con đâu biết sợ. Ông nhìn Thục Hiền, thấy vẻ mặt cô dịu lại một chút. Ông tiếp tục thuyết phục:

- Ba có lỗi hơi nóng một chút. Lẽ ra ba không nên đánh con như vậy. Coi như ba xin lỗi con. Đừng giận ba. Được không Thục Hiền?
- Con giận hồi nào đâu. Tại ba đuổi con chứ bộ
- Thì thôi, ba rút lời lại. Con có hứa với ba là về nhà không? Ba sắp đi Nhật hai tháng. Nếu ba đi mà con còn giận, làm sao ba yên tâm

Ông ngừng lại, thở dài:

- Ba già rồi, lo công việc cũng là để cho con sống sung sướng thôi. Con làm sao hiểu hết lòng ba

Mắt Thục Hiền đỏ hoe, rung rung. Cô có tật dễ mũi lòng khi nghe thuyết phục, nhất là người đó lại là ba. Cô hít mũi:

- Mai mốt, nếu ba đánh con nữa thì con sẽ đi luôn
- Nếu con ngoan lại, ba hứa không khi nào rầy la con. Còn chuyện đánh con là tại ba nóng quá, cho ba có lỗi chịu chưa?

Ông dừng lại, nói đột ngột:

- Con chuẩn bị đồ đạc đi, rồi theo ba về luôn

Nói rồi, ông xuống phòng khách. Thục Hiền ngán ngẩm xếp đồ. Nghĩ tới chuyện về nhà, cô chán kinh khủng. Cô mong bị đuổi luôn cho rồi. Ở đây, dù sao vẫn thích hơn ở nhà. Rồi đi ra đi vào lại gặp dì Phương, thật là không có gì chán bằng

Nhưng ba đã muốn như vậy, cô không thể không làm vừa ý ông. Dù bất mãn ông đến mấy, cô vẫn thương và sợ ông nhất trên đời

Thục Hiền về nhà vào buổi tối. Bà Phương không tỏ thái độ gì khác ngoài sự trầm lặng. Phương Ngân thì cứ lên nhìn cô, rồi lại nhìn đi chỗ khác khi bị cô bắt gặp. Vẻ mặt của nhỏ có vẻ u sầu. Thục Hiền có cảm tưởng mấy ngày cô vắng mặt, trong nhà cũng có chuyện gì đó không vui. Đó là chuyện gì vậy nhỉ?

Cô nhún vai cho qua. Đó là chuyện của họ, cô quan tâm làm gì

Đêm Noël

Mười hai

Một tuần sau, ông Quyền đi Nhật. Nhà chỉ còn mấy người đi ra đi vào, không ai nói tới ai. Lúc này Thục Hiền thi xong nên chẳng có gì làm. Ngoài những lúc đi chơi, cô chỉ ở trong phòng nghe nhạc hoặc đọc sách. Cô tránh tối đa sự giáp mặt với bà Phương. Nhưng tối nay, bà lại chủ động gõ cửa phòng. Thục Hiền ló đầu ra. Cô rất ngạc nhiên, nhưng cũng đẩy rộng cửa.

Bà Phương lên tiếng:

- Con làm gì vậy?

- Không làm gì cả

Bà Phương ngồi xuống ghế, đối diện với cô:

- Ba con đi rồi, trong nhà buồn quá, nhà có mấy người mà không ai nói với ai, riết rồi dì cũng không biết đi đâu

Thục Hiền làm thinh, nhìn bà. Cô hơi lạ vì cách gần gũi của bà, nhưng vẫn không nói gì

Bà Phương nhìn cô mỉm cười:

- Con có thấy không khí trong nhà căng thẳng quá không?

- Có thấy. Nhưng con quen rồi

- Như vậy con không buồn sao?

- Con cũng quen rồi

Bà Phương im lặng một lát, rồi lên tiếng:

- Dì biết từ đó giờ con rất có thành kiến với dì. Nhất là buổi tối hôm đó. Thật tình dì không biết làm sao giải thích với con. Cả dì cũng khổ tâm chứ không phải sung sướng đâu

Thục Hiền nói dè dặt:

- Sao tự dưng dì nói với con chuyện đó?

- Vì dì muốn hoà giải cho xong, muốn con xoá bỏ thành kiến với dì. Sống trong nhà mà cứ coi nhau như kẻ thù. Đâu có ai vui gì. Con có thấy vậy không?

Thật ra không phải chỉ có cô, mà bà cũng có nỗi khổ do cô gây ra. Thục Hiền nghĩ thầm. Tự nhiên cô thấy bớt ghét bà hơn:

- Thật tình, con cũng muốn như vậy. Từ đó giờ con quen rồi

Bà Phương trầm ngâm:

- Dì biết con không ưa dì, vì nghĩ ba con nghe lời dì. Nhưng thật ra, đâu phải như vậy. Nếu nghe lời dì thì ba con đâu có thương con

Thục Hiền hỏi ngay:

- Chuyện ba con bảo con về là tự ba con muốn hay là ý kiến của dì? Dì

không cần sao?

- Tự ba con, và dì cũng không cần. Ba con hối hận vì nặng tay với con. Dì biết và khuyên ông đón con về

- Tại sao dì làm vậy?

- Vì dì không muốn mâu thuẫn giữa dì với con lớn thêm ra. Để con gái của chồng mình hận mình, chẳng khác nào dì vướng thêm tội lỗi

Thục Hiền thở nhẹ:

- Con nghĩ sau chuyện này, dì sẽ càng không ưa con. Chuyện của anh Huy. .

Bà Phương ngắt lời:

- Con đừng nghĩ như vậy, thật tình dì muốn gả con Ngân cho cậu ấy lắm, nhưng nếu không được thì còn đám khác. Cậu ta đã không yêu được nó thì ép uống cũng không được gì. Nghĩ được điều đó rồi thì tại sao dì ghét con?

Thục Hiền chớp mắt. Dù không cách gì thương được người đàn bà này, nhưng khi bà ta đã chìa tay ra hoà hoãn thì cô cũng không hẹp hòi từ chối. Tính cô rất dễ xúc động trước những chuyện như vậy. Cô nói nhỏ nhẹ:

- Con cũng rất muốn mọi người trong nhà thoải mái với nhau. Nếu dì không xem con là cái gai trong mắt thì con cũng đâu có lý do gì để đồ kỵ dì

- Đúng đấy, như vậy ba con sẽ vui hơn. Lâu nay, dì biết ông khổ tâm vì cảnh mẹ ghẻ con chồng. Bây giờ con bỏ được thành kiến với dì, tức là con làm ba con vui rồi. Con hiểu không?

- Dạ hiểu

Bà Phương mỉm cười, nụ cười có vẻ dễ chịu, hài lòng. Bà suy nghĩ một lát, rồi hỏi:

- Phương Ngân nó thích con lắm. Nó nhút nhát, nhưng lại thích mấy người sôi nổi như con. Con hãy nói chuyện với nó nhé. Như vậy, chị em dễ gần nhau hơn

- Dạ

Bà Phương đứng lên:

- Dì làm phiền con lâu quá phải không? Đang làm gì vậy?

- Dạ con chỉ ngồi chơi thôi, không làm gì cả

- Thôi con nên ngủ sớm một chút. Dì thấy con thức khuya quá. Con gái thức khuya không tốt đâu

Thục Hiền mỉm cười, không trả lời. Bà Phương đi ra, khép cửa lại. Cô ngồi bó gối trên giường lặng lẽ suy nghĩ. Quả thật cô không hề thấy mừng đến mức muốn nhảy cẫng lên

nhưng thật nhẹ nhàng, cô vui vui, như vừa trút đi một gánh nặng. Đến giờ, cô mới thấy hết trước đây mình đã nặng nề như thế nào. Nếu chị Thanh Thu biết chuyện này, chắc chị ấy sẽ vui lắm

Quả thật mấy ngày sau không khí có vẻ nhẹ nhàng hơn. Lúc này dì Mười

ngủ chưa tìm được người làm nên bà Phương đích thân đi chợ nấu nướng. Thỉnh thoảng Thục Hiền xuống bếp phụ bà. Càng nói chuyện, cô càng phát hiện bà dễ mến thật sự. Bà dịu dàng và cởi mở hơn cô tưởng nhiều. Trước đây cô chỉ nhìn một chiều và ghét cay ghét đắng tính đạo đức giả của bà, bây giờ thì ngược lại

Những bữa ăn có vẻ thân mật hơn, vì bà Phương rất chu đáo trong vai trò nội trợ. Thục Hiền tính vốn dễ chịu nên thân với bà ngay. Nhưng Phương Ngân thì không cách gì cô làm thân được. Nếu cô tìm cách nói chuyện thì như rằng, cô nàng chỉ trả lời đúng câu hỏi rồi ngồi im. Thỉnh thoảng Thục Hiền thấy cô nhìn mình với vẻ e dè. Không phải là ghét, nhưng cô nàng nghĩ gì thì có trời mà hiểu được. Thục Hiền không thấy thế làm mất lòng. Tính Phương Ngân khó gần từ đó đến giờ, chứ đâu phải mới đây

Sáng nay, bà Phương qua phòng Thục Hiền khi cô đang tập thể dục. Bà chỉ ló đầu vào nhìn cô:

- Phương Ngân nó bệnh tới quá. Lát nữa nó dậy con pha ly sữa cho nó giùm đi nhé. Đi chợ một chút

- Dạ

Bà Phương khép cửa phòng lại. Thục Hiền nghe tiếng chân bà trên hành lang. Cô tập cho xong bài thể dục, rồi đi qua phòng Phương Ngân. Cô nàng đang ngồi trên giường, đầu gục xuống như con gà rù. Thục Hiền ngồi ghé xuống cạnh giường:

- Ngân sao rồi? Tới quá bệnh hả?

Phương Ngân như giật mình khi thấy Thục Hiền. Cô ngước lên, vẻ mặt nháo nhác. Thục Hiền mỉm cười:

- Trong người khó chịu lắm hả? Để chị khuấy cho ly sữa. Chắc đi cũng đem thuốc về bây giờ đó.

Phương Ngân lặng thinh. Thục Hiền đứng dậy xuống bếp. Cử chỉ Phương Ngân thật là lạ. Làm gì con nhỏ sợ cô như vậy nhỉ? Thục Hiền thoáng nghĩ tới Lập Huy đến chơi với Phương Ngân. Có lẽ cô nhỏ có ý đồ gì đó, nên ngại cô. Thục Hiền lắc đầu, xua ngay ý nghĩ đó. Cô không muốn có thành kiến hẹp hòi như vậy. Cô pha xong ly sữa, mang lên phòng. Phương Ngân ngồi rút sát tường, bàn thần nhìn ly sữa trên tay Thục Hiền. Cô đưa tận tay

Phương ngân:

- Uống đi rồi lát nữa uống thuốc

Phương Ngân cắn chặt răng, nước mắt chảy ròng ròng xuống mặt. Thục Hiền lạ lùng nhìn cô:

- Ngân sao vậy? Bộ khó chịu lắm hả? Sao khóc lộn? Ráng uống thuốc đi rồi nằm nghỉ

- Em không thể. Em. . .

Phương Ngân chỉ nói bao nhiêu đó, rồi nghẹn ngào khóc. Thục Hiền mềm

mỏng:

- Không thích cái này hả? Thôi nín đi. Lát nữa chị nấu cháo cho ăn
- Chị không hiểu gì cả. Em. . .

Thục Hiền lại cười:

- Nhỏ này, uống sữa chứ có gì mà ghê gớm vậy

Phương Ngân cầm ly sữa trên tay, run rẩy từng cơn. Cô đắm đắm nhìn xuống giường. Cuối cùng, cô mím môi như quyết tâm cao độ, rồi nâng ly sữa uống một mạch

Cô đặt ly sữa xuống giường, buông người xuống chồng gối, quay mặt vào tường:

- Chị đi ra đi. Để mặc em. Đừng vào đây nữa

Thục Hiền cúi xuống gần cô:

- Ngân ăn gì? Chị nấu cho
- Em không muốn ăn gì hết. Chị đi ra đi! Đi đi mà! Em muốn ở đây một mình
- Thôi cũng được. Nằm nghỉ đi nghe

Thục Hiền cầm ly sữa, định đi ra. Ngay lúc đó, bà Phương cũng vừa bước vào:

- Nó có sao không Hiền? Uống sữa rồi hả? Trời! Uống hết ly rồi
- Dạ rồi

Bà cầm chiếc ly trên tay Thục Hiền, cử chỉ có vẻ hấp tấp:

- Để dì rửa cho. Con làm chuyện của con đi
- Có cần con phụ gì không? Dì để con nấu cho
- Thôi khỏi. Đồ ăn dì làm sẵn rồi. Để dì cho nó uống thuốc. Con đi ra đi

Thục Hiền đi về phòng mình. Cô chuẩn bị đồ đi tắm. Nhưng chỉ một lát sau, cô đã nghe tiếng la hét của bà Phương. Thục Hiền chạy lên. Phương Ngân đang ôm bụng quằn quại

Bà Phương nói như hét:

- Gọi xe cấp cứu mau

Thục Hiền đứng sững nhìn bà, chưa kịp hiểu chuyện gì

Bà Phương lại quát lên:

- Gọi xe cấp cứu mau

Thục Hiền hoảng đến mức không hiểu nổi phải gọi xe như thế nào. Cô đành ra đường tìm taxi, rồi hồi hả trở lên phòng. Phương Ngân nằm trên giường ôm bụng, nhưng nhất định không chịu đi bệnh viện. Bà Phương quỳnh quáng kéo cô xuống giường:

- Mẹ lạy con! Đừng cãi mẹ mà Ngân! Con muốn chết phải không? Trời ơi! Đừng cãi mẹ mà! Nhanh lên không để con chết bây giờ!

Phương Ngân rõ ràng là rất đau đớn, nhưng cô vẫn thều thào:

- Con không muốn sống nữa, con muốn chết

Thục Hiền đứng sững nhìn hai mẹ con. Cô thật sự không hiểu chuyện gì. Bà Phương quay qua cô, nói như quát:

- Phụ kéo nói xuống xe. Mau lên

- Dạ

Mặc cho Phương ngân giã giũa, cả hai cũng đem được cô xuống lầu. Ngồi trong xe, mặt bà Phương xanh như chàm, hoảng hốt đến phát thất thần. Bà không ngừng hối thúc tài xế chạy nhanh. Thục Hiền nhìn bà một cách ngơ ngẩn, rồi cô rút rề:

- Phương Ngân bị gì vậy, dì Phương? Mới lúc nãy nó chỉ hơi mệt, sao bây giờ kỳ vậy?

Bà Phương im lặng nhìn ra ngoài. Thục Hiền suy nghĩ một chút, rồi lên tiếng:

- Đau bụng thì đến bệnh viện. Sao nó không chịu? Có chuyện gì vậy? Sao nói lại đòi chết?

- Im đi!

Bà Phương rít lên, đầy vẻ khắc nghiệt. Thục Hiền hơi sợ, nên ngồi im. Phương Ngân được đưa vào phòng cấp cứu. Bà Phương gần như bò lê dưới đất vì hoảng sợ tột cùng. Bà lẩm bẩm không ngớt những câu gì đó nghe không được. Thục Hiền ngồi im nhìn bà, không dám đến hỏi cũng như an ủi. Trong vẻ hãi hùng bà có vẻ như thù hận đối với cô. Thật không thể hiểu được.

Đến lúc biết Ngân qua cơn nguy hiểm, bà cũng có vẻ tỉnh táo lại hơn. Bà ngồi im trên ghế, có vẻ trầm mặc. Rồi bất chợt, bà ngẩng lên nhìn vào mặt Thục Hiền, cười khẩy:

- Tôi biết chắc con tôi bị ngộ độc vì ly sữa đó. Rồi cô sẽ phải trả lời về việc này. Tôi sẽ làm đến cùng. Cô chờ đó đi

Thục Hiền mở lớn mắt nhìn bà, chết lặng. Cô nói lắp bắp:

- Con không hiểu dì nói gì. Tại sao lại ngộ độc vì uống sữa? Chẳng lẽ dì bảo con bỏ thuốc vào đó?

Bà Phương cười nham hiểm:

- Đừng nói nhiều. Cứ chờ đó rồi biết

Thục Hiền ngồi co người lại trước ánh mắt sắc bén của bà, đầu óc cô rối loạn với những ý nghĩ uay cuồng. Tiếng bà Phương như ong ong bên tai cô:

- Không ngờ con người cô độc vậy. Để cho Lập Huy hiểu cô ra sao, xem cậu ta còn lằm lằm đến đâu

- Con không làm vậy. Con thề là không có làm mà

- Vậy chẳng lẽ là tôi? Lúc tôi đi, trong nhà chỉ có mình cô. Chính cô pha ly sữa đó mà. Cô nói đi, chối làm gì

- Nhưng con không bỏ thuốc vào đó

- Bác sĩ bảo nó bị ngộ độc. Chính tai cô nghe thấy mà

Những lời buộc tội chắc nịch của bà làm Thục Hiền bấn loạn. Bà nói đúng sự thật rồi. Một sự thật mà cô không chối vào đâu được, nhưng đồng thời cũng biết mình oan ức. Điều đó làm cô mất bình tĩnh

Thục Hiền nghĩ ngay đến Lập Huy. Chỉ có anh mới làm cô thấy yên ổn, cũng như chỉ có anh mới giúp được cô thoát khỏi nỗi sợ hãi khủng khiếp này. Cô đứng bật dậy, đi như chạy ra khỏi phòng chờ, không thấy sau lưng là cái nhìn căm ghét, nham hiểm của bà Phương

Thục Hiền đến văn phòng làm việc của Lập Huy. Anh đang ngồi nơi bàn nghiên cứu hồ sơ một vụ án. Cô đẩy cửa bước vào, vẻ mặt thất sắc:

- Anh Huy! Nhà em vừa xảy ra một chuyện kinh khủng lắm. Em sợ quá!

Lập Huy chăm chú nhìn vẻ mặt khác thường của Thục Hiền, một khuôn mặt tái mét, nhợt nhạt. Đúng là cô đã gặp chuyện gì đó ghê gớm lắm. Anh đến ngồi trước mặt cô:

- Chuyện gì vậy? Bình tĩnh nói anh nghe đi

- Sáng nay dì Phương bảo em pha sữa cho Phương Ngân uống. Thế là nó đau bụng và phải vào bệnh viện. Dì Phương bảo em muốn giết nó. Ôi! Em sợ quá! Thật tình em không có mà

Thục Hiền run bần người. Cô khóc nức nở:

Lập Huy nhíu mày nhồi im, rồi nói chậm rãi:

- Có thể Phương Ngân bệnh gì đó, chứ không phải do uống sữa. Bà ấy không thể kết luận hồ đồ như vậy được

- Nhưng bác sĩ bảo nó trúng độc. Dì Phương nói không lẽ chính tay bà bỏ thuốc vào ly giết con mình

Cô dừng lại, khóc nức lên:

- Tại sao có chuyện ghê gớm như vậy hả anh Huy? Em không hình dung nổi mình dính líu vào chuyện giết người. Em sợ quá!

Lập Huy cúi xuống, vỗ nhẹ tay cô:

- Tự tay em pha sữa cho Phương Ngân?

- Dạ

- Bình thường em có làm vậy không?

- Không không hề. Sáng nay dì Phương đi chợ nên nhờ em pha. Không hiểu sao uống sữa xong là nó ôm bụng rên la ghê lắm. Bà ấy bảo em muốn giết nó

Càng nói Thục Hiền càng thấy sợ hãi, đến mức hoảng loạn lên. Cô níu lấy Lập Huy, khóc nức nở. Bây giờ qua cơn choáng, cô bắt đầu tỉnh trí lại và càng ý thức sự khủng khiếp của vấn đề, cô nói một cách tuyệt vọng:

- Bà ấy sẽ làm gì em đây? Tội giết người không phải là nhẹ. Em phải làm sao đây?

Lập Huy ôm chặt lấy cô, im lặng suy nghĩ. Chính anh cũng thấy bàng hoàng trước một chuyện nghiêm trọng như vậy. Dù muốn dù không trước mắt Thục

Hiền cũng đã phạm sai tội giết người. Còn những uẩn khúc khác thì phải đợi điều tra. Anh biết chắc chắn bà Phương sẽ không bỏ qua chuyện này, sẽ làm lớn chuyện và thua thiệt sẽ về phần Thục Hiền. Nhưng anh chưa đủ chứng cứ để bênh vực cô, còn phải chờ xem sự việc ra sao.

Thục Hiền ngược lên nhìn Lập Huy, vừa nói vừa khóc:

- Anh có tin em bỏ thuốc giết chết Phương Ngân không?
 - Anh không tin nhưng dù thế nào đi nữa thì anh cũng sẽ bênh vực em
- Lập Huy buông Thục Hiền ra. Anh đến bên cửa sổ đứng nhìn ra ngoài, suy nghĩ cặn kẽ mọi việc. Rồi anh quay vào ngồi trước mặt cô, hỏi như điều tra:
- Lúc em pha sữa, trong nhà có ai không?
 - Không. Chỉ có em và Phương Ngân
 - Lúc đó Phương Ngân ở đâu?
 - Ở trong phòng. Em có nói chuyện với nó nữa. Em có cảm giác nó muốn tránh mặt em. Có lúc em nghĩ lúc trước chuyện ba đưa làm nó không thích em, nhưng em đâu để ý lắm. Tự nhiên bây giờ em giết nó làm gì chứ? Em đâu có ác đến vậy. Em. . .

Cô ngừng lại, rũ xuống bàn mà khóc. Cô nói năng lộn xộn đến mức Lập Huy không cách gì hiểu được. Anh hiểu rằng, càng hỏi chỉ càng làm Thục Hiền thêm sợ. Cuối cùng, anh đành nén lòng gác mọi chuyện cho rồi. Em còn có anh nữa mà. Đừng sợ nữa Hiền

Thục Hiền thì thầm: lại:

- Em bình tĩnh đi. Nếu em không có tội thì không có gì phải sợ cả. Và nếu bà ta có đưa em ra toà thì công an sẽ điều tra
- Bây giờ em không dám về nhà đâu. Em sợ dì Phương lắm. Em muốn ở lại đây với anh
- Thôi được rồi. Em cứ ở lại đây. nhớ là đừng đi đâu. Bây giờ anh sẽ đến gặp bà ta ngay. À quên chị em biết chuyện này chưa?
- Chưa chỉ có mình anh biết
- Bây giờ bà ấy ở bệnh viện phải không?
- Dạ
- Để anh đến đó xem bà ta phản ứng ra sao

Lập Huy quay lại bàn dọn dẹp hồ sơ. Đúng lúc anh ra ngoài những người công an cũng vừa vào phòng khách. Cô trợ lý hoảng hốt nhìn họ, không hiểu chuyện gì. Thục Hiền sợ muốn ngất đi khi thấy họ. Cô níu chặt Lập Huy, khiếp đảm chờ đợi. Một người công an đến trước mặt Lập Huy:

- Chúng tôi có lệnh bắt khẩn cấp cô Thục Hiền, vì cô ta can tội mưu sát người. Mời cô đi theo chúng tôi về phòng điều tra

Thục Hiền kêu lên sợ hãi:

- Tôi không có tội. Thật mà. Tôi không cố ý làm chuyện đó. Cứu em với anh Huy!

Lập Huy dịu dàng:

- Em đừng sợ! Anh sẽ có cách bảo vệ em sau. Bình tĩnh đi em!

Anh im lặng nhìn người công an đọc lệnh bắt cô, và cũng không hề có phản ứng khi chiếc còng choàng vào tay cô. Anh cắn răng thật chặt như cố kềm chế mình và lau mặt cho Thục Hiền:

- Nghe lời anh. Đừng làm gì hết. Người ta hỏi sao em cứ nói đúng sự thật, nói trước sau như một. Em nhớ không? Cần thiết nhất là em đừng nhận tội. Nhớ không?

Thục Hiền khóc ròng:

- Họ sẽ giam em phải không? Anh có vào với em không?

- Với tư cách là luật sư của em, anh vào được chứ. Em đừng sợ

Anh cố mỉm cười, nói thêm:

- Rồi em sẽ được thả ra thôi. Không có gì đâu

Thục Hiền theo những người công an ra xe. Ngoài đường người ta nhìn cô làm Thục Hiền cúi gằm mặt xấu hổ và sợ hãi. Cô quay nhìn vào còng. Lập Huy đứng yên nhìn cô. Anh khẽ ra hiệu bảo cô hãy an tâm. Cử chỉ đó của anh làm Thục Hiền yên tâm hơn và cô ngoan ngoãn vào xe

Chiếc xe chạy mất hút mà Lập Huy vẫn đứng yên nhìn theo. Anh như không thể để mình mất bóng Thục Hiền. Thật lâu sau, anh mới định thần lại và quay vào phòng làm việc. Anh ngồi phịch xuống ghế trong cảm giác căng thẳng. Mọi việc đến nhanh chóng quá làm anh trở tay không kịp. Điều mà anh có thể làm cho Thục Hiền là bảo chữa nếu thật sự cô có tội. Nhưng tin công an sẽ điều tra được uẩn khúc trong chuyện này. Anh không tin Thục Hiền làm nổi chuyện đó

Lập Huy đứng dậy, rời khỏi văn phòng. Anh đến bệnh viện tìm bà Phương, nhưng bà không có ở đó. Cô em họ của Phương Ngân đang ngồi bên giường chăm sóc bệnh nhân. Lập Huy nhìn Phương Ngân nằm thêm thiếp, xanh xao. Tự nhiên anh thấy tội cô. Anh không tin Thục Hiền ác đến mức làm chuyện tà trời như vậy. Nhưng nhìn thấy Phương Ngân trong tình trạng dờ sống sờ chết, anh không thể nén được cảm giác bất mãn

Một lát sau, bà Phương vào, trên tay là giỏ thức ăn. Lập Huy đứng lên chào:

- Nghe Phương Ngân bị tai nạn nên con đến thăm

Bà Phương lặng lẽ đặt giỏ xuống nhìn cô gái đang đứng lóng ngóng bên giường:

- Con ra ngoài cho cô nói chuyện. Chiều con hẵng vào

- Dạ

Bà Phương ngồi xuống, khuôn mặt âm đạm như từ lúc nào. Bà im lặng như chờ phản ứng của Lập Huy nhưng anh không nói gì. Cuối cùng bà lên tiếng:

- Lúc này người ta đến tìm Thục Hiền ở văn phòng cháu phải không?

- Dạ họ vừa đến mời cô đi. Con chưa hiểu chuyện gì nên đến hỏi bác

Bà Phương không giải thích vội, mà nói như thanh minh:

- Bác bắt buộc phải làm như vậy. Vì nếu để Thục Hiền trốn thì chuyện gì sẽ xảy ra cho con gái bác. Bác đâu có ngờ nó dám làm chuyện kinh khủng như vậy

Lập Huy im lặng, có vẻ chăm chú nghe. Bà Phương như bị kích động, nói nhanh:

- Rõ ràng là nó giết con bác. Con bé thật là ghê gớm. Lúc trước, bác biết nó hung dữ, nhưng không ngờ nó ác đến vậy. Chỉ vì ghen mà nó hành động như vậy?

Lập Huy hỏi thận trọng:

- Bác khẳng định chính Thục Hiền bỏ thuốc vào sữa à? Theo bác thì tại sao cô ấy làm vậy?

- Bác không vu oan cho nó. Nhưng còn giải thích cách nào khác hơn là nó ghen. Vì nó sợ con bác giành giật tình cảm. Chẳng phải lúc gần đây cháu có ý trở lại với nó hay sao?

Lập Huy im lặng ngao ngán, không ngờ chuyện liên quan đến mình. Anh chưa biết nói gì thì bà Phương nói tiếp:

- Chuyện cháu thích hay không thích con bác, bác không để ý thù hằn đâu. Tình cảm làm sao mà áp đặt được. Bác nói rất vô tư, nhưng sao Thục Hiền nó lại hẹp hòi đến mức độc ác như vậy chứ? Ba nó mà biết nó như vậy thì. . . Bà ngừng lại lẩm bẩm:

- Trời ơi! Kinh khủng quá! Sao tôi lại có một đứa con gái chồng ghê gớm như thế chứ?

Lập Huy trầm ngâm suy nghĩ rồi vặn hỏi:

- Tại sao bác nghi Thục Hiền giết con gái bác vì ghen?

- Chứ bác còn nghĩ sao đây chứ. Nhưng bác chỉ phỏng đoán như vậy thôi. Còn lý do thì điều tra xong người ta sẽ cho mình biết

Lập Huy nhìn bà hơi lâu:

- Lẽ ra bác không nên báo công an như vậy. Chuyện trong gia đình, sao bác không dàn xếp cho êm thấm? Bác có thể gọi bác trai về xử chuyện này. Dù sao Thục Hiền cũng là con bác Quyền mà. Vả lại, mọi chuyện vẫn còn chưa sáng tỏ. Lỡ có một sự lầm lẫn thì sao?

Như đã đoán Lập Huy sẽ hỏi lại như vậy, bà Phương lập tức phản ứng gay gắt:

- Sinh mạng của con bác bị đe dọa mà bác lại không nhờ đến luật pháp sao? Bác không tin cháu cao thượng như vậy

- Vậy bác sẽ nói thế nào với bác Quyền về hành động nóng vội này?

- Bác không nói gì cả, tự ông ấy sẽ hiểu

Bà dừng lại cười mỉa:

- Cháu là luật sư. Cháu sẽ bào chữa cho nó mà. Nhưng coi chừng đó Lập

Huy. Cháu có thể dùng tài hùng biện trước toà. Nhưng lương tâm cháu có bị lên án không?

- Bác đừng vội đề phòng cháu như vậy. Bây giờ mọi chuyện còn quá sớm.

Khi công an chưa điều tra xong thì cháu không dính líu trong chuyện này cả

- Bác cũng hy vọng cháu sáng suốt một chút, đừng mù quáng vì tình yêu mà để mất lương tâm. Cháu còn tiếng tăm nữa. Cháu biết không?

Lập Huy không trả lời, anh nhìn đồng hồ, rồi đứng dậy nói nhã nhặn:

- Khi nào Phương Ngân khoẻ lại, bác nói giùm có cháu tới thăm. Bây giờ cháu xin phép bác, cháu về đây.

bà Phương tiễn Lập Huy ra cửa, rồi quay vào ngồi nghĩ ngợi. Thái độ của Lập Huy chung chung quá nên bà không hiểu được anh nghĩ gì. Bà chột ngồi thẳng người lại, cố định thần, tuyệt đối giữ chặt mọi ý nghĩ hoang mang. Đã vào cuộc rồi thì dù muốn dù không cũng phải lao đi tới cùng

Đêm Noël

Mười ba

Thục Hiền ngồi dựa vào tường, nhìn những chấn song sắt. Từ lúc bị giam ở đây, thần kinh cô lúc nào cũng căng thẳng đến muốn phát điên. Cô được gọi lên lấy khẩu cung, rồi trở về phòng giam. Chưa bao giờ cô thấy cuộc đời mình bi đát đến vậy

Sáng nay, cô được đưa ra phòng ngoài. Lần này Lập Huy đến thăm cô. Mấy ngày nay bị cách ly với gia đình, thấy Lập Huy là cô mừng ứa nước mắt. Hiền cô sắp khóc, Lập Huy vội trấn an ngay:

- Đừng khóc, Thục Hiền! Em phải bình tĩnh lại, phải ráng nhớ tỉ mỉ mọi chuyện. Biết đâu anh sẽ tìm được manh mối nào đó mà họ chưa tìm được. Anh sẽ tìm mọi cách để cứu em. Anh là người trong cuộc. Em phải nói thật hết với anh. Em hiểu không?

Thục Hiền ráng nín khóc, gật đầu. Lập Huy hỏi từ tốn ;

- Em còn nhớ hôm ấy em kể với anh về thái độ thay đổi của dì Phương không?

- Có. Sau này, dì ấy tốt với em lắm

- Được rồi. Vậy em nhớ kỹ xem, hôm ấy dì Phương đi chợ, giờ giấc có khác hơn mọi ngày không?

- Có. Dì ấy đi sớm hơn vì cần mua thuốc cho Phương Ngân

- Lúc đó, em có cảm nhận được điều gì khác lạ không?

- Không, em không thấy gì lạ

- Sau đó thì thế nào? Nhớ tỉ mỉ lúc em pha sữa xem, em có thấy gì khác lạ trong sữa hoặc trong nước không?

- Không, em không thấy gì khác thường hết

- Lúc em pha sữa là dì Phương đã ra khỏi nhà phải không?

- Dạ

- Pha xong em lên phòng Phương Ngân ngay đúng không?

- Dạ

Thục Hiền chợt nhớ ra. Cô nói thêm:

- Em không hiểu sao lúc đó nó lạ lắm. Ban đầu nó không uống. Sau đó, tự nhiên cầm ly uống một mạch, cử chỉ rất lạ. Em nghĩ tại nói bệnh

Lập Huy có vẻ chú ý. Anh hỏi vặn chi tiết đó lên vài lần, rồi tiếp tục:

- Uống sữa xong thì cô ấy có thái độ thế nào?

- Em không để ý. Lúc đó em định ra khỏi phòng thì dì Phương về. Dì ấy có vẻ hết hồn khi thấy chiếc ly trên tay em và bảo: "Trời! Uống hết rồi hả ?"

Lập Huy chặn lại:

- Thế lúc đó ai đi rửa ly?

- Em không biết. Em định rửa ly thì dì Phương bảo để dì ấy

Lập Huy kiên trì hỏi gặng lại:

- Nhưng cuối cùng chiếc ly do ai rửa?

Thục Hiền lắc đầu chịu thua. Cô không nhớ nổi tình tiết đó

Lập Huy hỏi tiếp:

- Sau đó thì em làm gì?

- Em định đi tắm thì nghe tiếng dì Phương la. Em bèn chạy lên. Lúc đó, dì Phương bảo đưa Phương Ngân vào bệnh viện nhưng nó không chịu. . .

Lập Huy gơ tay chặn lại:

- Khoan. Em cần cứ vào đâu mà bảo cô ấy không chịu?

- Dì Phương năn nỉ, kéo nó, hưng nó ghì lại, bảo là nó muốn chết

Lập Huy nhìn Thục Hiền, chăm chú:

- Em nhớ chi tiết này chính xác chứ? Nó quan trọng lắm Thục Hiền! Em nói tỉ mỉ lại đi

Thục Hiền cau trán cố nhớ, rồi chậm chạp kể lại từng chi tiết những điều mà cô đã không khai khi công an lấy khẩu cung vì quá bấn loạn. Khi cô nói xong, Lập Huy thở nhẹ:

- Em đã giúp anh phán đoán sự việc rồi đó. Anh hứa sẽ mang em ra khỏi nơi đây càng sớm càng tốt

Thục Hiền rung rung nước mắt:

- Làm sao mà anh giúp em được? Họ còn chưa tìm ra manh mối mà. Em tuyệt vọng lắm rồi, chỉ còn biết chờ ngày ra toà thôi

Lập Huy dịu dàng nhìn cô, giọng tự tin:

- Anh đã nói là gỡ tội cho em, và chắc chắn anh sẽ làm được. Rồi bà Phương sẽ tự ý bãi nại. Ở đây anh không nói nhiều được. Em hiểu không?

- Nhưng làm sao anh làm được chuyện đó chứ? Có cách nào không anh?

- Em không biết chính em đã gỡ tội cho mình sao? Anh chỉ giúp em đưa mọi chuyện ra ánh sáng thôi. Nó vô cùng đơn giản, Thục Hiền ạ. Đơn giản đến mức em không ngờ đâu.

Thục Hiền chùi nước mắt. Lập Huy đã nói vậy thì cô chỉ còn biết cố tin. Cô tin anh có thừa tài năng làm cho mọi chuyện trở nên đơn giản như lời anh nói. Còn cô thì đã nghĩ tới nghĩ lui, đến mức có lúc cô quần trí tin rằng mình có làm chuyện đó, dù cô không lý giải được tại sao

Lập Huy nhìn vẻ tiêu tụy của Thục Hiền, thấy thương cô đến nhói lòng.

Nhưng bây giờ anh không thể mang cô ra ngoài lập tức, chỉ có thể hành động mà thôi. Anh đứng dậy, siết chặt tay cô:

- Ráng đi em! Đừng sợ gì hết! Đừng có hoang mang nghĩ quẩn. Anh sẽ cứu được em mà. Em phải tin anh!

Thục Hiền cười gượng:

- Em tin
- Anh về nghe
- Dạ

Thục Hiền được đưa trở lại phòng giam. Lập Huy cũng vội đi ngay. Anh ghé mua bó hoa, rồi đến nhà Thục Hiền

Bà Phương có vẻ bất ngờ khi thấy anh. Lập Huy cười nhả nhặn:

- Con muốn thăm Phương Ngân. Ngân khoẻ hẳn chưa bác?
- Ờ cũng còn hơi yếu. Cháu ngồi đi

Bà Phương đi lên phòng gọi Phương Ngân. Sự có mặt của anh làm bà thấy do dự. Anh muốn tìm hiểu hay là thật sự thấy tội nghiệp con gái bà? Bà không tin một người như Lập Huy lại hoàn toàn đứng vững với nỗi buồn của Phương Ngân. Nhưng dù sao bà vẫn cứ phải đề phòng. Phương Ngân đã hoàn toàn bình thường nhưng tâm trí dường như lại quá bất ổn. Cô xuống tiếp Lập Huy với vẻ trầm mặc, ưu tư. Bà Phương ngồi kể một bên làm Lập Huy khó mà nói chuyện. Anh chỉ giữ thái độ bình thản như người ngoài cuộc và mỉm cười với cô:

- Khoẻ chưa em?
- Dạ em bình thường

Bà Phương chen vào:

- Mấy hôm nay cháu có vào thăm Thục Hiền không? Người ta chưa cho tiếp xúc với thân nhân nhưng cháu thì được mà

Lập Huy lắc đầu, đứng dưng:

- Vụ án chưa điều tra xong, cháu cũng không được vào thăm. Đợi kết quả xem sao

Anh kín đáo nhìn bà Phương và thấy bà có vẻ yên tâm. Anh nhận thấy điều đó quá nét mặt giãn ra của bà và nụ cười trên môi bà có vẻ thanh thản hơn. Anh chơi thêm một đòn tâm lý:

- Với lại con người thật của Thục Hiền ra sao cháu cũng chưa rõ. Trước mắt tính mạng của Phương Ngân quan trọng hơn. Hôm ấy, nghe bác nói, cháu nghĩ lại và thừa nhận trong chuyện này lỗi của cháu một phần. Anh quay lại Phương Ngân. Cười dịu dàng:

- Em không trách anh chứ Ngân?
- Dạ không. Em đâu dám giận
- Em bị như vậy, anh lo lắng vô cùng. Nếu thật sự em không qua nổi, anh sẽ ân hận ghê gớm

Phương Ngân chớp mắt nhìn xuống, có vẻ sung sướng. Bà Phương cũng dễ dàng bị thu phục. Bà nhìn Phương Ngân với vẻ phơn phớt của một người hải lòng:

- Bác cũng vậy. Bác chỉ có mình nó. Cháu cũng biết nó là cuộc sống của bác

mà. Nhiều đêm nghĩ lại bác còn thấy hải hùng

Lập Huy gật đầu như rất hiểu. Anh ngồi nán lại, rồi ra về. Phương Ngân đi theo anh ra cửa, nhưng vẫn lặng thinh. Cử chỉ của cô có vẻ tội tội, đến nỗi Huy lại thấy mềm lòng. Anh dịu dàng:

- Vô đi em. Ngày mai, anh đến chơi với em

- Dạ

Lập Huy về nhà với cảm giác nao nao. Lợi dụng tình cảm của một cô gái yếu đuối để khai thác, anh thấy mình tàn nhẫn quá. Nhưng không như thế thì làm sao cứu thực HIền của anh được. đành xem như vay Phương Ngân một món nợ vậy. Và mặc dù rất nóng lòng, anh vẫn từ tốn đến thăm mỗi ngày, chỉ để nói chuyện trời mây.

Chiều nay, anh đến xin phép bà Phương đưa Phương Ngân đi chơi, dĩ nhiên là bà không từ chối. Phương Ngân dù lúc nào cũng buồn, vẫn có vẻ tươi hơn một chút

Lập Huy lái xe ra xa lộ. Thỉnh thoảng anh quan sát Phương Ngân qua kính chiếu hậu. Cô nhìn ra hai bên đường, vẻ mặt trầm tĩnh thư thái. Cô không hay mình bị quan sát nên cử chỉ rất tự nhiên. Lập Huy bất ngờ lên tiếng:

- Hình như em đang gặp chuyện gì đó không ổn phải không Ngân?

Phương Ngân quay lại:

- Anh hỏi gì ạ?

- Có phải em đang gặp chuyện gì đó bất thường không? Một chuyện mà em không muốn nhưng không thể không làm

Phương Ngân e dè:

- Em không hiểu anh muốn nói gì. Em vẫn bình thường đây chứ

- Có thật vậy không?- Lập Huy hỏi với một nụ cười trên môi

- Không phải đâu.

- Anh biết trong lòng em rất buồn rất sợ. Và chỉ anh mới giúp em giải tỏa được nỗi lo đó.

Phương Ngân nhìn Lập Huy hoang mang. Cô thật sự không hiểu anh muốn nói gì. Từ nãy giờ, anh nói chuyện có gì đâu làm cô bất an. Và cô chỉ biết im lặng đề phòng

Lập Huy nói chặn đầu:

- Anh đã điều tra ra chuyện của mẹ em rồi. Anh muốn em nói hết sự thật với anh, nói tất cả những chuyện gì mà em biết. Nếu em giấu thì mọi chuyện sẽ tệ hại hơn đó Ngân.

Phương Ngân mở to mắt nhìn Lập Huy, khiếp đảm. Phản ứng tự nhiên khiến cô rút vào một góc xe, đề phòng. Thoắt một cái, trong mắt cô Lập Huy trở thành kẻ xa lạ và đang hỏi tội cô. Điều đó làm cô thấy anh thật là đáng sợ. Cô thì thào:

- Em không biết gì cả. Thật tình em không biết tại sao chị Hiền muốn giết

em

Giọng Lập Huy rắn đanh:

- Em nói dối. Em biết hết, nhưng em bao che cho mẹ em. Đúng không?

- Không, không có - Giọng Phương Ngân tắt nghẹn

Vẻ hoảng hốt của cô làm Lập Huy tin chắc mình nói đúng. Anh trở lại vẻ dịu dàng:

- Đừng giấu anh nữa. Em có biết là anh đã biết hết rồi không? Nhưng anh muốn chính miệng em nói vì như vậy mới chứng tỏ được sự thành thật của em

- Nhưng em không biết gì cả. Em làm sao nói được đây

- Anh biết em biết

- Em không biết. Thật tình là không mà

Lần đầu tiên Lập Huy thấy ở cô một thái độ cương quyết như vậy. Anh lập tức đổi giọng rắn đanh:

- Được. Nếu em giấu thì anh sẽ nói cho em biết. Em và mẹ em toa rập làm hại Thục Hiền

Phương Ngân kêu lên:

- Em không có, không có

- Im đi. Để anh nói hết. Thứ nhất, nếu không có sự sắp đặt trước thì mẹ em đã không giữ lại ly sữa để làm bằng chứng kết tội Thục Hiền. Thứ hai, tại sao em có vẻ sợ hãi khi phải uống ly sữa đó? Một điều nữa mà em không biết là anh đã đến nhà khám xét khi em còn trong bệnh viện và biết mẹ em đã pha sẵn thuốc trong bình thủy. Bây giờ, anh đang giữ chiếc bình đó. chiếc bình mà mẹ em huỷ bỏ là bình anh trao vào.

Phương Ngân ngồi im, hoang mang đến vô cùng. Cô không biết tất cả những điều Lập Huy nói chỉ là những bằng chứng giả để đưa cô vào bẫy. Thấy cô thất thần vì sợ, Lập Huy nói tiếp giọng rắn đanh

- Với những bằng chứng đó, trước sau gì mẹ em cũng bị công an điều tra.

Lúc đó, người vào tù là mẹ em chứ không phải là Thục Hiền. Bây giờ em khai thật hết đi. Vì em, anh sẽ giúp mẹ em khỏi tội. Anh có thừa khả năng đó, Ngân ạ. Bây giờ anh cho em năm phút để suy nghĩ. Nếu em nhất định không nói thì thôi, nhưng sau đó đừng có hối hận.

Nói xong, anh im lặng. Phương Ngân úp mặt vào trong tay, khóc thống thiết, đáng điệu đầy khổ não. Vẻ đau khổ của cô làm Lập Huy thấy mình quá ác.

Anh thở dài, yên lặng chờ đợi:

Rồi Phương Ngân ngẩng đầu lên, giọng nghẹn ngào:

- Khi mẹ bảo em làm vậy, em có cản nhưng mẹ không nghe

Lập Huy luồn tay vào áo, kín đáo bấm nút cassette, rồi như hỏi cung:

- Em nói cụ thể đi

- Vâng. Em sẽ bắt đầu từ đầu. Từ lúc anh trở lại với chị Thục Hiền, mẹ càng

ghét chị ấy. Mẹ bảo sẽ cho chị ấy vào tù. Lúc ấy anh sẽ cưới em, và tài sản của chị Hiền mẹ sẽ giành về cho em. Và sau đó. . .

Lập Huy ngồi sững người. Điều khám phá này thật ngoài sức tưởng tượng của anh. Đúng là quá ghê gớm! Anh lặng đi thật lâu. Phương Ngân cũng không mở miệng được vì khóc. Rồi Lập Huy trấn tĩnh lại. Anh đã hiểu và có thể hình dung toàn bộ câu chuyện, nhưng anh cần thu lại chính những điều Phương Ngân nói. Thấy cô cứ mãi khóc, anh nghiêm mặt:

- Nói tiếp đi

- Vâng. Lúc ấy, mẹ làm thân để chị Hiền chịu chơi với em. Mẹ bảo em giả bệnh, và chỉ uống một ít sữa đủ để vào bệnh viện thôi

- Vậy tại sao em uống hết?

- Vì em không muốn sống nữa. Bị anh bỏ rơi, em đã không muốn sống rồi. Đã vậy, mẹ còn gây tội ác. Em ghê sợ lắm. Em không ham tài sản của dượng Quyền đâu. Nhưng em không cần được mẹ. Thôi thì em chết cho rồi

- Em có biết làm vậy là Thục Hiền bị kết án oan không?

- Em có nghĩ. Thật tình có lúc em muốn nói sự thật với chị ấy, nhưng nói ra thì sợ mẹ ở tù. Và mẹ sẽ hành hạ em cho đến chết. Làm sao em dám phản mẹ chứ

Lập Huy tắt máy. Anh chỉ cần bao nhiêu đó bằng chứng để nói chuyện với bà Phương. Và thật sự anh cũng không đủ can đảm ngồi nghe Phương Ngân khóc lóc. Anh rất sợ cảm giác bất lực không thể an ủi cô

Trên đường về, Phương Ngân chỉ biết im lặng khóc. Thại đó của Lập Huy một lần nữa làm cô thấy hụt hẫng cộng với sự sợ hãi bị anh phát giác tội lỗi nên tinh thần cô bị suy sụp trầm trọng. Và cô chỉ có thể giải tỏa bằng nước mắt

Lập Huy im lặng lái xe. Anh tập trung tinh thần để đối phó với bà Phương, chứ không còn đủ tinh cảm để mềm yếu với Phương Ngân. Cô quá thật thà nên anh không cần phải đấu trí với cô. Nhưng bà Phương thì khác. Người đàn bà đó ghê gớm hơn anh tưởng nhiều. Vì vậy, anh không tin sẽ nói chuyện được dễ dàng với bà, dù anh đang có đủ bằng chứng buộc tội

Vào nhà Phương Ngân chạy nhanh lên phòng, mặc cho bà Phương gọi lại. Bà định đi theo cô, nhưng Lập Huy cản lại:

- Cổ không sao đâu, rồi qua cơn xúc động thôi. Bác không cần phải lo nhiều

- Nhưng nó có chuyện gì vậy?

- Bị phát hiện tội lỗi, ai cũng phải có tâm trạng như vậy thôi

Anh ngừng một lát, rồi nói thẳng:

- Tôi đã điều tra ra nguyên nhân của ly sữa có thuốc độc. Tôi nghĩ bà nên ngồi lại để làm sáng tỏ chuyện này

Bà Phương quay phắt lại, nhìn Lập Huy. Cái nhìn của bà trùng trùng, vừa đe dọa, vừa đề phòng và đầy ác ý. Lập Huy điềm tĩnh nhìn bà, cử chỉ vững

vàng. Cuối cùng khi đã qua cơn choáng, bà nhếch môi, cười ngạo mạn:

- Công an còn chưa điều tra ra manh mối, cậu làm gì mà biết nguyên nhân của nó mà đòi làm sáng tỏ.

- Tôi biết vừa đủ có thể buộc tội bà, cũng như buộc bà bãi nại ngay. Nếu không, tôi sẽ thừa bà về tội hãm hại người khác. Lúc đó tội của bà không nhẹ đâu

Mặc dù hơi bị bất ngờ về thái độ của anh, bà Phương vẫn bình tĩnh chống đỡ, thậm chí còn cười kiêu kỳ:

- Nói năng cho cẩn thận đấy, cậu luật sư. Ở thành phố này, tôi quen nhiều luật sư giỏi hơn cậu đấy

Lập Huy mỉm cười:

- Điều đó hẳn nhiên. nhưng tôi sợ khi làm lớn chuyện thì bà đã tự cho nhiều người biết tội ác của mình. Tôi dám chắc không một luật sư nào giúp bà thắng được những bằng chứng tôi đang có trong tay, trừ khi tôi tự huỷ nó

Bà Phương khoanh tay trước ngực, về mặt châm biếm:

- Bằng chứng gì vậy? Cậu định dùng tài hùng biện dựa vào những suy đoán lung tung để áp đảo tôi đấy à? Trò trẻ con, xin lỗi nhé. Tôi không có thời giờ tiếp cậu

Bà đứng dậy, đường hoàng đi lên lầu. Lập Huy cười khẩy, rồi rút cassette trong túi đặt lên bàn. Tiếng Phương Ngân vang lên đẫm nước mắt, nhưng vẫn rành rọt, lờ lờ vang lên giữa phòng khách rộng. Bà Phương đứng khựng giữa cầu thang, choáng váng, rồi theo bản năng, bà lao xuống nhào về phía bàn. Nhưng Lập Huy đã nhẹ nhàng cầm chiếc máy, cất vào túi áo:

- Bà còn lý do gì để phủ nhận không?

Khuôn mặt bà Phương tím ngắt:

- Thì ra cậu lừa gạt chúng tôi để điều tra. Cậu dọa nạt một đứa con nít như Phương ngân để bắt nó nói. Cậu khốn nạn lắm! Lập Huy! Cậu muốn gì, sao cậu không đấu trí với tôi?

- Tôi chỉ tìm ra sự thật thôi, chứ không cần đấu trí với bà

Bà Phương như phát điên vì phần nộ. Bất kể có Lập Huy ở đó, bà lao lên lầu, hét lớn:

- Con khốn nạn! Xuống đây. Xuống đây trả lời về hành động của mày. Mày bán đứng mẹ mày vì mê muội. Tao giết mày chết mới hả giận. Xuống đây

Bà đập mạnh cửa phòng Phương Ngân. Cô mở cửa, run như gà mắc tóc, và nhận chịu cơn thịnh nộ mà cô biết sẽ không tránh được. Con điên đã làm bà dường như mất trí. Bà dẫn cô, xô mạnh vào tường hét vang cả nhà:

- Đồ ngu dân! Tao làm mọi chuyện là cho ai đây? Sao mày phản tao? Mày chết đi! Chết đi cho đáng kiếp!

Phương Ngân như bị toi tả. Cô cắn chặt răng chịu đựng cơn thịnh nộ của mẹ. Lập Huy từ dưới đi lên. Anh giằng Phương Ngân lại, quát lớn:

- Bà chấm dứt ngay lại chuyện hành hạ này đi, sẽ không có lợi cho bà đâu
- Nó là con tôi. Tôi có quyền đánh hay giết. Cậu ra khỏi đây ngay. Đi đi
Lập Huy giơ tay cản lại khi bà định nhào đến đánh Phương Ngân, giọng anh cứng rắn:

- Cô ấy là nhân chứng của vụ kiện. Tôi phải bảo vệ nhân chứng. Còn bà không được đụng đến cô ấy

Thấy vẻ hung hăng của bà, anh nói tiếp giọng đe dọa:

- Nếu bà không ngồi lại nói chuyện nghiêm chỉnh, tôi sẽ gọi điện báo công an ngay. Bà muốn việc này được đưa ra ánh sáng chứ?

Bị không chế, bà Phương cắn hờn nhìn Lập Huy, rồi ngồi phịch xuống ghế. Lập Huy ra hiệu cho Phương Ngân ra ngoài và ngồi xuống đối diện với bà:

- Khi dựng vở kịch như vậy, bà đã rất vụng về rồi đấy. bà chỉ nghĩ một chiều về phía mình và đã diễn đạt rất xuất sắc. Nhưng bà quên người khác cũng có cái đầu để phỏng đoán. Chẳng lẽ Thục Hiền ấu trĩ đến mức giết người một cách đơn giản vậy sao? Nếu thật sự muốn vậy, cô phải biết tính toán chứ. Đó là sơ hở của bà và tôi không làm gì ngoài việc nắm sơ hở đó. Bà nên tự trách mình, đừng giận Phương Ngân làm gì. Vì tôi không phát hiện sớm trước sau gì công an cũng điều tra ra thôi

- Bây giờ cậu muốn gì?

- Muốn bà bãi nại ngay lập tức

- Dễ vậy sao?

Lập Huy cười mỉa:

- Thế bà còn con đường để chọn sao? Tôi tin bà không ngốc đến mức để mọi việc không cứu vãn được chứ. Lúc đó, chính tôi là người đưa bà ra toà về tội vu khống người khác. Bà sẽ mất tất cả, chỉ được một thứ duy nhất là nhà tù. Bà cứ suy nghĩ đi

- Cậu là đồ vô tâm! Vì quý mến cậu, tôi mới làm vậy. Nếu không đáp lại sự quý trọng của tôi thì thôi. Cậu thẳng tay như vậy thì còn tình nghĩa gì nữa

- Tôi rất biết ơn vì bà đã dành tình cảm cho tôi, nhưng bà cực đoan quá. Bà muốn giành hạnh phúc cho con bà bằng cách đẩy Thục Hiền vào tù thì tôi không mềm yếu được

Anh ngừng lại suy nghĩ rồi cười nhạt:

- Không truy tố bà là hình thức khoan nhượng rồi đó

- Cậu không nản lắm

Lập Huy không trả lời. Anh không chấp nhận làm gì người đàn bà quản trí này. Anh điềm nhiên nói như quyết định:

- Tạm thời Phương Ngân sẽ không ở với bà, để tránh bị hành hạ. Tôi sẽ tìm cho cô ấy chỗ ở, và yêu cầu bà không được quấy rầy cô ấy

Bà Phương rít lên:

- Cậu không có quyền. Tôi cấm cậu

Nhưng Lập Huy không thêm quan tâm đến phản ứng của bà ta. Anh đứng dậy:

- Tôi chờ đến chín giờ sáng mai. Nếu bà không làm gì thì tôi sẽ làm thay cho bà. Xin phép bà, tôi về

Anh thân nhiên đi xuống nhà tìm Phương Ngân. Cô đang ngồi rúc mình trong chiếc ghế khố sọt sùi. Lập Huy cúi xuống gần cô, nói dịu dàng:

- Anh thật tình xin lỗi em. Vì anh mà cuộc sống em sóng gió, nhưng anh không còn cách nào khác. Hiểu giùm anh nghe Ngân

Phương Ngân không ngẩng lên. Cô nín khóc, nói một cách âm thầm:

- Em làm em chịu. Em không trách ai cả. Vì trước sau gì người ta cũng biết mà. Nếu thương em thì anh đừng làm mẹ em bị ở tù. Em sẽ nhớ ơn anh lắm

- Anh hứa với em. Còn em đừng ở đây nữa. Em chịu không nổi đâu. Tốt hơn hết là đến nhà Thanh Thư, chờ mẹ em nguôi rồi hãy về

Phương Ngân ngược lên, trong mắt lấp lánh một tia hy vọng:

- Có được không anh? Liệu có ai chịu tiếp nhận một người như em không?

- Được chứ, em đừng mặc cảm như vậy. Vả lại, Thanh Thư vị tha lắm, Thục Hiền cũng vậy. Không ai ghét bỏ em đâu

Phương Ngân thì thầm:

- Nhưng mọi người sẽ ghét bỏ mẹ em. Em khổ tâm quá

- Bây giờ anh đưa em đến nhà Thanh Thư. Ở đó, em sẽ thấy dễ chịu hơn

Phương Ngân lắc đầu, ngồi yên:

- Em không đi đâu. Dù mẹ có đánh chết hay thế nào đi nữa, em cũng ráng chịu. Chạy trốn để làm gì vô ích. Nếu tránh mẹ để trốn được nỗi khổ của mình thì em sẽ làm, nhưng em không bao giờ trốn được đâu. Không bao giờ Lập Huy lặng thinh. Anh nhìn cô với một chút cảm phục. Phương Ngân bản lĩnh hơn anh tưởng và không phải là một con búp bê vô hồn. Anh chợt cảm nhận được nỗi tuyệt vọng của cô trong lúc này, và cảm thấy mình xao xuyến khó tả

Lập Huy ra về. Lần đầu tiên anh cảm thấy một tình cảm nửa vơi, lơ lửng với Phương Ngân

Đúng như anh nghĩ, bà Phương lập tức bãi nại Thục Hiền. Buổi sáng, Lập Huy đến đón cô. Thục Hiền gầy xanh xao xác vì tâm trạng khủng hoảng.

Anh đưa cô về nhà, và lần đầu tiên vào phòng cô. Lần đầu tiên Thục Hiền thật sự ngã quỵ, yếu đuối. Cô nằm trong lòng anh, khóc lặng lẽ vì sự buồn tủi, kinh hoàng

Lập Huy ôm chặt lấy Thục Hiền. Sự yếu đuối của cô làm anh thấy tội nghiệp. Anh để mặc cô khóc đã, rồi nhẹ nhàng đỡ cô ngồi lên:

- Khóc xong chưa? Bây giờ em rửa mặt rồi xuống nhà. Mọi người đang chờ em kìa

Thục Hiền vẫn chảy nước mắt:

- Thật kinh khủng quá! Em cứ nghĩ không còn gặp anh nữa. Em sợ người ta không điều tra được, sợ anh tin dì Phương rồi ghét em, và sẽ. . .

- Sẽ đến với Phương Ngân phải không? Sao em nghĩ quẩn vậy?

Anh hơi nhăn mặt lại:

- Mấy ngày đó, em chịu đựng quá sức phải không? Anh lo đến điên lên được, chỉ sợ em tự tử. Anh nhớ em lắm

- Em cũng vậy. Cả ngày, em chỉ nghĩ về anh thôi

Lập Huy vuốt nhẹ tóc cô. Anh định cúi xuống thì ngoài hành lang có tiếng lao xao hốt hoảng. Cả hai đứng dậy đi ra. Thanh Thư và bà Phương đang khiêng Phương Ngân xuống lầu. Thục Hiền đứng nhìn ngơ ngác. Lập Huy kêu lên một tiếng kinh ngạc:

- Chuyện gì vậy, cổ làm sao vậy?

- Nó tự tử. Tất cả là tại cậu. Cậu hài lòng chưa? - Bà Phương rút lên cầm hờn và quẫn trí. Lập Huy đứng sững nhìn Phương Ngân, rồi bất chợt anh giằng lấy cô, bồng trên tay, chạy nhanh xuống cầu thang. Bà Phương và Thanh Thư hồi hả đi theo. Thục Hiền cũng chạy theo mọi người. nhưng giữa chừng cô khựng lại, đứng im. Không ai cần sự có mặt của cô cả. Còn cô thì đã quá sợ hãi mẹ con họ. Cô đứng vịn cầu thang, rồi lặng lẽ đi lên. Nhưng cô chợt đứng lại, ông Quyền đứng trên hành lang. Cô hỏi khẽ:

- Ba không vào bệnh viện sao?

- Có tụi nó lo rồi. Ba vô đó làm gì để phải thấy bà ta

Thục Hiền ngược lên:

- Ba có giận dì Phương không?

- Ba không giận. Còn dùng từ đó là còn nhẹ lắm. Một người đàn bà thủ đoạn như vậy, ba còn quý trọng gì mà giận bà ta

Thục Hiền thở dài:

- Phương Ngân đau khổ đến mức phải tự tử. Đó cũng là hình thức trừng phạt bà ấy rồi. Tha thứ cho bà ta đi ba

Ông Quyền vuốt tóc Thục Hiền, cảm động:

- Con bỏ qua cho bà ta được sao?

- Vâng. Chỉ việc mọi người khinh bỉ bà ta thôi, cũng đủ để bà ấy khổ rồi

- Đối với ba thì không dễ dàng như vậy được. Sở dĩ ba không li dị vì không muốn bà ta nắm giữ số tài sản của ba. Bà ta vẫn sống trong nhà này, nhưng sẽ không được gì cả

Ông ngừng lại, thở dài:

- Ba đã mù quáng quá, phải không Hiền? Con có giận ba không?

Thục Hiền lắc đầu:

- Chỉ cần ba thương con là con giận gì cả

Hai cha con im lặng bên nhau. Khá lâu, ông Quyền lên tiếng:

- Con về phòng nghĩ đi. Ba đi công chuyện một chút

- Dạ

Ông Quyền đi xuống nhà, Thục Hiền thơ thẩn vào phòng Phương Ngân tò mò quan sát. Lọ thuốc ngủ còn rơi dưới sàn, chăn gối vương vãi tứ tung. Có lẽ vì Phương Ngân giãy giụa quá

Thục Hiền cầm lá thư rơi dưới giường, lặng lẽ đọc. Phương Ngân chỉ viết vắn tắt mấy dòng: "Tình yêu đã không như mơ ước, lại còn phải chịu sự khinh bỉ của mọi người. Sống như thế không đáng sống nữa. Lập Huy! Nếu người ta có linh hồn, thì linh hồn em sẽ mãi theo anh. Giờ phút cuối cùng của cuộc đời em chỉ nghĩ đến anh"

Thục Hiền ngồi phịch xuống, lá thư buông rơi dưới chân. Tim cô như thắt lại vì cảm giác khó tả. Vừa tội nghiệp, vừa ngạc nhiên cảm phục, vừa thấy mình có lỗi. . . Đủ thứ cảm giác làm cô bất ổn, bồn chồn

Cô cứ ngồi im lặng trong phòng trống vắng. Một lát sau có tiếng chân đi lên, rồi Lập Huy cúi xuống nhìn mặt cô:

- Sao em ngồi ở đây? Em nghỉ gì vậy?

Thục Hiền ngược lên:

- Nó qua khỏi rồi phải không?

- Sao em biết?

- Nhìn thái độ của anh em biết

Lập Huy thở nhẹ:

- Chưa tỉnh hẳn, nhưng đã cứu được. Anh về xem em ra sao

Thục Hiền cầm lá thư lên, lặng lẽ đưa cho Lập Huy. Anh hơi ngạc nhiên, không hiểu, nhưng cũng đọc. Thục Hiền ngồi im, nhìn nét mặt buồn thẫn thờ của anh. Một lát sau, cô lên tiếng:

- Không ngờ nó có thể yêu sâu sắc như vậy. Sâu sắc hơn em tưởng?

- Em giận anh?

Thục Hiền cúi đầu, giọng rì rạc:

- Em tự hỏi anh đã làm gì để nó ảo tưởng và hy vọng. Có thể em không hiểu anh, đã chủ quan

Lập Huy ngắt lời:

- Tất cả những gì anh làm anh đã nói hết với em rồi, tin hay không là tùy em. Bây giờ Phương Ngân ra nông nổi như vậy, lỗi là tại anh. Anh còn có thể làm gì khác hơn là. . .

Anh lặng thinh, như không thể nói, đúng hơn là không nỡ nói

Thục Hiền nói giùm ý nghĩ của anh:

- Anh đang bị dao động vì tình cảm mãnh liệt của nó vì tội nghiệp. Và trên hết là anh không chịu nổi khi nhìn nó sụp đổ. Thậm chí anh hối hận là đã vì em mà làm khổ nó, đúng không?

- Đừng nghĩ như vậy Hiền

Thục Hiền im lặng một lát, rồi ngược lên, khuôn mặt hoàn toàn vô cảm:

- Dù muốn dù không thì tình cảm của hai đứa cũng rạn nứt, đã không còn như xưa nữa. Sau tất cả những lỗi lầm của hai đứa, cả em và anh đều phải chịu trách nhiệm về những việc làm của mình

- Có nghĩa là em muốn chia tay?

- Anh không từ chối chứ?

Lập Huy im lặng, cô nói một cách cứng rắn:

- Bây giờ anh đang hối hận ghê gớm và muốn chuộc lỗi với Phương Ngân.

Anh đang lắp lửng trong tình cảm nửa vời. Có lẽ anh không giống em với anh An, không dứt khoát dễ dàng như vậy. Vậy em còn cách nào khác hơn là để anh được tự do

Cô quay mặt đi, giấu giọt nước mắt:

- Có lẽ hai đứa nên tạm xa nhau. Em sẽ sang Nhật với ba một thời gian.

Trong thời gian đó, mỗi đứa có dịp nhìn kỹ lại mình. Không có em rồi anh sẽ thanh thản hơn. Lúc đó anh sẽ biết nên chọn em hay chọn Phương Ngân

- Tại sao em có quyết định đó, Thục Hiền?

Thục Hiền cố giữ nét mặt thản nhiên:

- Vì em đã thấy vẻ chết lặng, lo sợ của anh khi bỗng Phương Ngân xuống lầu. Em đã thấy tình cảm bộc phát mạnh mẽ của anh, và em hiểu rằng tình cảm đó ẩn trong lòng anh từ lâu mà anh không biết, thậm chí nó nhiều hơn anh tưởng

Lập Huy ngồi yên đầu cúi xuống như suy nghĩ. Quả thật, bây giờ anh không thể khác được, anh biết mình không thể đứng vững với Phương Ngân. Sau tất cả những chuyện xảy ra, làm sao anh có thể hoàn toàn vô tâm với cô được

Lập Huy giấu tiếng thở dài. Anh ngẩng lên, nó mà không nhìn cô:

- Thật tin bây giờ anh cũng không phân tích được tình cảm của mình. Có lẽ em nói đúng. Hai đứa nên tạm xa nhau một time. Phương Ngân đã làm anh bị chấn động. Anh không thể hứa hẹn với em bất cứ chuyện gì. Thông cảm cho anh

Thục Hiền lặng người đi, đau đớn. Dù biết sự thật là vậy, nhưng khi chính

Lập Huy nói ra, cô cũng không đủ bình tĩnh đón nhận. Cô quay mặt đi:

- Anh về đi. Em muốn được một mình

Lập Huy thở dài, đứng dậy, đi ra hành lang. Thục Hiền cắn môi đến rướm máu, cổ dẫn những giọt nước mắt rơi xuống. Cô chột gọi to:

- Anh Huy

Lập Huy quay lại:

- Em còn muốn nói gì?

- Có lẽ khi sang Nhật, em sẽ không đến chào anh. Xem như đây là lần cuối gặp nhau

Lập Huy gật đầu:

- Anh hiểu. Tạm biệt em

- Tạm biệt

Thục Hiền ngồi im, nghe tiếng chân anh vang trên hành lang. Cô hiểu anh sẽ đến với Phương Ngân. Khi đã đọc lá thư tuyệt mệnh của nó, anh không đủ giấu giếm tình cảm nữa

Cô gục đầu trong tay, chết lặng

Có lẽ nào hậu quả cô gánh chịu là đây? Cả Lập Huy cũng đang trả giá cho việc làm của mình. Nhưng sự trả giá của anh lại chồng thêm nỗi đau đớn cho cô. Còn anh có mất mát gì đâu, ngoài lương tâm ray rứt và tình cảm bị phân đôi

Một tuần sau, Thục Hiền theo ông Quyền sang Nhật. Chỉ có Thanh Thu, Quốc Thái và Lan Oanh đi tiễn. Cô từ chối gặp Lập Huy. Lần đầu tiên cô rời xa thành phố với tâm trạng chạy trốn với một nỗi tuyệt vọng mênh mông trong tận cùng trái tim

Đêm Noël

Đoạn kết

Thành phố tung bừng đón lễ Noël.

Thanh Thu bận rộn suốt từ buổi sáng. Sáng sớm, cô đã đi chợ chuẩn bị cho bữa tiệc nửa đêm. Năm nay, cô chuẩn bị Noel với tâm trạng náo nức. Vì ngoài chuyện họp mặt bạn bè, cô còn đón Thục Hiền về nước. Hơn một năm không gặp, lúc nào cô cũng nhớ cô em sinh động. Không biết bây giờ Thục Hiền thế nào, thay đổi nhiều không?

Thanh Thu vừa treo những chùm hoa lên cây Noël, vừa nhớ những chuyện về Thục Hiền. Một năm không phải là nhiều, nhưng cũng rất dài và có tác dụng của nó. Cô tin chắc Thục Hiền cũng đã thay đổi, cũng như câu chuyện của những người trong gia đình. Một năm qua, chỉ có cô là bình thản, những người xung quanh cô đều thay đổi với nỗi buồn vui riêng. Cả Phương Ngân cũng vậy, cô bé nhút nhát chẳng có gì nổi bật ấy giờ đây cũng có cuộc sống riêng của mình

Chẳng biết Thục Hiền của cô có tìm được hạnh phúc khác nơi xứ sở xa lạ đó không?

Thanh Thu ngược lên nhìn đồng hồ. Còn nửa giờ nữa, máy bay mới đáp xuống, rồi còn phải chờ làm thủ tục rất lâu. Nhưng cô nôn nóng không chờ được, cô vào bếp dặn người làm vài việc, rồi lên phòng thay đồ chuẩn bị ra phi trường

Khi cô xuống nhà thì Quốc Thái cũng vừa về đến. Cả hai ra xe, đến sân bay Phải mất đến hai giờ, ông Quyền và Thục Hiền mới đi ra. Thanh Thu đứng bên rào, cô chỉ nhìn thoáng ông Quyền, còn mắt thì dán chặt vào Thục Hiền, náo nức. Thục Hiền mặc bộ váy màu đen, áo cổ lọ ôm sát người. Màu đen làm nổi bật khuôn mặt trắng hồng kiêu diễm của cô. Thanh Thu nhận ra ngay nét trầm tĩnh chững chạc của Thục Hiền. Cả cách đi đứng của cô cũng thay đổi, có vẻ người lớn thấy rõ

Thục Hiền choàng tay ông ngang lưng Thanh Thu, cô chớp mắt:

- Em nhớ chị quá

Thanh Thu cũng siết cô:

- Chị còn nhớ em hơn nữa. Em có vẻ thay đổi đó Hiền, em về đúng Noel.

Tối nay mình có thể đi chơi được rồi

Thục Hiền chưa kịp trả lời thì chợt một bó hoa chìa ra trước mặt. Cô quay lại, Phương Ngân đang đứng bên Lập Huy, nụ cười có vẻ tự tin, vui vẻ:

- Mừng chị trở về

- Cảm ơn Ngân

Cô chìa tay về phía Lập Huy:

- Chào anh

Lập Huy giữ tay cô lại hơi lâu:

- Em có khỏe không?

- Vẫn khỏe. Cảm ơn anh

Dù bận rộn giữa mọi người vây quanh, Thục Hiền vẫn thấy được sự thay đổi của Phương Ngân. Trong nụ cười ánh mắt và lời nói, Phương Ngân có vẻ vững vàng, tự tin hơn xưa rất nhiều. Cô như thoát xác trở thành người khác, vui vẻ yêu đời hơn. Có lẽ Phương Ngân rất hạnh phúc với cuộc sống hiện tại Thục Hiền cố giấu tiếng thở dài. Cô khoát tay Lan Oanh đi ra sân. Mọi người đi xung quanh cô hỏi thăm không ngớt. Thanh Thư kéo tay cô về phía xe mình:

- Em khoan về nhà. Đến chơi với chị đi Hiền, ở nhà chị vài hôm rồi về. Chị có nhiều chuyện muốn nói với em lắm

Thấy Thục Hiền ngần ngừ, cô quay qua ông Quyền:

- Ba cho nó qua con chơi nghe ba? Mai con đưa nó về

Phương Ngân khoát tay:

- Chị Hiền mới về, để chị ấy về nhà nghỉ đi chị. Em đã làm tiệc chờ chị ấy đó

Thục Hiền vội thoái thác:

- Để chị qua chị Thư chơi vài ngày. Chị muốn nói chuyện với chị Thư

- Vậy hả chị? Bao giờ về nhà, chị gọi em qua đón nghe?

Thục Hiền gật đầu, cười nhẹ. Cô đến ngồi vào xe Thanh Thư. Ông Quyền đã ngồi vào xe mà Phương Ngân và Lập Huy cũng còn đứng nhìn theo xe cô.

Thục Hiền ngã người ra nệm, chợt nhớ ra, cô ngồi thẳng lên:

- Sao chị không mang bé Nhi theo cho vui? Em muốn thấy nó lắm. Hình chị gọi qua, em có mang về nè

- Chị để nó ở nhà cho rảnh tay

Thục Hiền quay qua Lan Oanh:

- Mi khoan về nghe. Đến nhà chị Thư chơi với ta đi

- Dĩ nhiên, mi không thấy ta đang ngồi đây sao?

Mọi người vào nhà. Thục Hiền nhìn cây noel lộng lẫy giữa phòng khách. Cô quay lại Thanh Thư:

- Tối nay chị có tổ chức tiệc không?

- Dĩ nhiên là có chứ. Năm nào lại chả vậy?

- Em tưởng chị bỏ lễ đó rồi chứ. Chị với anh Thái lúc nào cũng ham vui

Lan Oanh hỉnh mũi:

- Mi nói nghe giống bà già quá Hiền

- Chứ không phải tụi mình đã lớn cả rồi sao?

Thanh Thư để mặc cả hai trong phòng. Cô xuống bếp chuẩn bị bữa ăn, nhưng Thục Hiền không ăn nổi. Buổi trưa, cô và Lan Oanh ngồi phụ xếp khăn với Thanh Thư. Mọi người lại nhắc về bà Phương. Thanh Thư không phê phán cũng không tội nghiệp. Cô nói một cách dửng dưng:

- Bà ta biết mình không còn ảnh hưởng với ba nữa, nên sống như ở ẩn. Chị không biết bà ta có hối hận chuyện đã làm không, nhưng quả thật lúc này bà ta sợ tất cả mọi người, kể cả Phương Ngân

Nhắc đến Phương Ngân, Thục Hiền lại nghĩ đến vẻ hoạt bát của Phương Ngân lúc nãy. Cô muốn hỏi về họ, nhưng lại thôi. Cô vừa về nhà nên không muốn để mình bị chi phối bởi bất cứ chuyện gì

Thanh Thư vô tình nói tiếp:

- Em có thấy Phương Ngân nó thay đổi không? Lúc này nó đi làm rồi. Lập Huy giới thiệu chỗ làm cho nó, lương cũng được. Nhưng nó cần gì tiền, thay đổi cuộc sống là được rồi. Để bà ta chi phối mãi, riết con nhỏ khờ như con nít

Thục Hiền mỉm cười vu vơ. Cô nhớ Phương Ngân với vẻ rụt rè mờ nhạt trước đây. Quả thật là Lập Huy đã mang lại sức sống cho cô nàng. Có lẽ vậy lương tâm anh nhẹ nhàng hơn.

Buổi tối, bạn bè Thanh Thư đến thật đông, Thục Hiền cũng trang điểm, phụ Thanh Thư tiếp khách. Cô có cảm tưởng mọi thứ vẫn vậy. Quả thật cuộc sống chị Thanh Thư không có gì thay đổi, vẫn bình yên với hạnh phúc gia đình, với bạn bè và những bữa tiệc vui nhộn. Bất giác cô thấy mình như trở lại ngày xưa, lúc còn đi học với tất cả sự hồn nhiên, vô tư

Cô đứng tựa cửa sổ nhìn các cặp đang nhảy nhót vui nhộn, rồi mỉm cười một mình. Sau đó cô đi lần ra sân, tìm chút không khí mát mẻ ban đêm

Cô ngồi một mình dưới bụi xi măng cạnh chậu kiểng, ngược mắt nhìn lên trời. Không khí này làm cô lại nhớ đến Lập Huy. Lần đầu tiên cô gặp anh là ở nơi đây, nhưng lúc đó cô hát một cách vui vẻ, chứ không phải im lặng như bây giờ

Có tiếng giày đi lạo xạo trên sỏi. Thục Hiền quay lại nhìn. Một người đang đi về phía cô, màu áo trắng nổi lên trong bóng tối. Tim cô chợt thót lên khi nhận ra Lập Huy. Anh đứng trước mặt cô, chìa lon coca:

- Anh biết em sẽ cần thứ này

Thục Hiền đỡ lấy lon nước, lịch sự:

- Cảm ơn anh

Lập Huy ngồi xuống đối diện, nhìn cô:

- Sao em không ở trong nhà?

- Em muốn thở một chút

Cả hai lại im lặng. Thục Hiền thật sự không biết nói gì với Lập Huy, dù cô không muốn tỏ vẻ xa lạ. Cô nhìn lại anh, lan man nhớ lại đêm Noel ba năm

trước. Lúc ấy, anh cũng từ trong bóng tối xuất hiện bất ngờ. . . Nhưng lúc ấy đáng anh bụi đời, chứ không phải như bây giờ

Thấy cô nhìn, Lập Huy lên tiếng:

- Em định bao giờ đi nữa?
- Có lẽ em ở lại một tháng
- Bên đó em có thấy vui không?
- Em không biết, suốt ngày làm việc trong phòng, chiều lại về nhà. Em không để ý mình vui hay buồn nữa

Cô mỉm cười:

- Còn anh, bây giờ anh sống ra sao? Em nghe nói anh rất nổi tiếng. Anh đã thành công rồi phải không?

Lập Huy cười hờ hững:

- Hình như vậy. Anh không để ý lắm
- Sao vậy? Sự nghiệp của anh mà anh không quan tâm sao?
- Cũng có, nhưng anh còn thứ khác phải quan tâm hơn

Cô im lặng vì không biết nói gì. Lập Huy nhìn lon Coca trên tay cô:

- Em uống đi, để hết lạnh

Thục Hiền không uống, chỉ xoay chiếc lon trong tay. Cô cười mơ hồ và nói như hỏi thăm:

- Lâu nay, anh có gặp anh An và Anh Quốc không?
 - Thịnh thoảng, thằng Quốc sắp đám cưới, thằng An hình như vẫn vậy
 - Còn anh thì sao? Anh có dự định thay đổi không?
 - Cái đó cũng không phải tự anh quyết định nên cũng không biết được
- Cả hai yên lặng. Trong nhà, tiếng nhạc chợt lớn hơn, văng ra đến sân. Thục Hiền quay nhìn vào trong rồi đứng dậy:

- Anh ở chơi nghe, em phải vào phụ chị Thư. Khi nào rảnh, anh đến em chơi. Em còn ở đây một tháng. Gặp anh, em vui lắm

Lập Huy không trả lời. Anh đứng lên, rồi bất chợt kéo mạnh cô ngã vào người anh. Anh siết chặt lấy cô nói nhanh:

- Tại sao cứ phải nói chuyện khách sáo với nhau như người lạ, trong khi mỗi đứa đều không muốn như vậy. Anh yêu em và không muốn mất em. Em hiểu không?

Thục Hiền chơi vơi đứng yên. Cô vô tình nín chặt áo anh cho khỏi ngã. Thấy cô không nói, anh nhắc lại:

- Đừng giữ thái độ xa lạ với anh như vậy. Anh không tin em đã hết thương anh. Hơn một năm rồi, không lúc nào anh không nghĩ đến em

Thục Hiền nói nhỏ:

- Em cũng vậy. Ở bên đó, lúc nào em cũng nghĩ đến anh. Em buồn lắm, cứ nghĩ vậy là hết rồi
- Tại sao em nghĩ vậy là hết?

- Lúc đó anh có vẻ bị phân đôi tình cảm quá. Em không ích kỷ với Phương Ngân, nhưng cũng không chấp nhận. Bây giờ anh và nó. . .

Lập Huy ngắt lời:

- Hoàn toàn không phải như em nghĩ đâu. Làm sao mà anh hết yêu em cho được, làm sao có ai thay thế em cho được

Thục Hiền đứng yên, tự nhiên cô ứa nước mắt:

- Ở bên đó, nhiều lúc em nhớ anh vô cùng, đến mức muốn bỏ hết để về đây. Nhưng rồi sợ về lại thấy những chuyện buồn hơn nên em chỉ còn biết chịu đựng

- Trong khi anh thì lại chờ em. Nếu em không về chắc chắn anh sẽ bay qua đó tìm em. Lúc mình chia tay, buồn thảm quá phải không? Không đưa nào hứa hẹn điều gì hết. Anh không hiểu tại sao lúc đó em cứng rắn như vậy?

Lập Huy buông cô ra và hơi lùi lại nhìn cô:

- Em thay đổi nhiều lắm. Lúc mới thấy em ở sân bay là anh nhận ra ngay. Suốt tối nay, anh ngồi một góc quan sát em. Đúng là em rất thay đổi, em trở thành người lớn rồi Thục Hiền

Thục Hiền ngược lên nhìn anh, trong mắt cô lóng lánh một nỗi buồn xa xăm:

- Có thể em đã khác thật. Trước đây, em thấy cuộc sống rất vui và em không sợ gì cả. Sau này, em buồn triền miên, nhất là luôn ám ảnh cảm giác cô đơn. Em sợ lắm

- Em sợ gì

- Em không biết, chỉ biết bây giờ em không còn thấy ngang nhiên mà sống như trước đây

- Em không hiểu sự thay đổi của mình, nhưng anh thì biết. Sau một lần vấp ngã, người ta thường trầm lại, em cũng vậy

Thục Hiền cười tự lự:

- Nếu cho mọi việc trở lại như cũ, em sẽ không phạm sai lầm nữa đâu. Chỉ một chút ngông nghênh mà lại ảnh hưởng đến nhiều người. Em biết sợ rồi Lập Huy mỉm cười nhìn cô, rồi kéo cô ngồi xuống bên cạnh

- Anh muốn em đừng đi nữa. Ở lại với anh nghe Hiền. Anh sợ cảm giác mất em lắm rồi, và sẽ không để mất em lần nữa

Thục Hiền gục trên vai anh, cảm giác êm đềm nơi anh làm cô cứ muốn thế này mãi. Dù không nói ra nhưng cô biết rằng mình không thể rời xa nơi này được, cô muốn sống trong tình yêu dịu dàng của anh. Những ngày xa cách, dần vật nhớ nhưng đủ làm cô thấy sợ rồi.

Cô im lặng nhìn bóng tối trong vườn. Lập Huy cũng lặng yên, cánh tay vẫn siết lấy người cô. Hơn ba năm trước gặp nhau ở nơi này, có ai nghĩ được hai người sẽ cùng trải qua những dần vật, xa cách. Lúc ấy ai cũng còn trẻ con và ngang ngược. Bây giờ, cả hai trở về với tình yêu sâu sắc dành cho nhau, mà

cứ tưởng như rơi vào giấc chiêm bao dịu dàng giữa dòng đời vẫn chảy.

TheEnd

Nguồn: Phong Anh - VNthquan - thư viện Online

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 13/04/2007 9:25:04 CH